

Bűbájösvény sorozat

Varázsütés

Jenna Black

Jenna Black

Varázsütés

(Bűbájösvény 2.)

Kelly, 2011

Első fejezet

Szoros testőri kíséréssel a nyakadon randizni nagyon gáz.

Oké, hivatalosan nem is randi volt. Legalábbis ezt mondogattam magamnak. Ethan csak egy barátom. Egy nagyon vonzó, szexi barátom, akitől boldog táncba fogtak a hormonjaim, de akkor is csak egy barátom. És ha van egy kis eszem, akkor ez így is marad.

Pár csúnya árulás után, amik jobban fájtak, mint azt hajlandó lettem volna beismerni, Ethan az életét kockáztatta, hogy megmentse az enyémet, én pedig belementem, hogy kezdjünk mindent tiszta lappal. Csak az a baj, hogy a megingott bizalmat nem könnyű helyreállítani, különösen ha az embernek olyan sok oka van rá, hogy azért ne bízzon meg benne teljesen, mint nekem.

Miután megmentette az életemet, három hétig elég távolságtartó voltam vele, de ez láthatóan nem riasztotta el Ethant. Egy-milliószer hívott fel, küldött e-mailt és SMS-t, arra kérve, hogy találkozzunk, és végül megadtam magam. Vacsorázni és mozizni akart. Számomra ez túl randiszerűnek tűnt, úgyhogy lealkudtam egy szimpla mozira.

Miközben ott ültem mellette az elsötétített teremben, rájöttem, hogy az alkudozási képességeimen volna még mit csiszolni. A vacsora biztonságosabb lett volna, mint a mozi.

Próbáltam észrevétlenül kilesni a vállam felett, pontosan mennyire éberem vigyáz rám Finn, a testőröm.

Megkönnyebbülésemre azt láttam, hogy udvariasan három sorral hátrébb ült – elég messze ahhoz, hogy megadja az intimitás illúzióját, de elég közel ahhoz, hogy szükség esetén megmenthessen.

Az nem lepett meg, hogy Finn a filmre oda se bagózva, csakis engem figyel. Ő Tündefölde Lovagja, és nagyon-nagyon komolyan veszi a munkáját. Ami jó dolog, mert Tündefölde mindkét királynője holtan akar engem látni.

Visszafordítottam a fejem, és ismét előrefelé kezdtem nézni. Ethan odanyújtotta a pattogatott kukoricás zacskót, és én vettem belőle egy maréknyit, amitől csupa só és olvasztott vaj lett a kezem.

– Szalvéta? – kérdeztem, kinyújtva a másik kezemet.

– Bocs – mondta Ethan, de a szája sarka a jellegzetes vigyorába emelkedett. – Elfelejtettem szalvétát hozni.

Lesújtó pillantást vetettem rá, mert nem dőltem be az ártatlan arckifejezésének. Lehet, hogy szívesen végignézné, ahogy lenyalogatom az ujjaim, de én nem szerzem meg neki ezt az örömet. Kimentem volna az

előcsarnokba, hogy magam hozzak szalvétát, csak ahhoz három emberen kellett volna átmásznom, hogy kijussak a folyosóra. Egyébként is, már elkezdődött a film. Nem mintha odafigyeltem volna rá. Egy beletörődő nyögéssel ismét belemarkoltam a pattogatott kukoricába, majd egy kicsit mélyebbre süppedtem a székemben. Ethan karja valahogy rátalált a vállamra. Én megpróbáltam lerázni – bár egy részem inkább belebújt volna.

– Ez nem randi, emlékszel? – sziszegtem oda neki, megpróbálva inkább ingerültnek tűnni, mint izgatottnak. Ezt egyértelműen leszögeztem, amikor telefonon beszéltünk, és Ethan beleegyezett a feltételeimbe. Persze az, hogy beleegyezett, még nem jelenti azt, hogy tartani is fogja magát hozzájuk.

Ethan mosolya még a mozi sötétjében is lefegyverző volt.

– Emlékszem. De azt egy szóval sem mondtad, hogy ne flörtölhetnék veled.

– Csss! – mondta valaki a mögöttünk lévő sorban, még mielőtt lehetőségem lett volna visszavágni.

Füstölögtem egy kicsit, miközben Ethan karja kényelmesebben elhelyezkedett a vállamon. Sokkal könnyebb lenne neki ellenállni, ha nem lenne ennyire... ellenállhatatlan. Ethan még a tündék között is nagyon vonzónak számít a hosszú, szőke hajával és a gyönyörű,

halványkék szemével. Az orrán lévő apró dudor, ami arra utalt, hogy valamikor eltörhetett, óvta meg attól, hogy túl tökéletes legyen – és tette őt még szexibbé.

Emlékeztettem magam, hogy nem engedhet meg magának mindent, amíg Finn úgy bámul minket hátulról, mint egy sólyom. Egy testőr, aki mellesleg a gardedámunk is. Ethan elképesztően pimasz, de a Lovag iránt mindig egészséges tiszteletet tanúsít. A kukoricámat rágcsáltam, és megpróbáltam a filmre figyelni. Az nem segített, amikor Ethan szórakozottan cirógatni kezdte a vállamat az ujjával. Úgy éreztem, szólnom kellene, hogy hagyja abba, de tetszett az, ahogy libabőrös lettem a simogatásától. Közelebb hajolt hozzám, és megéreztem arcszeszének egészen finom, mentolos illatát a pattogatott kukorica és a vaj illatával keveredve. Mielőtt még kettőig számolhattam volna, már a vállán is volt a fejem. Ha az volt a célom, hogy tisztázzam, miszerint ez nem randi, nagyon rossz úton jártam. Teljesen elment az étvágyam a pattogatott kukoricára, és nem tiltakoztam, amikor Ethan letette a zacskót a földre. Arra nem tudtam rábírni magam, hogy a farmerembe töröljem a zsíros ujjaimat, de a lenyalogatásuk túlságosan kihívónak tűnt volna. Egyébként is, egyszer már eldöntöttem, hogy nem szerzem meg Ethannek ezt az örömet. Ethan oldotta meg a dilemmámat, amikor odanyúlt, megfogta a kezem, és a

szájához irányította. Én elég naiv voltam ahhoz, hogy fogalmam se legyen róla, mit akar, amíg össze nem zárult a szája a mutatóujjamon. Olyan hangot adtam, ami félúton járt a felhördülés és a nyiffanás között.

Az agyam azt mondta a kezemnek, hogy tűnjön el Ethan szájából. A kezem nem hallgatott rá.

Ethan gyengéden szopogatta az ujjamat, puha, forró nyelve lenyalogatta róla a vaját és a sót. Kiszáradt a szám, és valahogy nem sikerült levegőt juttatnom a tüdőmbe. Azt hittem, hogy gusztustalannak találnám, ha egy srác, akivel még csak nem is járok, a szájába veszi az ujjamat. Ez is azt mutatja, milyen keveset tudok.

Ethan végzett a mutatóujjammal, és továbblépett a középső ujjamra. Úgy éreztem magam, mintha mindjárt felrobbannék. Az arcom kipirult, szinte lángolt, a szívem pedig valahol a torkom környékén dobogott. A meggyőződésemmel, hogy ezt nem lenne szabad élveznem, sebesen párologott elfelé.

Az agyam rosszindulatú, gyanakvó része, amely azt súgta, hogy soha nem bízhatok Ethanben többé, miután egyszer megpróbált mágiával megbűvölni, beindította a vészjelzőt, és keresni kezdte annak jeleit, hogy bűbáj okozza a reakciómat, nem pedig a saját vágyaim. De bár a bőröm bizsergett, ez a gyönyör lábujjgörbítő bizsergése volt, nem pedig a mágia elektromossága.

Ethan elengedte a kezem, és azon kaptam magam, hogy felé fordítom a fejem, abban reménykedve, hogy megcsókol. A szája csillogott a vajtól, és tudtam, hogy gyakorlatilag elmerülnék az ízében. Ethan szétnyílt ajkakkal felém hajolt.

De még mielőtt a szája az enyémhez érhetett volna, egy kukoricaszem pattant az orra hegyén. Mindketten hátrafordultunk.

Nem vettem észre, hogy Finn pattogatott kukoricát is vett – valahogy ez furcsának tűnt egy tünde Lovagtól –, de már egy újabb szemet tartott a magasba figyelmeztetően, szigorú pillantással bámulva minket. Valószínűleg nem látta, mit művel Ethan a majdnem-csók előtt, különben a srácot már kukoricahegyek borították volna.

Az arcom izzani kezdett, de Ethan csak halkan felnevetett, és hátradőlt a székében. Szerintem a pattogatottkukorica-lövedékek nem akadályozták volna meg abban, hogy megcsókoljon, ha annyira meg szeretett volna, de egy kicsit elrontották a hangulatot.

Nem is baj, emlékeztettem magam. Egyszer már hagytam Ethannek, hogy elvegye a józan eszemet, és meg is égettem magam. Ő azt állítja, hogy őszintén érdeklém, de ezt még mindig nem tudtam teljesen elhinni. Egy hozzá hasonló fickó sokkal csinosabb – és

nálam sokkal szabadosabb – lányokat is le tudna venni a lábukról. Egyszerűen nem tűnt logikusnak, hogy pont velem akarjon járni. Hacsak nincs valami mögöttes szándéka. Volt idő, amikor viszonylag hétköznapi lányként gondoltam magamra, bár az alkoholista anyám ellehetetlenítette, hogy annyira átlagos legyek, mint szerettem volna lenni. Elegem lett az iszákosságából, és megszöktem otthonról Avalonba – az egyetlen helyre, ahol Tündeföld és a halandók világa találkozik –, hogy megismerkedjek a tünde apámmal. Ekkor tudtam meg, hogy Tündejáró vagyok – olyan ritka valaki, aki szabadon járhat-kelhet Tündeföld és a halandók világa között, azzal a plusz „prémiummal”, hogy mágiát vihet a halandók világába, és technológiát Tündeföldre. Az utolsó Tündejáró előttem olyan hetvenöt éve halt meg, úgyhogy nagy hirtelen azon kaptam magam, hogy egy tehetetlen kötél szerepét alakítom egy politikai kötélhúzásban, s a kötél egyik vége Ethan és az apja kezében van. Úgyhogy jó, hogy Finn a gardedám szerepét is betöltötte a testőrködés mellett. Arra van szükségem a legkevésbé, hogy beleesek Ethanbe, akármilyen vonzó is. Főleg amíg nem lehetek biztos afelől, hogy mit akar tőlem valójában.

A film további részét azzal töltöttem, hogy Ethan visszafogott közeledési kísérleteit hárítottam. A tekintetében vidámság szikrázott, amikor mérgesen

rámeredtem, és rájöttem, hogy számára ez egy játékká változott. Mennyit engedhet meg magának? Mit tehet meg, amit Finn nem vesz észre? Akár meg is sértődhettem volna, amiért nem érti a nemet, ha nem lettem volna tudatában, milyen vegyes jelzéseket küldök felé. Igen, leráztam magamról – de ő képtelen volt nem észrevenni, milyen sok időbe telik ez nekem.

– Úgy viselkedsz, mint egy seggfej – mondtam neki egy ponton, miközben elkaptam a csuklóját, és lelöktem a kezét a combomról. A combom felső részéről. A hangom egy kicsit elfúlt volt ahhoz, hogy meggyőzően hangozzék, és magasabbra engedtem a tenyerét, mint az szándékomban állt.

Ethan karja – ami elmozdíthatatlanul a vállamon maradt – megszorított egy pillanatra.

– Tökéletes úriember vagyok – súgta a fülembe. – Nem csinálok semmit, amit te nem akarsz. Aha, hát, nagyjából ez volt a probléma. Olyan dolgokat akartam, amiket semmi jogom akarni. Vagy legalábbis egyáltalán nem ésszerű akarnom. És ahányszor csak engedtem egy kicsit Ethannek, az még több alapot adott neki a következő próbálkozásra, miután visszavertem.

A film végére annyira felizgultam, kisebb csoda, hogy nem kezdtem el nyilvánosan letépni magamról a ruhát. Ha Finn nem lett volna ott hátul, csak a saját

akaraterőmben bízhattam volna, és ki tudja, milyen ostobaságokat teszek. Támadt egy olyan érzésem, hogy Ethan teljesen elvette az eszemet, de azt nem tudtam, mit tehetnék ez ellen.

Kéz a kézben sétáltunk ki a moziból. Biztos vagyok benne, hogy Ethan hazakísért volna, ha megteheti, de én jelenleg egy titkos, föld alatti bunkerben élek annak a hegynek a szívében, amire Avalon városát építették. A fél kezemen meg tudnám számolni azokat, akik tudják, hol van a lakhelyem, és Ethan sincs a listán.

Az ajkához emelte a kezem, és végigcsókolta az ujjperceimet, miközben a csíkos ponyva védelme alatt álltunk. Eső szemerkélt, és a macskaköves utca fénylett az utcai lámpák tükröződő fényétől.

Ethan elengedte a kezem, és nekem azonnal hiányozni kezdett az érintésének melege, miközben felsegítette a kabátomat. Átnézett a fejem felett, minden bizonnyal Finnre, aki mögöttem várakozott.

- Laposra versz, ha adok neki egy búcsúcsókot?
- Valószínűleg – felelte Finn szárazon. Ő nem a szavak embere.

Ott és akkor leépíthettem volna Finnt. Ő nem az apám, és a gardedámkodás nincs igazán a munkaköri leírásában. Nem hinném, hogy túlságosan kedveli Ethant, de abban elég biztos vagyok, hogy engem kedvel,

és egy jóéjtpuszi aránylag ártatlan dolog. De már így is többet engedtem meg Ethannek, mint szabad lett volna, és ideje volt, hogy a sarkamra álljak.

– Ez nem randi – mondtam neki milliomodszorra is. – Akkor sem adhatnál nekem búcsúcsókot, ha Finn nem verne érte laposra.

Ethan szomorú, egyben némileg szkeptikus mosolyt vetett rám.

– Tényleg – válaszolta. – Mindig elfelejtem. Nem randi. Megvan. – Odanyúlt, és felhúzta a fejemre a kapucnimat. Az ujja „véletlenül” végigsimított az arcomon, miközben elhúzódott. Nem tudtam elnyomni egy gyönyörteli borzongást. – Talán legközelebb segíthetünk ezen – javasolta. – Lennél a partnerem Kimber buliján?

Ethan húga, Kimber a legjobb barátnőm. A születésnap bulija péntek este lesz, és jobban várom, mint azt el tudnám mondani.

– Ügyes próbálkozás, Rómeó – vágtam rá, bár valószínűleg nem tűntem olyan szellemesnek, mint próbáltam. – A buliján Kimber lesz a figyelem középpontjában, nem te. Ethan a szemét forgatta.

– Látszik, hogy nem voltál még a Leigh családnál bulin. De értelek. Csak egy táncot tegyél nekem félre, oké? – Ismét elvigyorodott. – A barátoknak szabad táncolniuk egymással, igaz? Belül felnyögtem. Volt egy

olyan érzésem, hogy ha vele táncolok, abból csak egy újabb akaraterő-próba lesz – az angyali énem az ördögi énem ellen.

– Persze – válaszoltam. – Ha a kezedet a helyén tartod.

Ethan megemelte a szemöldökét, és eszembe jutott, milyen sikertelenül alkalmaztam ezt a szabályt aznap este. Azt hiszem, ismét elvörösödtem, de olyan bátran néztem vissza Ethan kihívó szemébe, ahogy csak tudtam.

Ő huncutul csillogó tekintettel rám kacsintott, megcsavarta az orromat, mintha egy kisgyerek lennék, majd elindult kifelé az esőbe, azzal sem törődve, hogy se kabátja, se esernyője. Én csak néztem utána, képtelenül arra, hogy elszakítsam róla a pillantásomat, amíg be nem fordult a sarkon az utca végén.

Második fejezet

Ethan nagybetűs bajt jelentett számomra, de ha ő okozta volna az egyetlen problémát, mióta Avalonba költöztem, akkor biztos vagyok benne, hogy sokkal simábban el tudtam volna bánni vele.

Azzal a téves meggyőződéssel jöttem ide, hogy az apámmal élni sokkal közelebb esik majd a normalitáshoz, mint amit az anyám mellett éltem át. Milyen vicces! Még alig pár hete vagyok csak Avalonban, és máris egyfajta vágyakozással nézek vissza azokra a napokra, amikor még az anyámmal laktam. Pedig akkoriban tényleg szörnyűnek találtam.

Az iskolában tök magányos voltam, nem azért, mert ilyen típus vagyok, hanem mert az anyám évente-kétévente új helyre költözött velem, nehogy az apám megtalálja, és mert nem hagyhattam, hogy az osztálytársaim és potenciális barátaim megtudják, hogy az anyám alkoholista. Ez egy komoly lecke volt az egyik legkevésbé szeretett iskolámban, ahol folyamatosan gúnyt űztek belőlem.

És nekem kellett a felnőtt szerepét is ellátni a családban, mert az anyám gyakran túl részeg volt ahhoz, hogy olyan apróságokkal törődjön, mint a számlák

befizetése vagy az élelmiszervásárlás. Arról nem is beszélve, mennyire kellett figyelnem, nehogy volán mögé üljön, amikor tők részeg volt!

Egymillió év alatt sem tudtam volna elképzelni, hogy egyfajta nosztalgiával tekintek vissza arra az életre. De persze Avalonban semmi sem igazolta azokat a reményeimet és elvárásaimat, amiket az idejövetelem előtt tápláltam.

Ahelyett, hogy egy szép, rendes házban laknék Avalon gyönyörű városában, gyakorlatilag egy puccos barlangban élek, mélyen a hegy gyomrában. A bunkerben teljes az összkomfort, beleértve az elektromosságot, a folyó vizet és az internet-kapcsolatot is. Szépen be van rendezve, és ha az ember képes túltenni magát az ablakok teljes hiányán, akkor akár kényelmesnek is mondható. De még így is egy börtön benyomását kelti bennem, őrszobával, ami a lakosztályom és a főbejárat között helyezkedik el.

Azt hiszem, az apám jobban örülne, ha napi huszonnégy órában a bunkerben maradnék, de – hála az égnek – láthatóan megértette, hogy beleőrülnék, ha nem engedne ki rendszeresen. Soha nem mehetek ki egyedül – vagy apámnak, vagy Finnek mindig ott kell lennie mellettem de legalább nem vagyok egész napra bezárva.

Az idő nagy részében mégis teljesen be vagyok sózva. Értem apa óvatosságát, és nem akarom kitenni magamat a kockázatnak, hogy megöljenek, de utálok ilyen elzárva élni. Néha nehéz nem haragudni ezért az apámra, függetlenül attól, mennyire megértem. Akármilyen vegyesek is voltak az érzelmeim, amikor apám váratlanul beállított egy vasárnapon, hogy elvigyen minket anyával ebédelni, olyan boldoggá tett a kiszabadulás lehetősége, hogy meg tudtam volna ölelni. De elfojtottam a késztetést. Apám az idősebb tündék jellegzetes, jeges visszafogottságát árasztja, ami azt jelenti, hogy az ő fogalmai szerint egy vállveregetés az túláradó érzelemnyilvánítás. Valószínűleg nem is tudna hova tenni egy ölelést. Az anyám más tészta. Amint meglátott, a nyakamba ugrott, és úgy ölelt, mintha évek óta nem látott volna. Igazából alig három nap telt el, mióta utoljára eljött hozzám, de az anyám éppen annyira az apám foglya volt, mint én, mivel lefizetéssel vagy a befolyásával elérte, hogy Avalon bírósága cselekvőképtelennek nyilvánítsa őt. Ez egy ördögien mocskos trükk volt, de mindenképpen volt egy jó oldala is. Amíg az anyám teljes mértékben ki van szolgáltatva az apám kénye-kedvének, addig ő biztos nem engedi, hogy alkoholhoz jusson. Ez volt a leghosszabb időszak, amit anyám józanul töltött, mióta csak az eszemet

tudom, és nem igazán voltam képes haragudni az apámra azért, amit tett.

Avalon egyik legjobb éttermébe vitt minket, ahol a teraszon foglalt asztalt. Kivételesen egy tiszta, gyönyörű napra ébredtünk Avalonban, és a kilátás az asztalunktól egészen csodálatos volt. Legalábbis az lett volna, ha hajlandó vagyok odanézni. Mivel Tündejáró vagyok, amikor átnézek Avalon határán kívülre, egy szédítő, hányingerkeltően kettős képet látok – amit Káprázatnak hívnak –, ebben egyszerre van benne az angol vidék és Avalon erdői. Ezért szigorúan a határon belül tartom a tekintetem. Szerencsére a látvány önmagában is elég szép volt.

Avalon festői utcái és házai kerültek el előttem. A főút, amely a hegy aljától ment fel spirálban egészen a tetejéig, nagyon modern aszfaltból készült, de szinte az összes mellékutcát macskakővel rakták ki. Az utcai lámpák formája régimódi gázlámpákra emlékeztetett, és az épületek nagy része többé-kevésbé változatlan évszázadok óta, amitől a város egy ősi település benyomását kelti, dacára a jó pár áruházláncnak.

A hegy sűrűn lakott, mert az avaloniaknak a lehető legtöbb épületet kell bezsúfolniuk a szűkös helyre, de még így is sikerült burjánzóknak és zöldnek maradnia. Itt mintha mindenkinek virágokkal teli ablakládái

lennének, a borostyán pedig minden talpalatnyi kövezetlen talajt kihasznál arra, hogy megkapaszkodjon a gyökereivel, és felmásszon a legközelebbi épület homlokzatán. A városnak gyakorlatilag minden zuga arra vár, hogy képeslap legyen belőle. A tiszta látásom jóvoltából elláttam egészen az Avalon körül elterülő sáncárokig, amit a Nyugati Kapuhoz vezető híd keresztezett. Onnan fentről a sáncárok is éppen olyan festőinek tűnt, mint minden más, a mocsaras, barna színe ellenére. Ugyanakkor pár héttel korábban Grace nénikém bedobott abba a sáncárokba, és kiderült, hogy víziboszorkányok laknak benne – randa, rosszindulatú szörnyetegek. Soha többé nem leszek képes ránézni a sáncárokra anélkül, hogy eszembe jutna, milyen érzés, amikor megragadják és lehúzzák az embert. Nem hinném, hogy Grace néni tényleg meg akart volna ölni, amikor bedobott oda. Egy elég őrült tervet kovácsolt arra, hogy a képességeim segítségével megorgyilkolja Titaniát, a Látó Ház királynőjét, és amikor a terve dugába dőlt, engem figyelemelterelésül a vízbe dobott, mielőtt bemenekült Tündeföldre.

Az apámnak remek ízlése van az éttermek terén. Az ebéd csodálatos volt. A beszélgetés, hát, az már nem annyira. Tudom, hogy a szüleim valamikor szerették egymást, de az nagyon régen volt. Bár apa érti, miért titkolt el előle az anyám, láthatóan nem tudja

megbocsátani. Anya pedig egy egész sor dolgot nem tud neki megbocsátani, amelyek közül a legcsekélyebb a kényszerű józansága. Mostanra már abban sem tudnak egyetérteni, hogy az ég kék, nemhogy fontosabb dolgokban, mint például az aktuális vita tárgya.

Anya azt szeretete volna, ha ősszel iskolába megyek, mint a többi lány. Apa kijelentette, hogy az iskola túl nagy biztonsági kockázat, és hogy nekem magántanulónak kell lennem. Úgy tűnt, egyiküket sem érdekli, hogy én mit akarok – még csak meg sem kérdezték – de én tudtam, hogy végső soron apám szava lesz a törvény. Végére is ő a gondviselőm. Nem mintha anyának szándékában lett volna engednie.

Mindkettőjük hangját kizártam a fejemből, és megpróbáltam élvezni az ebédet, az időjárást és a kilátást. Folyton azon kaptam magam, hogy a sáncárookra és a felette feszülő hídra vándorol a tekintetem, a kellemetlen emlékek ellenére, amit felkavartak bennem. Kényszerítettem magam, hogy elkapjam a pillantásomat, de a tekintetem valahogy mindig visszatért oda. Éppen ismét a sáncárkot bámultam, amikor megpillantottam, hogy valaki eszeveszett sebességgel rohan el a kapusfülkétől.

Egy tünde férfi volt, zöld tunikában és harisnyában, mint egy statiszta egy Robin Hood-filmben. Még ebből a

távolságból is láttam a rémületet a fickó arcán, és a vércsíkot a homlokán. A látványtól felhőrdültem, és valószínűleg a körülöttem ülők is követték a pillantásomat, mert halk zsongás indult meg a teraszon ebédelők között.

A tünde férfi nagyjából a híd egyharmadán kelt át, és még mindig teljes erőből futott, fellökve az útjába kerülő gyalogosokat, amikor észrevettem, hogy mi elől fut. Kinyílt az őrház magas ajtaja, és egy rémálomszerű alak robbant ki rajta.

Csupa feketét viselt, az arcát egy groteszk, fekete maszk mögé rejtette, aminek vigyorgó, sokfogú szája volt, és gonoszul hegyes agancsai. Az egész testét fényes, fekete páncél borította, amiből rosszindulatú tüskék álltak ki. Egy hatalmas, fekete lovon lovagolt, amit szintén páncélpikkelyek borítottak. Lehet, hogy csak valamiféle optikai csalódás miatt, de megesküdttem volna, hogy időnként lángok csapnak elő a ló orrából. Körülöttem mindenütt székek csikorogtak, ahogy az emberek talpra ugrottak, és a zsongás hangos, riadt zümmögéssé erősödött. A lovas előhúzott egy csillogó kardot a hátára erősített hüvelyből, mire a zümmögés még hangosabbá vált.

– Jaj, ne... – Mintha ezt mondta volna az apám, bár nehéz volt meghallani őt a többi éttermi vendég

egyenletesen hangosodó zshivaján át.

A fekete férfi mögött további lovasok bukkantak elő az ajtó mögül – ami, mint késve rádöbbenem, Tündeföld bejárata lehet –, és mindegyik a vezetőjük öltözkékének egy kicsit visszafogottabb változatát viselte. V alakba szóródtak szét, és keresztülügettek a mögötte lévő hídon. Több autó is volt a hídon, de ez mintha nem érdekelte volna a tünde lovasokat, a lovaik természetfeletti sebességgel tértek ki előlük, vagy csak ugratták át őket, mintha játékautók lennének, miközben fékek csikorogtak és dudák harsantak.

– A Vad Hajtás! – kiáltotta valaki.

– A Rémkirály. – mondta valaki más, rettegéstől hideg hangon.

Felálltam, és a terasz korlátjába kapaszkodtam, anélkül hogy emlékeztem volna, hogy kerültem a talpamra. Hallottam, hogy az apám engem szólongat, de túlságosan lefoglalt az, amit láttam, semhogy válaszoljak.

A lovasok vezetője egyenletesen hozta be a közte és a menekülő tünde között lévő távolságot. Az emberek mindenhol elugrottak az útjából, és a határőrség nem adta jelét, hogy akár csak a látszat kedvéért tenne némi erőfeszítést a többi lovas megállítására. A feketébe öltözött férfi beérte a tündét. Felemelkedett a kengyelben, és könnyedén megtartotta az egyensúlyát a

ló nyaktörő sebessége ellenére. Valaki felsikoltott, amikor a kard megvillant a napfényben, és elkezdett lecsapni a tünde férfira.

Azt nem láttam, hogy ezután mi történt, mert hirtelen rám vetette magát az anyám hátulról, és a szememre tapasztotta a kezét. De a körülöttem felhangzó sikolyokból és felhördülésekből elég jól összeraktam a képet, anélkül hogy a saját szememmel kellett volna látnom. Anya megfordított, hogy háttal legyek a korlátnak. Apa egy maréknyi pénzt dobott az asztalra, majd mindkettőnk karját megmarkolta, és el akart rángatni minket.

– Mennünk kell – mondta sürgetően, és el sem tudom mondani, milyen rémisztő volt látni a félelmet a tekintetében. Amennyire én tudom, az apám nem fél semmitől, ha pedig mégis, akkor mesterien leplezi. Mit jelenthet az, hogy most látom rajta a félelmet?

Az étterem belső részében ülő emberek most kifelé tülekedtek a teraszra, hogy megnézzék, mi történik. Az apám átnyomakodott a tömegben, valamiféle mágiával lökve félre az embereket az utunkból. Lehet, hogy tiltakoztam volna a kemény bánásmód ellen, de amikor eszembe jutott a fekete lovas a felemelt kardjával, csak arra vágytam, hogy elszaladhassak és elbújhassak.

* * *

Az apám egymillió telefonhívást elintézett, miközben visszamasírozott velem a bunkerba. Anya mellettem jött, a karját a vállamra téve. Az arca holtsápadt volt, a szeme pedig egy kicsit túl tágra nyílt.

– Mi történik? – kérdeztem tőle, miközben apám folytatta a hívásokat. – Kik voltak azok? – Nagyon reméltem, hogy időközben megfordultak, és visszavágtattak Tündeföldre, miután megpróbáltam nem gondolni arra, ami történt.

Az anyám megrázta a fejét.

– Az a Vad Hajtás volt – súgta zihálva, mintha a szavak hangos kimondása megidézhetné a dolgot a semmiből.

Vártam, hogy elmagyarázza, de nem tette. Lehet, hogy magamtól is tudnom kellene, mi az a Vad Hajtás, de rengeteg mindenről fogalmam sem volt még Tündefölddel kapcsolatban. Anya Avalonban született és nőtt fel, és néha elfelejti, hogy Avalon nem olyan, mint a többi hely.

– Mi az a Vad Hajtás? – kérdeztem.

Beértünk az alagútrendszerbe, amin keresztül a bunkerhez lehetett eljutni, és azt hiszem, apának megszűnt a térerője, mert végre elrakta a telefonját.

– Ők a tündék rémálmai – mondta feszült, visszafogott hangon. – Egy lovas csapat, akik azért élnek, hogy tündékre és halandókra vadásszanak. A vezetőjük, a Rémkirály, az egyetlen férfi, akitől Tündeföld királynői állítólag félnek.

– Az a kardos ember? – kérdeztem vékony hangon. Apa kurtán bólintott.

– Igen. Az összes Vadász veszélyes, de egyik sem annyira, mint ő.

Én összevontam a szemöldökömet, kis késedelemmel döbbenve rá apám mondanivalójának apró nüánszaira.

– Várjunk csak egy percet. Azt mondtad, Tündeföld királynői félnek tőle, többes számban. De ő Nemlátó, igaz? – A tündék két Házba tömörülnek, és mindkét Háznak megvan a saját királynője. A Látó Háznak van jófiú-hírneve (bár mivel Grace néni is Látó volt, ez nem mindig jön be). A Nemlátó Ház a szörnyetegek és rosszfiúk udvara, de ez is általánosítás. Ethan és Kimber is Nemlátó, és ők az idő nagy részében elég normálisak. A Rémkirályra nagyon illett volna a Nemlátókra vonatkozó előítélet. – Ha ő Nemlátó, akkor a Nemlátó királynő biztosan nem fél tőle.

– Csakhogy ő se nem Látó, se nem Nemlátó – mondta az apám. – Ő teljesen kívül áll a Házakon, egy saját jogon

létező hatalom. Királynak tartja magát, bár birodalma nincs.

– És szabad neki belovagolni Avalonba, amikor éppen úgy tartja úri kedve, és fényes nappal embereket öldösni? – Már láttam korábban a bizonyítékát, hogy az Avalon és Tündefölde közötti határ veszélyesen lyukacsos, de azt reméltem, hogy ennél azért védettebb.

– Nem. Nem szabad Avalonban vadászni. De ha valaki, akire Tündeföldön vadászik, átjön a határon, akkor követheti.

Olyan gyorsan mentünk, hogy kezdtem egy kicsit kifulladásra, ezért úgy döntöttem, egyelőre megtartom magamnak a kérdéseimet. Amikor kiértünk az alagutak népesebb részéből, és befordultunk a kivilágítatlan ösvényre, amely az otthonomhoz vezetett, apa valamiféle varázsigét mondott, amivel létrehozott egy fénygömböt. A gömb a fejünk felett lebegett, és mutatta az utat.

A nyakam folyamatosan bizsergett, és állandóan magam mögé nézegettem. Nem mintha tényleg arra számítottam volna, hogy a Rémkirály üldöz a félelmetes fekete lován, de teljesen ki voltam bukva. Soha nem ismertem volna be, de örültem, hogy anyám eltakarta a szemem. Már így is elég dolgot láttam itt, Avalonban, ami

kísérteni fogja az álmaimat. Nem volt szükségem még többre.

Amikor végre odaértünk a bunkerbe, apa megkérdezte anyát, hogy csinálna-e nekünk egy kis teát, miközben mi ketten az őrszobán várjuk meg, hogy Finn megérkezzen. Ez sokkal inkább parancsnak hangzott, amikor kimondta, mint kérésnek, de az anyám nem tiltakozott. Az őrszoba nem volt olyan otthonos, mint a lakosztályom nappalija, de volt benne egy meglehetősen kényelmes ülőrész. Én súlyosan zuttyantam le a kanapéra, az apám viszont túl izgatott volt ahhoz, hogy leüljön.

– Oké – mondtam. – Mi a helyzet ezzel a Rémkirállyal? Miért kellett menekülőre fognunk, amint megláttad? Azt mondtad, Avalonban nem vadászhat.

– Ez bonyolult. Felhorkantam.

– Mintha itt bármi is egyszerű lenne. Ne már, apa. Mondd el, mi folyik itt. Nincs jogom tudni?

Apa kiengedett egy frusztrált sóhajt, amivel láthatóan az idegessége egy része is távozott. A padlóra szögezte a tekintetét, miközben beszélt, és az álla merev volt a feszültségtől.

– Volt idő, amikor a Rémkirály és a Vad Hajtás volt Tündefölde ostora. Ez nagyon régen volt. Akkoriban mindkét Ház tagjaira vadásztak, kedvükre mészárolták le őket. Akiket nem öltek meg, azokat kényszerítették,

hogy csatlakozzanak a Vadászokhoz, a Rémkirály akaratának rabszolgaiként. A Hajtás néha Avalonra is kiterjedt, és rendet vágott az itt élő halandók soraiban. Azok a halandók, akiket a Vadászatra kényszerítettek, mind meghaltak, a testüket a végsőkéig erőltették, miközben megpróbálták lépést tartani a Vadászat kegyetlen tempójával.

Az anyám lépett be az őrszobába, a kezében egy tálca teával. Én inkább kávézós típus vagyok, de Avalon népe nem tud megenni a teája nélkül. Megtanultam ezt elfogadni, és megrögzött szokásomat feláldoztam az udvariasság oltárán. Anya letette a tálcat a dohányzóasztalra, majd kitöltötte a három csészét, apa pedig folytatta.

– Tündeföld királynőjének végül sikerült alku kötnie a Rémkirállyal, és a megegyezésüket mágia pecsétje óvja. A Rémkirály beleegyezett, hogy soha többé nem fog egyik Ház népére sem vadászni az adott ház királynőjének beleegyezése nélkül. Azóta ő és a Vad Hajtás a Tündekirálynők orgyilkosaiként és hóhéraiként működnek. Még mindig olyanok, mint egy rémálom, de legalább kötőféken tartott rémálom.

Összevontam a szemöldökömet, miközben ezt végiggondoltam.

– És mit kapott cserébe a Rémkirály?

Apa látványosan koncentrálna kevergette a teáját.

– A privilégiumot, hogy a Házak száműzöttjeire vadászhaszon. Még jobban összevontam a szemöldökömet.

– De rájuk azelőtt is vadászott, nem? Apa nem válaszolt.

– Szerintem volt az alkunak egy másik része is – szólalt meg anya, amin meglepődtem. – A Rémkirályt a vadászat élteti. Ez a lény része, ennek ellenére hagyta, hogy a királynők korlátozzák. Biztosan kapott valamit cserébe. De úgy tűnik, hogy azoknak a tündéknek, akik elég idősek hozzá, hogy emlékezzenek erre, ige pecsételi a száját.

– Az meg mit jelent?

– Mágiával megerősített tiltás. A bűvige a két királynőtől származik, és az udvaraik összes tagját köti. Azok a tündék, akik elég idősek ahhoz, hogy emlékezzenek, szó szerint nem tudnak beszélni róla.

Apa tovább kevergette a teáját, körbe, körbe és körbe. Én hol őt néztem, hol anyát.

– Te elég idős vagy ahhoz, hogy emlékezz? – kérdeztem apát. Ő bólintott, de nem mondott semmit.

– És nem szabad róla beszélned?

Apa elfordította a fejét, és rám nézett, de továbbra sem szólalt meg. Még csak nem is bólintott vagy rázta a fejét.

– Nagyon erős tiltás lehet – mondta anya. – Még csak el sem szteppelhetik az igazságot. Egyszerűen nem beszélhetnek róla. Azt sem ismerhetik be, hogy létezik a tiltás, noha mindenki tud róla.

– És senkinek sincs fogalma sem, hogy mit rejtegetnek? Anya megrázta a fejét.

– Rengeteg elmélet van, de egyikről sem hinném, hogy igazsága valószínűbb lenne a többinél.

Ezt emésztettem egy darabig, frusztráltan attól, hogy nem ismerhetem meg az egész történetet. Persze több mint elég bizonyítékot láttam arra, hogy a Rémkirály félelmetes egy pasas. De azt még mindig nem értettem, miért reagált apa úgy, mintha a pasas közvetlen fenyegetést jelentene rám nézve.

– Ha a Rémkirály nem vadászhat Avalonban – kérdeztem –, akkor miért aggódsz ennyire? Apa végül beleivott az alaposan megkevert teájába.

– Nem vadászhat Avalonban. Ez nem jelenti azt, hogy nem is ölhet. Vagy még rosszabb. Bűbáj köti, hogy ne támadhasson meg senkit a város határain belül, azokat leszámítva, akiket Tündeföldről úzött át. De ez a bűbáj nem akadályozza meg, hogy megvédje magát, és azt

tehet, amit akar azokkal, akik elég bolondok hozzá, hogy megtámadják őt vagy a vadászait.

– Még mindig nem értem – mondtam. – Ki lenne olyan ostoba, hogy megtámadja, amikor tudja, hogy ezzel megkapja a Rémkirály a jogot, hogy megölhesse? – Én biztosan nem, ami azt jelenti, hogy rám nézve ő semmilyen fenyegetést nem jelent. – Egyébként is, nem fog visszamenni Tündeföldre most, hogy az, izé, vadászata véget ért? – Ismét el kellett nyomnom a képet, ahogy a fekete lovas a fekete lován megemeli a kardját, hogy megöljön egy tehetetlen, fegyvertelen férfit.

– A Rémkirálynak különös tehetsége van ahhoz, hogy a saját érdeke ellen való tettekre bírja az embert. És nem, nagyon kétlem, hogy visszamenne Tündeországba. Amikor valakit átűz Avalonba, mindig itt marad legalább pár hétig. Még egy háztartást is fenntart itt. Megcsóváltam a fejem. Avalonban rengeteg dolog tetszik – még ha ezt vonakodva ismerem is el –, de a Tündefölddel való szerződésének bizarr részletei nem tartoznak ezek közé.

– Miért szabad egyáltalán bejönnie a városba? – kérdeztem. – A szálkások és a többi Nemlátó szörnyeteg sem lépheti át a határt, ő pedig jóval ijesztőbbnek tűnik bármelyiküknél. Apa mosolya savanyú lett.

– Valóban az. Ezért kellett a városnak alkut kötnie vele. Vagy bele kellett egyezniük a feltételekbe, melyek szerint a Rémkirály beteheti a lábát a városba, vagy háborúba kellett volna szállniuk ellene. A legtöbb tünde halhatatlan olyan értelemben, hogy természetes okokba nem fognak belehalni. De úgy tűnik, a Rémkirály szó szerint halhatatlan. Régen, amikor még nyílt háborúskodás folyt közte és a Házak között, egy Látó Lovagnak konkrétan sikerült lefejeznie egy csatában. A Rémkirály megfogta a fejét, visszarakta a nyakára, majd megölte a Lovagot. Avalon népe fontosnak tartja, hogy ne tegyen az ellenségévé egy olyan embert, akit nem lehet megölni.

Ebben láttam a logikát, de nem mondhatnám, hogy tetszett is. Nekem úgy tűnt, kell lennie ennél jobb megoldásnak. Nem számít, ha nem tudom elképzelni, hogy mi lehet az. Úgy tippeltem, hogy amilyen nagy hatalmú a Rémkirály, örülhetünk, hogy egyáltalán bármilyen korlátozást eltűr.

Mi az ördögöt adhattak neki a Tündekirálynők, amivel meggyőzték, hogy ne vadásszon többé az embereikre? Bármilyen volt is az, hatalmas dolog lehetett. És nagyon kétlem, hogy jó dolog lett volna.

Apa letette a teáscsészéjét, és felém fordult a kanapén. Nem neki van a legkifejezőbb arca a világon, de azonnal

ajaj-érzés töltött el, még mielőtt kinyitotta volna a száját. A kezem megfeszült a saját csészémen, és visszatartottam a lélegzetem.

– Nem lehetetlen, hogy a két királynő küldte a Rémkirályt, hogy végezzen veled – mondta nekem az apám, mire görcsbe rándult a gyomrom.

Oké, azt már tudtam, hogy a királynők holtan akarnak látni. Úgy értem, Titania, a Látó királynő, akinek az udvarával hivatalosan összeköttetésben állok – nem vagyok hajlandó azt mondani, hogy oda tartozom –, sokkal elégedettebb lenne, ha örökre eltávoznék Avalonból. De mivel Mab, a Nemlátó királynő életem végéig vadászna rám, akár maradok, akár elmegyek, az apám úgy döntött, hogy jobban járok, ha maradok. Azért aggódtak, hogy a Tündejáróképességeim – mint például hogy képes lennék bevinni egy gépfegyvert Tündeföldre – miatt veszélyt jelentek a trónjukra. Tekintetbe véve, hogy Grace néni fel akart használni Titania megorgyilkolása és a trónjának átvétele céljából, ez nem csak paranoia volt a királynők részéről.

De még annak tudatában is, hogy a királynők holtan akarnak látni, sokkolt az információ, hogy esetleg ők küldték ezt a rettenetes teremtményt – és a vadászfalkáját – ellenem. Én csak egy gyerek vagyok, az

Isten szerelmére! Ez olyan, mint ágyúval lőni verébre. Apa sajnos még nem fejezte be.

– Tudom, hogy ez kellemetlenséget fog jelenteni, de szerintem minden érdekelt fél számára az lesz a legjobb, ha itt maradsz a bunkerben a Rémkirály látogatása alatt.

– Nem! – A szó már ki is röppent a számon, még mielőtt esélyem lett volna gondolkozni, vagy bármilyen módon tompítani egy kicsit a reakciómat. Felpattantam, és egy kicsit távolabb mentem az apámtól.

– Seamus – mondta az anyám óvatosan –, talán inkább. – Apám hideg pillantása beléfojtotta a szót. Kezdett úgy tűnni, hogy anyám minden bátorságát az alkoholból merítette. Abban a pillanatban nagyon vágyakoztam a makacs, részeg énje után.

Megráztam a fejem, és összefontam a karomat a mellkasomon.

– Ki van zárva, hogy idelent tartsál engem, amíg annak a Rémkirálynak úgy tartja úri kedve, hogy itt maradjon!

– Sikerült nem kiabálnom, de nem volt sok híja.

– A saját biztonságod érdekében teszem – felelte apám ugyanazzal a jeges pillantással próbálkozva rajtam is, mint anyámon.

Az én akaratom mindig is erősebb volt, mint anyámé, és egy pillantás nem elég ahhoz, hogy megadjam magam.

– Kizárt! – ismételtem meg. – Te magad mondtad, hogy nem támadhat meg senkit, csak aki előtte őt megtámadja. Ha azt hiszed, hogy meg akarom támadni azt a pasast, akkor megőrültél. Ő nem tud nekem ártani, te pedig nem zárhatsz be ebbe a várbörtönbe, mint egy foglyot. Apám szemében harag szikrázott, de a hangja higgadt maradt.

– Dehogynem, és meg is teszem. – Felállt, és fölém tornyosult. – Ha lesz egy kis időd lehiggadni, te magad is be fogod látni, hogy így lesz a legjobb.

– A fenéket fogom! – Általában ügyesebben sikerült kordában tartanom az indulataimat apám közelében. Részben mivel ő maga is mindig olyan higgadt volt, részben mert neki rengeteg hatalma volt felettem, így eszembe sem jutott megkockáztatni, hogy magam ellen fordítsam. De ez túl sok volt.

– Te magad mondtad, hogy nem lesz semmilyen jogi hatalmad felettem, amint tizennyolc éves leszek – replikáztam. – És azt akarod, hogy életem végéig itt maradjak Avalonban. Ha bezárva tartasz engem idelent, akkor esküszöm, amint nagykorú leszek, elhúzóok Avalonból! Én nem vagyok nyafogós alkat, de nem vetek meg egy kis érzelmi zsarolást. Ahelyett hogy visszapislogtam volna a szememet égető könnyeket, ahogy szoktam, hagytam, hogy pár az arcomra hulljon.

Apa mindent megtett, ami hatalmában állt ahhoz, hogy a bunkert egy otthonos, kényelmes helyé változtassa. De az még így is csak egy bunker maradt, és ezt a tényt semmilyen mennyiségű szép dekorációval nem lehet elfedni.

Határozottan nem akarom megöletni magam. Nem vagyok teljesen hülye. Úgyhogy nem panaszkodtam – legalábbis nem sokat – arra, hogy idelent kell élnem. És nem panaszkodtam – legalábbis nem sokat – arra, hogy mindig van a közelemben egy testőr. De őszintén úgy éreztem, hogy nem bírom ki, ha apa arra kényszerít, hogy idelent maradjak, amíg a Rémkirály úgy nem dönt, hogy hazamegy, és nem tartottam a Rémkirályt különösebben veszélyesnek magamra nézve.

Apám nem tartozik a legkönnyebben meggyőzhető emberek közé. Több évszázadnyi – legalább – gyakorlata volt ebben, és annyi önbizalma magában és a saját döntéseiben, hogy ha egyszer kijelent valamit, akkor utána nem szándékozik meghátrálni. Soha.

Hosszú ideig meredt rám, és szinte láttam, ahogy ide-oda repkednek a gondolatok a fejében. Lehet, hogy azon töprengett, mi lehet a tökéletes érv, amitől meggondolnám magam. Vagy azon tűnődött, hogy komolyan gondoltam-e, amit mondtam. Végül kiengedett egy hangos sóhajt, és előreesett a válla.

- Rendben - jelentette ki olyan hangon, mintha kínzóeszközökkel húznák ki belőle a szót. - Nem ragaszkodom ahhoz, hogy folyamatosan a bunkerben maradj. De ahhoz ragaszkodom, hogy nem mehetsz ki innen legalább két komolyabb testőr nélkül, és előtte mindig szólnod kell nekem.

Már kezdtem elengedni magam, azt gondolva, hogy megnyertem a csatát, amikor az apám ledobta az atombombát.

- Viszont a körülményekre való tekintettel úgy gondolom, ki kell hagynod a barátnőd születésnapját. Az túl komoly biztonsági kockázat lenne.

Én összeecsattintottam a fogsoromat, hogy visszanyeljem a számon kitörni akaró tiltakozást. Tudtam, hogy apa soha nem örült túlzottan annak, hogy részt akarok venni Kimber buliján. Kimber nemcsak hogy a Nemlátó Ház tagja, míg apám Látó, de egyszersmind Alistair Leigh-nek, apám legfőbb politikai riválisának a lánya. Avalont egy hat emberből és hat tündéből álló Tanács kormányozza. A Tanács tizenharmadik tagja - a Konzul - mondja ki az utolsó szót a döntetlen szavazásokban, és ezáltal lényegében ő a legnagyobb hatalmú ember Avalonban. A konzuli poszt tízévenként vándorol a tündéktől az emberekhez és viszont, és mind apám, mind Kimber apja a poszt

elnyerésében reménykedik. Az apám úgy gondolja, ha részt veszek Kimber buliján, annak diplomáciai jelentősége is lehet, és egyértelművé tette, hogy jobban örülne, ha kihagynám. Én éppilyen egyértelművé tettem, hogy a világ minden kincséért sem hagynám ki. Most úgy tűnt, hogy ez az ostoba Vad Hajtás megadja apámnak az ürügyet ahhoz, amire vágyott: hogy megtilthassa a részvételemet.

Arra számított, hogy ellenkezni fogok. Ezt láttam a szemében, a merev tartásában. Az ösztöneim azt súgták, hogy annyit már engedett, amennyit engedhetett, és gyakorlatilag csoda, hogy egyáltalán bármennyit engedett.

Azt tudom, hogy apával meg kell válogatnom, milyen csatákba megyek bele, és igyekszem csak azokat kiválasztani, amiket van esélyem megnyerni.

– Lehet, hogy péntek estére elmennek a Vadászok – mondtam optimistának szánt hangon, bár tisztában voltam vele, hogy az életem mostanában nem lesz ennyire egyszerű. Megfigyelhető, mennyire nem fejeztem ki konkrétan szavakkal, hogy beleegyeznék a feltételeibe.

Apa ellazult, amiből arra a következtetésre jutottam: nem vette észre a verbális kitérésemet.

– Reméljük – mondta olyan hangon, ami azt sugallta: erre aztán végképp nincs remény. Alig hallottam, amit mondott, mert máris elkezdtem tervezgetni, hogyan jutok majd el Kim bulijára apám beleegyezése nélkül is.

Harmadik fejezet

Amint Finn megérkezett, hogy vigyázzon rám, apám el is ment, azt állítva, hogy további biztonsági elővigyázatosságok ügyében kell intézkednie. Arra számítottam, hogy anyámat is magával viszi, de nem tette.

– Pár óra múlva visszajövök érted – mondta neki. – Gondolom, te és Dana szívesen töltenétek egy kis időt kettesben, anélkül hogy ott lennék a sarkatokban.

Anya gyanakodva félrebillentette a fejét.

– Ó. Biztos vagy benne, hogy nem azért hagyysz itt, hogy ne piszkáljalak?

Apa majdnem elmosolyodott, de ez egy annyira futó villanás volt, hogy lemaradtam volna róla, ha pislogok.

– Azért is. – Biccentett mindkettőnk felé, ő így szokott elbúcsúzni, majd előidézte a kis fénygömbjét, és kiment az alagútba.

Én az őrszoba közepén álltam, és hirtelen kínosan kezdtem érezni magam attól, hogy anyám, én és Finn magunkra maradtunk. Egyrészt jó lenne egy kis időt kettesben tölteni anyával. Amikor meglátogattam, általában apa is ott volt, és még ha kettesben maradtunk is néha, legfeljebb pár percre. De soha nem hagytam

szívesen Finnt idekint az őrszobán egyedül. Igen, ő a testőröm, és ez a munkája, de soha nem sikerült elsajátítanom az apám képességét arra, hogy úgy bánjon vele, mint egy bútordarabbal.

Finn eléggé erős, csendes típus, úgyhogy nem szoktunk sokat cseverészni, de még így is, miután pár hetet töltött a közelemben, szerintem kezdi megérteni, hogyan gondolkozom. Anélkül hogy egy szót szólt volna hozzám és az anyámhoz, levetette magát a kedvenc foteljébe, és bekapcsolta a tévét. Végigkapcsolgatta a csatornákat, majd kikötött egy focimeccsnél, és kényelmesen elhelyezkedett, egyértelműen jelezve, hogy képes elszórakozni egyedül is. Vetettem rá egy hálás mosolyt, majd összeszedtem a teánk maradékát, és kivezettem anyát a rövid, megerősített folyosóra, onnan pedig a szobámba. A közöttem és a külvilág között elterülő védőrétegek szinte nevetségesek voltak, ha engem kérdeznek. Ha valaki el akar kapni, akkor el kell találnia ide az alagútrendszer sötétjében, majd le kell győznie a főbejáratot, utána át kell verekednie magát Finnen. És ha mindezt sikerül neki, még mindig berohanhatok a lakosztályomba, és megnyomhatom a pánikgombot, ami leereszt három különböző acélajtót, hogy elzárja a folyosót. Én nagyobb biztonságban vagyok, mint az arany Fort Knoxban.

– Csinálok egy kis kávé – jelentettem be anyámnak, miközben oda vittem a teás tálcát a minikonyhámba. – Kérsz?

– Nem, de ha melegítésre állítod a kannát, akkor iszom még egy pohár teát. Meglóbáltam az elektromos kannát, hogy van-e benne elég víz, majd bekapcsoltam, és feltettem egy kis francia pörkölésű kávé főni. Anya a nappalimban várt, amíg elkészítettem, majd felszolgáltam a teát és a kávé. A kávénak mennyei illata volt, és még jobb íze. Hála az égnek a Starbucksért! A tea errefelé annyira gyakori, mintha az égből is az hullana, de jó kávé nehéz találni.

Csatlakoztam anyámmal a nappaliban. Izgett-mozgott, mint mindig, mióta apa arra kényszerítette, hogy hagyjon fel az ivással. Annyiszor harapta be az alsó ajkát, hogy az teljesen kicserepedett, és az apró bolyhokat szedegette le a gyapjúpulóveréről. Szerintem még csak észre sem vette, hogy ezt csinálja.

– Szóval – mondtam rápillantva a bögrém pereme felett –, hogy vagy? Úgy értem, a pia nélkül. Minden, minden rendben?

– Jól vagyok – felelte anyám nem túl meggyőzően. – Nem tudom, miért csináltok ebből annyira nagy ügyet apáddal. – Ivott egy kortyot a teájából, anélkül hogy rám nézett volna. – Lehet, hogy egy kicsit túl sokat ittam, de

nem vagyok alkoholista. Csak sok volt a stressz. A kezem megfeszült a bögrémen, és a fogamat csikorgatva fojtottam el az éles visszavágást, ami azonnal a nyelvemre szökött. Úgy gondoltam, anyám igazán abbahagyhatná már a színészkedést, hogy semmi baja. Eleve tudtam, hogy vesztes ügy, de azért megpróbáltam érvekkel hatni rá.

– Anya, delirium tremens volt, amikor abbahagytad az ivást. Ha ez nem jelzi az alkoholizmusodat, akkor micsoda?

Anya erre csak legyintett.

– Már mondtam, tudom, hogy túl sokat ittam, különösen azután, hogy te megszöktél. De most, hogy itt vagyok veled, minden rendben. Időnként hiányzik, hogy nem ihatok egy kortyot sem, és nem igazán tetszik, hogy úgy bánnak velem, mint egy gyerekkel.

Sajogni kezdett a torkom, és nyelnem kellett egy nagyot, hogy elmúljon belőle a gombóc. Apa azt mondta, erőszakkal nem gyógyíthatjuk meg anyám alkoholizmusát. Ő bezárva, és az alkoholtól elzárva tarthatja, amitől józan marad. De ettől még nem gyógyul meg. Tényleg hinni akartam benne, hogy téved. De ha anya még mindig nem hajlandó beismerni, hogy alkoholista volt, akkor erősen gyanítom, hogy apának igaza van. Ha azt, hogy folyamatosan az italtra gondol

attól a pillanattól fogva, hogy felkel, egészen addig, amíg le nem fekszik – vagy ki nem üti magát úgy látja, hogy „hiányzik egy-egy korty”, akkor még mindig masszív tagadásban van.

– Beszéljünk valami másról – mondta anyám feszes mosollyal. – Várod már az őszi iskolakezdést?

Én nagyon boldog voltam, hogy témát válthatunk, bár sejtettem, hogy még mindig Tagadásföldén járunk.

– Azt hiszem, apa elég egyértelművé tette, hogy nem megyek iskolába. – Összeszorult a szívem a gondolatra. Soha nem imádtam túlzottan az iskolát, különösen mivel a folyamatos költözködésünk azt jelentette, hogy mindig én voltam az új gyerek, és mindenki tudja, ez mennyire élvezetes dolog. De mindazok után, amin a nyár folyamán keresztülmentem, más gyerekekkel együtt lógni, és úgy tenni, mintha a legsúlyosabb fenyegetés rám nézve egy röpdoga lenne, földi Paradicsomnak tűnt.

– Ha iskolába akarsz menni, iskolába fogsz menni – jelentette ki anyám, és kellemesen meglepődtem azon, hogy konkrétan érdekli, mit akarok. – Nem hibáztatom apádat, amiért meg akar védelmezni, de rossz oldalról fog neki, és ezt előbb-utóbb ő is belátja majd.

Azt kívántam, bár én is ilyen biztos lennék ebben. Még mindig nem állítottam volna, hogy olyan jól ismerem az apámat, de azt tudtam, hogy nagyon makacs. És nagyon

magabiztos. Ha már eldöntötte, hogy az iskola nem biztonságos, akkor egyszerűen nem láttam rá módot, hogy akár én, akár az anyám megváltoztathatnánk a véleményét.

Persze az őszi félév még csak olyan nyolc hét múlva kezdődik. Annak is megvan az esélye, hogy túl optimisták vagyunk, amikor úgy gondoljuk, még életben leszek, amikor eljön. A hátam egy puffanás és nyekkenés közötti hangot kiadva csapódott a matracnak. A becsapódástól az összes levegő kiszállt a tüdőmből, úgyhogy nem voltam képes másra, mint a hátamon feküdni, akár egy döglött bogár, és megpróbálni levegőt venni. Keane odajött, fölém tornyosult, megcsóválta a fejét, és megvetően biggyesztette az ajkát.

– Ez szánalmas volt – közölte velem. Olyan rendes, hogy eláraszt pozitív megerősítéssel. Nagyon keményen küzdöttem a levegőért, hogy elárulhassam neki, én mit gondolok róla, de biztos vagyok benne, hogy látta a szememben. Egyszer azt mondta nekem, hogy ha nem akarom beverni az orrát az edzéseink során, akkor rosszul végzi a munkáját. Most nagyon jó munkát végzett.

– Ha rosszfiú lennék, most meghaltál volna – közölte velem.

Aha, dörgöld csak az orrom alá, gondoltam, miközben végre sikerült egy kis levegőt szívnom a tüdőmbe. Utáltam azt a rettenetes sípolást, amit eközben kiadtam, de valahogy nem sikerült elfojtanom.

Miért, ó, miért akartam önvédelmi órákat venni? Még a legjobb mozdulataim sem érnének semmit az olyan ellenségek ellen, amelyeneket a Tündekirálynők küldenének ellenem. De miután Finnt brutálisan elverte egy halom Lovag, miközben én semmit nem tudtam tenni ez ellen, úgy döntöttem, legalább a hasznosság illúzióját szeretném kelteni. Ezért kezdtem edzeni Finn fiával, Keane-nel, amit elég gyakran meg is bántam.

Még miután végre könnyebben kezdtem szedni a levegőt, akkor is a padlón fekve maradtam, és nem igazán vártam az újabb kört. A bunkerem nappalijában csaptunk össze, a bútorokat a falhoz toltuk, hogy legyen helye a matracoknak. Sokkal több helyünk lett volna, ha az őrszobában verekszünk, de akkor közönségünk is lett volna – Finn. Lehet, hogy Keane-nek ez megfelelt volna, de nekem nem.

És nem csak arról volt szó, hogy nem akartam, hogy Finn lássa, amint bolondot csinálok magamból. Egy hatalmas, óriási szívességet szerettem volna kérni Keane-től, és nem mertem megkockáztatni, hogy bárki

más meghallja. Most már csak össze kell szednem magam, és ki kell mondanom.

– Most szunyókálni fogsz, vagy felkelsz végre a seggedről, és visszatérsz a munkához? – kérdezte Keane.

Csúnyán néztem rá. A testem sajgott attól, hogy újra és újra a matracba csapódott, és az izmaim remegtek a kimerültségtől. Keane elméletben visszafogta magát velem szemben, de abból, ahogy éreztem magam, nem erre következtetett volna az ember.

– Te soha nem fáradsz el? – morogtam, miközben kínok között ülő pózba húztam magam. Keane felhorkant.

– Nem, tizenöt perc alatt soha.

Tényleg csak ennyi idő telt el, mióta elkezdtek? Legalább egy órának tűnt.

– Azt hiszem, elsősorban az állóképességeden kell elkezdenünk dolgozni.

Tudtam, hogy csak azt csinálja, amire felvették, de nagyon untam már a hozzáállását. Úgy viselkedett velem, mintha valami idióta lennék, csak mert nem úgy verekszem, mint egy képzett harcos. Hát, elnézést, de mielőtt Avalonba jöttem, a bunyó nem játszott túl nagy szerepet az életemben.

Egy kis rosszindulat gyúlt a keblemben. Egyszer, csak egyetlenegyszer szerettem volna felülkerekedni a seggfej oktatómon. És ha ehhez piszkos kis trükköket kell bevetnem, hát, akkor így járt.

Úgy tettem, mint aki fel akar tápászkodni, közben drámaian nyögdécseltem. Nem gondoltam, hogy Keane be fog dőlni nekem – általában olyan, mintha tudná, mit fogok csinálni, még mielőtt megtenném de talán a többheti edzésünk elaltatta a gyanakvását. Láttam a szemén, hogy elkalandozik a figyelme, és ki is használtam. Ahelyett hogy felálltam volna, előrelelendültem, belecsapódtam Keane lábába, és kiütöttem alóla.

Ő meglepetten felkiáltott, és engem nagyjából fél másodpercre diadal töltött el. Visszanézve, talán oldalról kellett volna letámadnom, hogy a lendületem elvigyen alóla, mielőtt elesik. Így viszont egyenesen rám zuhant, ismét a matracnak csapva a fejemet, miközben kiszorult belőlem a levegő. Elég koordinált volt ahhoz, hogy megállíthatta volna az esést a kezével, de nem, hagyta, hogy a teljes testsúlya rám zuhanjon, gyakorlatilag összezúzva engem.

– Ügyes csel – mondta, és még csak nem is lihegett. – Nagyban javult tőle a helyzeted. – Hogy még jobban

kiemelje, mire gondol, erős lábával az oldalamhoz szorította a karomat, majd lefogta a bokám.

Én ficáncolni és vergődni kezdtem – amint kaptam elég levegőt ehhez –, de nem sokat tudtam tenni arccal lefelé a matracon, megbénított kezekkel és lábakkal. A fejemet, amiről Keane azt mondta, használjam fegyverként, képes voltam megmozdítani, de őt nem tudtam elérni vele, úgyhogy nem tudtam kárt tenni benne. Ezt a kört bizony elveszítettem.

– Most már elengedhetsz – morogtam. – Átjött az üzenet.

– Lehet, hogy egyelőre még nincs kedvem elengedni téged. – Keane hallhatóan nagyon jól szórakozott. Örültem, hogy ennyire jól elvan az én kontómra.

Kiszaladt belőlem egy frusztrált kis morgás. Hogyan kérhetnék ettől a seggfejtől segítséget? Bármiben? Ugyanakkor senki más nem jutott eszembe, aki esetleg segíteni tudna nekem eljutni Kimber bulijára az apám engedélye nélkül.

Ekkor merült fel bennem, hogy abból a testhelyzetből, amiben van, Keane egyenesen a fenekemre lát rá. Nyújtogatni kezdtem a nyakam, hogy azt nézi-e, és persze. Az arcomat előntötte a pír, ami ellen nem tehettem semmit. Persze nincs rajtam olyan sok bámulnivaló – a tündeörökségem miatt alig nőiesebb az

alakom, mint egy kamasz fiúé -, de ez akkor is kínos volt. És ami még rosszabb, Keane észrevette a pillantásomat, amikor hátranéztem, és visszavigyorgott. A vigyora sem tetszett jobban, mint a szokásos szemöldökvonogatása és a káröröme.

Valami szellemes és nagyvilági megjegyzést akartam tenni, olyasmit, amitől visszavesz a pimaszságából, és megbánja a vigyorgást. De bármi, amit el tudtam képzelni, csak tovább rontott volna a dolgokon. A nyelvembe haraptam, és lehunytam a szemem, elszánva magam arra, hogy kivárom. Arra fordítom ezt az időt, hogy kipihenjem magam, és amikor végre úgy dönt, hogy eleget bámult, vagy mit is művel, akkor több energiám lesz újból harcba szállni vele. Azt hiszem, visszatértek a gondolatolvasási képességei, mert abban a pillanatban, hogy ellazultam alatta, elengedett, és legurult rólam. A fenébe. Ennyit a pihenésről. Rezignált sóhajjal ismét talpra kényszerítettem magam.

Még nagyjából egy órát töltöttünk verekedéssel. Már ha azt, hogy ismételten szétrúgják a seggem, verekedésnek lehet nevezni. Az edzés végére készen álltam arra, hogy végleg feladjam, és a testőrökre bízom a harcot. Egyébként is, kit akarok hülyének nézni? Lehet, hogy Buffy, a vámpírok réme képes volt tizenhat évesen bárkivel elbánni, de én nem vagyok.

- Ne nézz olyan elkeseredetten - mondta Keane, miközben elkezdte feltekerni a matracokat. Valószínűleg segítenem kellett volna neki, de túl fáradt, és hát elkeseredett voltam hozzá. - Nagyszerűen ment.

Egyértelmű, hogy más fogalmaink vannak a „nagyszerű”-ről. Lezútyantam a kanapéra, azt sem bánva, hogy ehhez át kell másznom a dohányzóasztalon. Majd később visszarakom a bútorokat a helyükre.

- Komolyan gondolom, Dana - tette hozzá Keane, félredobva a feltekert matracot, majd felállva. Elhúzta az útból a dohányzóasztalt, és leült mellém a kanapéra.

Egy kicsit túl közel volt ahhoz, hogy ne érezzem magam zavarban, úgyhogy arrébb csusszantam, hogy helyet adjak neki. Keane, mint tünde, elképesztően jóképűnek született. Nem tudtam eldönteni, hogy a pseudo-goth-rosszfiú stílusa rontott-e vagy javított az összképen. A haját koromfeketére festette, a bal fülében nagyjából milliárdnyi lyuk volt, láthatóan csak fekete ruhát tartott a szekrényében, és néha még a körmét is feketére festette. De akkor is, volt valami furcsán egészséges a megjelenésében. Ha a Jonas Brothers valaha a goth stílusra térne át, ők néznének így ki.

A csomagolás minden szándékom ellenére is tetszett nekem, de a mögötte lévő személyiség még a legjobb pillanatokban is az idegeimre ment.

– Te tényleg nagyon élvezed, ha megalázhatsz, ugye? – kérdeztem, majd azt kívántam, bár befogtam volna a számat. Legalább eljátszhattam volna, hogy nincs rám hatással.

Nem néztem rá, de hallottam, hogy megvonja a vállát.

– Kell a motiváció, hogy lelkesen küzdjél, még akkor is, ha csak edzésről van szó. Ha pasi lennél, akkor azzal motiválnálak, hogy sokkal erősebben ütnélek. Az jobban tetszene? Odafordultam, hogy rámeredjek.

– Mondtam már, mekkora seggfej vagy? Keane felnevetett.

– Azt hiszem, egyszer vagy kétszer mintha említetted volna. – A mosolya elhalványult, smaragdzöld szeméből eltűnt a huncut csillogás. – Komolyan gondoltam, amit mondtam. Nagyszerű voltál. Én szinte azóta tanulok harcolni, hogy járni tudok. Nem remélheted, hogy sikerül megverned. És ha mégis sikerülne, akkor jobb tanárra van szükséged.

Ahányszor elhatároztam, hogy mostantól örökre gyűlölni fogom Keane-t, hirtelen kitört belőle egy ilyen emberségroham, amitől arra kellett gondolnom, hogy talán mégsem annyira rosszfiú. El kellett ismernem, tetszett, hogy nem úgy bánik velem, mintha valami csodabogár vagy törékeny virágszál lennék, csak mert én vagyok az egyetlen Tündejáró, aki az utóbbi nagyjából

száz évben született. És politikai célokra sem akart felhasználni. Ez aránylag egyszerűvé tette őt, és ezért voltam hajlandó – legalábbis elméletben – a segítségét kérni. Vettem egy nagy levegőt, hogy kisimítsam az idegeimet, majd felé fordultam a kanapén.

– Egy szívességet szeretnék kérni tőled – nyögtem ki, még mielőtt elgyávulhattam volna. Keane egy pillanatra döbbentnek tűnt, majd megemelte a szemöldökét.

– Egyszer már sikerült leterítened.

A kézfejemmel a vállára csaptam. Szerencsére ezt nem vette támadásnak, és nem ütött vissza.

– Hagyd abba. Ha seggfejként viselkedsz, akkor nem foglak megkérni.

– És ez szerinted olyan rossz dolog lenne?

– Hagyjuk. – Frusztráltan felnyögtem, majd elkezdtem felállni. Keane elkapta a karom, hogy megállítson.

– Csak ugratlak – mondta, és visszatért az az ostoba vigyora. Az állam makacsul előreugrott, de visszaültem.

– Elegendem van az ugratásaidból. Nem viccesek.

– Szerintem nagyon humorosak. Kár, hogy neked nincs humorérzéked.

– Amikor az életemre törnek, attól általában nem szoktam kacagni. Bármily meglepő is. Keane

arc kifejezése kisimult, és a szemében elhalványult a vidám csillogás.

– A veszély nem fog elmúlni – jelentette ki. – Meg kell tanulnod együtt élni vele.

A szememet forgattam. Keane csak két évvel idősebb nálam, ami nem jogosítja fel arra, hogy okoskodjon velem. Akkor sem, ha igaza van. Abban a pillanatban, hogy betettem a lábam Avalonba, örökre megváltozott az egész életem. Még mindig nem sikerült túltennem magam a következmények súlyosságán.

Lenyeltem egy csípős megjegyzést, arra gondolva, hogy minél tovább fenntartom a civakodást, annál több időm lesz lebeszélnem magam arról, hogy Keane segítségét kérjem. Tisztán emlékeztem, milyen csalódott volt Kimber hangja, amikor felhívtam, hogy elmondjam neki: apa megtiltotta, hogy elmenjek a buliba. Mindent megtett, hogy leplezze, és tudtam, hogy megérti, de akkor is.

– Azt hiszem, úgy lehetne fogalmazni: szükségem van rád ahhoz, hogy a helyzetem ellenére élhessem az életemet – mondtam, abban reménykedve, hogy ezt Keane is így fogja látni.

– Remek. Szóval, miről van szó?

Összefontam a kezemet az ölemben, és lebámultam rá. Ha Keane úgy dönt, hogy bárkinek elmeséli ezt a

beszélgetést, akkor nagyon nagy bajba kerülök. Nem olyan „te jó ég, mindjárt meghalok” jellegű bajba, amivel már megtanultam együtt élni, hanem „a szüleim meg fognak ölni” típusú bajba, amiről egykor úgy gondoltam, hogy pihentetően normális dolog lenne.

– Tudod, hogy Kimber Leigh a barátnőm, ugye? – kérdeztem. Még soha nem láttam, hogy Keane akár Kimberrel, akár a bátyjával, Ethannel szóba elegyedett volna a közelemben, de meglehetősen biztos voltam abban, hogy tudja, kicsodák.

– A Nemlátó barátnőd – jegyezte meg, igazolva engem. Bólintottam.

– Pénteken lesz a tizenhetedik születésnap bulija – mondtam. Keane elmosolyodott.

– És hadd találjam ki: az apád nem enged el. Fintorogtam.

– Nem. Azt mondta, ez túl nagy biztonsági kockázat most, hogy a Vad Hajtás a városban van. – Összefontam a karom a mellkasomon, és még jobban hátradőltem. Még mindig dühös voltam az apámra. Már nem is emlékeztem, mikor voltam utoljára bárkivel annyira jóban, hogy meghívjon a születésnap bulijára. Annyira szerettem volna elmenni, hogy szinte éreztem az ízét.

Keane összevonta a szemöldökét.

– Hol tartják?

– Abban a klubban, amit úgy hívnak, A Mélység, idelent, az alagútrendszerben. – Kimber azt mondta, az apja az egészet kibérelte a bulira. Ez azért volt, mert miatta Kimbernek meg kellett hívnia minden avaloni politikai támogatójának a gyerekét, amitől csak még fontosabbá vált, hogy én is ott legyek. Kimber megérdemli, hogy legalább egy igazi barátja elmenjen a buliba. Keane megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, miért lenne ez kockázatosabb, mint bármi más, amit csinálsz, amikor elmész a bunkerből. Már így is magaddal kell vinned olyankor egy második testőrt is, ugye? Bólintottam. Mostanában, ha el akarok menni, az hatalmas szervezőmunkával jár. Egy kicseszett sleppel vonultam mindenfelé. Nehogy maradjon akár egyetlen ember is Avalonban, aki abban a tévedésben él, hogy egy átlagos lány vagyok.

– Szerintem apa ezt csak ürügyként használja – mondtam. – Azt hiszi, hogy a megjelenésemet Kimber partiján egyfajta politikai gesztusként lehet értelmezni, mintha Alistairt támogatnám.

Keane megvonta a vállát.

– Ez Kimber bulija, nem Alistairé.

– Pontosan! De apa hajthatatlan.

– Szóval milyen szívességet akarsz kérni? – Keane szemének csillogása elárulta, hogy pontosan tudja,

milyen szívességről van szó.

– Nevezd örültnek, de te olyan srácnak tűnsz, akinek rengeteg gyakorlata van az éjszakai kiszökösésben.

Negyedik fejezet

Nem csalódtam Keane-ben és a tapasztalatában az éjszakai kiszökdösést illetően. Bár igazából nem vagyok biztos benne, hogy amit csináltunk, arra a szökés a megfelelő kifejezés. Finn biztos furcsállta, hogy Keane péntek este jön át edzeni velem. Általában reggel szoktunk gyakorolni, főleg mert Keane azt akarta, hogy üres hassal verekedjek. Amikor egyszer sikerült kezdés előtt lopva bereggeliznem, megtudtam, hogy pontosan miért is részesíti előnyben az üres hasat. Csak annyit mondanék, hogy a fánknak, amit elnassoltam, messze nem volt olyan jó íze, amikor visszajött.

Abban a reményben, hogy Finn így nem fog annyira gyanakodni Keane váratlan megjelenése miatt a küszöbömön, azt mondtuk neki: azért tartunk edzést, hogy eltereljük a figyelmemet arról a kellemetlenségről, hogy éppen lemaradok Kimber bulijáról. Én biztos voltam benne, hogy Finn ennek nem fog bedőlni, de ő hiszékenyebbnek bizonyult nálam. Keane a maga jellegzetesen idegesítő modorában nem volt hajlandó elárulni, hogyan tervezzük a szökést. Csak annyit mondott, hogy pakoljam össze a bulira szánt ruhámat, és legyek indulásra kész.

Ezúttal az őrszobában edzettünk, egyenesen Finn orra előtt. Keane azt mondta az apjának, azért szeretné, ha ott lenne, hátha észrevesz valami rossz beidegződést, amit Keane már nem lát, mert annyira megszokott.

Finnből áradtak a segítőkész megjegyzések, és minél több időt töltöttünk a verekedéssel, annál inkább kezdtem úgy gondolni, hogy ebben a jelenetben én vagyok a balek, mert Keane soha nem is akart nekem segíteni, csak az szeretné megakadályozni, hogy egyedül csináljak butaságot. Csupa fájdalom, izzadság és kimerültség voltam – és kezdtem a végére érni a korlátozott türelmemnek –, amikor Keane egy különösen cseles dobással vágott a matrachoz, majd vetette rám magát, hogy szája majdnem a fülemhez ért.

– Most már minden pillanatban állj készen az indulásra – súgta, majd kecsesen talpra ugrott, és rám vetette az egyik leereszkedő mosolyát.

Nekem fogalmam sem volt, mire gondol, és már majdnem alaposan kiosztottam, amikor végre rádöbbszem, miben mesterkedik.

A kis föld alatti erődömbben két fürdőszoba van, az egyik a hálósobámból, a másik az őrszobából nyílik. Még a tündéknek is engedniük kell néha a természet hívásának. A szemem sarkából láttam, hogy Finn a

fürdőszoba felé igyekszik, és tudtam, hogy ez az az áttörés, amire Keane várt.

Amint becsukódott az ajtó Finn mögött, bevetettem magam a szobámba, és megragadtam a hátizsákot, amit közvetlenül az ajtó mellé tettem. Gondosan belepakoltam a buliruhámat, és reménykedtem benne, hogy nem gyűrődött össze teljesen. Beledugtam a karom a pántjába, és visszasiettem az őrszobába, ahol Keane éppen csendesen betolt egy támlás széket a fürdőszoba kilincse alá.

Arra számítottam, hogy valami mágikus tündebűbájjal fog minket kimenekíteni innen, nem pedig a jól bevált széket a – kilincs alá trükkel. Konkrétan csalódást okozott a módszer egyszerűsége.

– Siess – sziszegte Keane. – Ez nem fogja sokáig visszatartani.

Egy adrenalinrohammal, ami félig izgalomból, félig rettegésből állt, követtem Keane-t Avalon masszív alagútrendszerén keresztül. Élénk kocogással indultunk el az alagútban, Keane világította meg az utunkat egy zseblámpával. Pokolian reménykedtem abban, hogy tudja, merre megyünk. Egyszer már eltévedtem ebben az alagútrendszerben, és nem volt vicces. Az első kereszteződésnél elkanyarodtunk. Halk dobogást hallottam valahonnan messziről, ami az ajtót csapkodó

Finn is lehetett, és egy kis borzongás futott végig a hátamon. Még soha nem láttam Finnt dühösnek, de támadt egy olyan érzésem, hogy ez meg fog változni, mielőtt az éjszaka véget ér. Nem mondanám, hogy túlzottan vártam.

Még párszor elkanyarodtunk, és kifulladásra kezdtem lelassítani. Keane elkapta a karom, és maga után húzott.

– Mozogj – sürgetett. – Ha az apám jól választ, és a nyomunkban marad, akkor semmi perc alatt utolér minket.

Ki voltam fulladva a vitatkozáshoz, úgyhogy mozgásra kényszerítettem a lábamat. A lépteink ijesztően hangosan csattogtak, ahogy szaladtunk, de az alagutak kőfalain annyira ide-oda vetődtek a visszhangok, hogy tudtam, nem lesz könnyű megállapítani, honnan jönnek. A bunkerem elég mélyen a hegy gyomrában van, messze a járt utaktól – persze annál könnyebb megvédelmezni. Nem voltam biztos benne, hogyan jut be hozzánk az elektromosság és a folyó víz – maguk az alagutak nincsenek kivilágítva ilyen mélyen a hegy gyomrában –, de annyira soha nem érdekelt, hogy megkérdezzem. Akármilyen védett is a hely, elég nehéz kikerülni belőle a felszínre.

A Mélység aránylag közel van a felszínhez, egy föld alatti szolgáltatói negyedben, ami péntek este általában

zsúfolásig tele van. A Vad Hajtás eljövedele rengeteg embert arra készítetett, hogy otthon maradjon, zárt ajtók mögött. Határozottan érezni lehetett, hogy elcsitult a város, és a hírek tele voltak azzal, hogy a turisták rövidre fogják a látogatásukat, és visszarepülnek Anglia relatív biztonságába.

Keane-nel sétatempóra lassítottunk, amint kiléptünk az első kivilágított alagútba. Ő szokás szerint frissnek tűnt, és késznek arra, hogy vad vágtaiba csapjon, míg én levegő után kapkodtam, és csörgött rólam az izzadság, az izmaim pedig lángoltak a megerőltetéstől. Nagyon reméltem, hogy Kimber értékeli majd az erőfeszítéseimet, amiket az aznap esti megjelenésem megkövetelt.

Röviden megálltunk egy kis teázóban, ahol bevettem magam a mosdóba, hogy átöltözzek a koktélruhámba, és lemossam a verejtéket az arcomról. Még soha nem hallottam olyan tinibuliról, amire koktélruhát kell venni, de Kimber hajthatatlan volt: az ő bulija, az ő szabályai (az mindegy, hogy az apja némileg elbitorolta tőle a bulit azzal, hogy meghívott egy csomó olyan embert, akit nem is ismert).

A ruhámat Kimberrel együtt választottuk ki. Egy gyönyörű, mélykék selyemruha volt, ami kiemelte a szemem színét, és amitől azonnal idősebbnek és sokkal

kifinomultabbnak éreztem magam, amikor áthúztam a fejemen. A kivágása elég mély volt ahhoz, hogy szexin álljon azoknak a lányoknak, akiknek van ott felül bármi is. Rajtam egy kicsit túlzottan optimistának tűnt.

Egy hosszú, lelógó fülbevalóval tettem fel a koronát a megjelenésemre, továbbá egy vastag talpú, strasszal díszített papucscsal. Egy dolog, hogy hagyom magam rábeszélni a koktélruhára, de az ki van zárva, hogy magas sarkú cipőt vegyek!

Meglepően zavartnak és szégyenlősnek éreztem magam, amikor kiléptem a fürdőszobából. Keane még soha nem látott engem másban, mint edzőruhában, és bár soha nem merült fel bennem, hogy érdekel, mit gondol rólam, mégis azon kaptam magam, hogy visszafojtom a lélegzetem, miközben ő felnézett a teafüves doboz fölül, amit szagolgatott, és rám pillantott. A szeme alig észrevehetően kitágult, és láttam, hogy elismerően végigmér. Majd biccentett.

– Szépen rendbe szedted magad.

Eszembe jutott, hogy levegőt vegyek, és ellenálltam a készítésnek, hogy a verejtékes tenyeremet a csicsás selyemruhába töröljem. Úgy éreztem, Keane-től ez a bókok maximuma. Kellemetlen meglepetéssel döbbsentem rá, hogy többet akartam volna. Lehetnék még szánalmasabban éhes az elismerésre?

– Legalább én – dünnyögtem, Keane pedig felnevetett. Ő nem fáradt azzal, hogy átöltözzön az edzőruhájából, de mivel ő konkrétan nem izzadt bele a velem való verekedésbe, ő legalább elfogadhatóan nézett ki.

Oké, több mint elfogadhatóan. Azok a smaragdzöld szemei bármikor el tudták állítani a lélegzetemet, függetlenül attól, milyen ruha volt rajta, különösen azzal a fekete tinccsel, ami közvetlenül a szemöldöke felett kunkorodott. A testéről nem is beszélve, ami látványosan domborodott a szűk farmerje és a még szűkebb pólója alatt. Erősen kételkedtem benne, hogy Kimbert zavarni fogja a hétköznapi ruházata. Keane odatartotta nekem a könyökét.

– Készen állsz?

Felhúztam a szemöldököm. Micsoda? Karonfogva támogat be, mint valami matrónát egy esküvőre? A gesztus nagyon régmódinak tűnt, különösen egy olyan önjelölt rosszfiútól, mint Keane.

Azon kaptam magam, hogy átdugom a karom a könyökhajlatán, anélkül hogy ezt tudatosan elhatároztam volna. Forró vér szökött az arcomba, miközben Keane kivezetett a teázóból a lépcső felé, amely A Mélységbe vezetett.

Az apám félelme ellenére, hogy a buli „biztonsági kockázatot” fog jelenteni, Keane-t és engem kidobófiúk

állítottak meg, akik a meghívómat követelték, még mielőtt egyáltalán a szórakozóhely közelébe kerültünk volna. Örültem, hogy magammal hoztam, de noha elővettem – Dana Hathaway „és vendége” névre szolt –, akkor sem engedtek be, mert nem voltam rajta „a listán”.

Kiszaladt belőlem egy frusztrált kis nyögés. Úgy tűnik, amikor szóltam Kimbernek, hogy nem tudok elmenni, lekerült a nevem a listáról. Szerencsére a kidobók nem voltak annyira nagy seggfejek. Az egyik ott maradt a folyosón velem és Keane-nel, miközben a másikuk bevetette magát a klubba a kezében a meghívómmal, hogy leellenőriztesse Kimberrel. Az ajkamat rágtam várakozás közben. Kizárt, hogy Finn ne találja ki, hova mentünk, ami azt jelenti, hogy nemsokára ő is fel fog itt bukkanni. Ha már bent vagyunk a klubban, akkor beletelik egy kis időbe, amíg átverekszi magát a kidobókon, és konkrétan minket is meg kellene keresnie ahhoz, hogy hazarángathasson. De ha tovább ácsorgunk így kint a folyosón.

– Nagyon kikapsz majd az apádtól emiatt? – kérdeztem Keane-től, miközben próbáltam nem izegni-mozogni.

– Felnőtt vagyok – felelte Keane pimasz mosollyal. – Nem küldhet már fel a szobámba vacsora nélkül.

Ebben volt valami, legalábbis papíron. Bár még soha nem jártam ott, tudtam, hogy Keane-nek saját apartmanja van – vagyis lakása, ahogy itt hívják –, és konkrétan önvédelemoktatásból tartja el magát. De hiába igyekezett minden módon tiszteletet kelteni bennem önmaga mint tanár iránt, gyakran azon kaptam magam, hogy nem felnőttként gondolok rá, csak egy valamivel idősebb kamaszként.

Éppen amikor arra gondoltam, hogy most már esélyünk sincs bejutni a bulira, mert mindjárt ott lesz Finn, hogy megakadályozza, kitárult az ajtó, és Kimber szinte kitáncolt rajta a folyosóra.

– Dana! – kiáltott fel, és az arca ragyogott az örömtől. – Annyira boldog vagyok, hogy eljöttél!

Teljesen lesokkolt azzal, hogy a nyakamba ugrott, és egy hatalmas ölelésben részesített. A tündék a csendes visszafogottságukról híresek, de Kimber láthatóan nem kívánt megfelelni ennek az előítéletnek. Én magam sem vagyok az a nagyon közvetlen típus, de viszonoztam az ölelését.

– Ez annyira kedves meglepetés – mondta Kimber, miközben elhúzódott. – Azt hittem, nem tudsz eljönni.

Én lehalkítottam a hangom, mert nem voltam benne biztos, hogy a kidobók nem dobnak ki, ha meghallanak.

– Aha, hát, szóval megszöktünk, vagy mi.

Kimber pislogott, és mintha csak most vette volna észre Keane-t.

– Ó! – Nagyon kifejező volt az arca, és azonnal láttam rajta, hogy tetszik neki, amit lát. – Biztosan te vagy Keane – mondta. – Dana rengeteget mesélt rólad.

A szeme huncutul csillogott, miközben én egy sötét pillantást küldtem felé. A legtöbbször, amikor Keane-ről meséltem, akkor konkrétan panaszkodtam rá és az idegesítő, gyakran egyenesen fájdalmas edzési módszereire. Valószínűleg el is vörösödtem, de a folyosó nem volt túl erősen kivilágítva, úgyhogy reménykedtem benne, hogy senki nem látja.

– Figyeljetek, most már bemehetnénk? – kérdeztem. – Még mielőtt Finn utolér minket?

– Hát persze! Gyertek utánam.

Egy csomó dolgot vettem észre egyszerre, miközben Kimber bevezetett minket a klubba. Először is, a zene olyan hangos volt, hogy úgy éreztem, mindjárt szétrobban a dobhártyám. Másodszor, a klub zsúfolásig tele volt emberekkel, akik közül nem mindenki tűnt tizenévesnek. Harmadszor meg, hogy az egész hely bűzlött a rózsáktól.

A tündék világában a vörös rózsza a Nemlátó Házzal való kapcsolat szimbóluma, a fehér rózsza pedig a Látó Házhoz tartozásra utal. Ez egy integrált bulinak tűnt,

mert mindenütt vörös és fehér rózsák díszeltek. Az asztalokon hatalmas csokrok álltak. Rózsafüzérek is voltak. A falak mentén cserepes rózsák sorakoztak. Még a plafonról is rózsaláncok lógtak le. Kérdő pillantást vetettem Kimberre. Ő vállat vont, és nem tűnt túl boldognak.

– Hármat találhatsz, ki választotta ki a dekorációt – kiabálta túl a zenét.

De persze egy próbálkozás is elég volt. Feldühített, hogy Alistair tönkreteszi Kimber buliját azáltal, hogy politikai eseményt csinál belőle. És arra is rájöttem, hogy talán igaza lehetett az apámnak, amikor úgy gondolta: a megjelenésemet itt politikai gesztusként is fel lehet fogni. Ó, de gyűlölöm a politikát! Azt szerettem volna, ha az égvilágon semmi közöm ahhoz a sok hülyeséghez, amit a tündék pozícióharca idéz elő, de mivel az egyik jelölt lánya vagyok, akaratlanul is a dolgok sűrűjébe kerültem.

– Gyertek – kiabálta Kimber, miközben megragadta a kezem, és átvonszolt a tömegen. – Szerezzünk nektek egy italt.

Átpillantottam a vállam felett, hogy Keane követ-e bennünket. Követett, de az arckifejezése arról árulkodott, hogy már most utálja ezt a bulit. Nem vicsorgott éppen, de közel állt hozzá. Miközben végignéztem a bulizókon, megértettem, miért.

Szinte mindenki a legjobb félhivatalos öltözkét viselte, és még ez a gyors pillantás is elárulta, hogy ez egy elegáns összejövetel. Sokkal több felnőtt volt, mint amennyire az ember egy kamaszbulin számítana, és a legtöbbször a mocskosul gazdagok sznobos arroganciája áradt. A tizenévesek éppilyen felvágósnak tűntek, mintha azonnal bele tudnának olvadni a legexkluzívabb brit bentlakásos iskolákba is. Tudom, hogy Ethan és Kimber nem éppen szegények, de egyikükről sem sugárzott ez a fajta „túl jó vagyok hozzád” attitűd, mint itt a legtöbb emberről.

Ez határozottan nem Keane társasága volt. Bár a Lovagok a Sidhe – a tündék arisztokráciájának – tagjai, a többi Sidhe úgy bánik velük, mint a jobbfajta szolgákkal, és gondolom, ez a Lovagok fiaira, így például Keane-re is vonatkozik. A Sidhe-ek, különösen azok, akik Tündeföldön születtek, még mindig abban a hitben élnek, hogy a rasszizmus és az osztálykülönbségek elfogadható dolgok. Nem lepett meg, hogy Keane nem érzi magát annyira fesztelenül itt.

Az igazat megvallva, én sem éreztem őket a saját társaságomnak. Nem tudtam nem észrevenni, hogy senki sem állította meg Kimbert beszélgetni, miközben ő a bárhoz vezetett minket, és kíváncsi voltam, hányan tudják – vagy kit érdekel – egyáltalán, hogy ő az ünnepelt. Az apámtól tudom, hogy Avalonban csak

tizennyolc éves kor felett szabad alkoholt fogyasztani, de ezt a törvényt ritkán erőltetik. A Mélység bárja ennek élő bizonyítéka volt. Az egyik végében észrevettem egy lányt, aki nem lehetett több tizennégy vagy tizenöt évesnél, és közvetlenül a pultos orra előtt itta a sörét.

– Ingyenes bár – mondta Kimber –, úgyhogy azt rendeltek, amit akartok.

Ő egy Martinit kért – a pultosnak a szeme sem rezzent Keane pedig sört, de én maradtam a kólánál. Az alkoholista anyámmal való együttélés nem igazán tette vonzóvá a szememben az italt. Kimber az egyetlen, akinek valaha meséltem arról, amit a szégyenteljes titkomnak tartok, és szerintem ő ösztönösen megértette, miért nem rendelek alkoholt. Keane már más tézta volt.

– Kóla? – kérdezte hitetlenkedve. – Ezt komolyan gondolod?

Ismét elvörösödtem, de a klubban túl sötét volt ahhoz, hogy ez bárkinek feltűnjön. Egyrészt nem akartam kisbabának látszani. Másrészt viszont én nem vagyok akkora nagy konformista. Csak mert mindenki hülyére issza magát körülöttem, ez nem jelenti azt, hogy nekem is azt kell tennem.

– Van ezzel valami problémád? – kérdeztem, miközben csúnyán néztem rá. A csúnya nézésemet sokat fejlődött, mióta Keane-t ismerem.

– Hagyd békén – kérte Kimber, meglepve azzal, hogy a védelmemre kel. – Azt iszik, amit akar.

A pultos lecsapott elém egy pohár jeget némi kólával. Én felvettem, és ittam belőle egy kortyot, miközben úgy tettem, mintha észre sem venném Keane-t.

– Komoly ez a buli – jegyezte meg Keane, és még a kiabálása ellenére is kihallottam a hangjából a megvetést. – Biztos, hogy nem bánod, ha egy hozzám hasonló pórnéppel azonos levegőt kell szívnod?

Megcsaptam a vállát, és arra gondoltam, hogy egyedül kellett volna kiszöknöm. Magam is képes lettem volna végrehajtani a széket-a-kilincs-alá trükköt. Persze ha egyedül próbálkozik, az egyszersmind azt is jelenti, hogy egyedül kell idetalálnom a buliba, ami rossz ötlet és veszélyes vállalkozás, mert (a) az én irányérzékeimmel öt perc alatt eltévedtem volna, (b) mert hahó, engem meg akarnak ölni. Lehet, hogy Keane nem hivatásos testőr, mint Finn, de láttam, milyen jó harcos, és bízom abban, hogy meg tud védeni. Úgy gondoltam, ha vele szököm ki, az egy kicsit felelőtlen dolog, de közel sem olyan ostobaság, mint egyedül megszökni.

– Megpróbálnál esetleg egyszer mondjuk egy olyan negyedóraig nem seggfejnek lenni? – kérdeztem, miközben ő meghúzta a sörét.

– Semmi baj, Dana – mondta Kimber mosolyogva. – Hiszen meséltél nekem róla. Tudtam, hogy nem számíthatok kifinomult udvariasságra. – A mosolya egy Keane második kedvenc arc kifejezéséhez nagyon hasonló, kárörvendő vigyorrá változott.

– Hú, te aztán értesz a fiúk sértegetéséhez – mondta Keane. Sejtettem, hogy unottnak próbál hangzani, de nehéz unottnak tűnni, amikor a hangos zene miatt kiabálnia kell az embernek. Kimber szeme csillogott.

– Igazából tényleg, de próbálok szívélyes házigazda lenni.

Keane látványosan végigmérte. Kimber egyszerűen csodálatosan nézett ki a testhezálló, vörös koktélsruhájában és a pántos magas sarkú cipőjében. Bár szándékosan próbálta bunkón csinálni, nem tudtam nem észrevenni a férfias elismerés szikráját Keane szemében. Egy pillanatra féltékenység hasított belém. Amikor először meglátott átöltözve, rám is elismerően nézett, de az semmi volt ahhoz képest, ahogy most Kimbert bámulta.

Totál idióta vagyok. Keane nagyon jól néz ki, és rendes is tud lenni, de engem ő nem érdekel, úgy nem. Kimber pedig mindkét ágról tünde, úgyhogy persze hogy csinosabb nálam. Nincs mentségem a féltékenységre.

– Úgy tűnik, mindened megvan, amit pénzért meg lehet venni – mondta Keane Kimbernek.

– Fogadok, hogy az a ruha többbe került, mint amit én egy év alatt keresek. Kinyitottam a számat, hogy rászóljak, fogja be, abban reménykedve, hogy Kimber egyszer majd megbocsát nekem, amiért elhoztam ezt a seggfejt a születésnapjára, de igazából ő is elég bunkó tud lenni, ha szükségét érzi. És ebben a pillanatban láthatóan szükségét érezte.

– Arra célszól, hogy sznob vagyok? – vont fel a fél szemöldökét. Keane egy „szerinted?”- féle pillantást vetett rá, ami láthatóan egy cseppet sem hatotta meg Kimbert. – Egyikünk tényleg sznoboskodik most, de az nem én vagyok.

Én „véletlenül” Keane lábára léptem, mielőtt beélesíthetett volna egy újabb verbális kézigránátot.

– Nem akarsz itt maradni a bárnál, és mogorván meg megvetően nézni? – kérdeztem. – Kimberrel most meglátogatjuk a női mosdót. – Ezt az egy helyet tudtam kitalálni, ahova nem követ minket Keane és a modora. – Mindjárt jövünk. Ugye, Kimber?

Kimber felnevetett, és egyetlen nagy korttyal letudta a Martinijét. – Értettem! – felelte. – Vezess. Keane úgy nézett ki, mintha tiltakozni akarna, de elfordultam, még mielőtt lehetősége nyílt volna rá. Pár lépés után Kimber

vette át a vezetést, mivel nekem fogalmam sem volt, hol lehet a női mosdó. A zene, a sötétség és a rózsák átható illata együttesétől lüktetni kezdett a fejem. Lehet, hogy tényleg jobban tettem volna, ha otthon maradok.

Körbevett minket a tömeg, és minden második lépésnél meglöktek. Itt a legtöbben tündék voltak, ami azt jelentette, hogy gyakorlatilag mindenki magasabb volt nálam, és nem láttam semmit, csak a közvetlenül előttem és mögöttem lévőket. Az a sok test rengeteg hőt árasztott – különösen a tündéké, akiknek magasabb a testhőmérsékletük, mint az embereké –, és ismét csorogni kezdett rólam az izzadság, ami a tarkómra tapasztotta a hajamat. Nem mertem megnézni, hogy verejtékfoltos lett-e a puccos selyemruhám, mert támadt egy olyan érzésem, hogy tudom a választ.

Kimberrel végül sikerült kiverelkednünk magunkat a tömegből, és becsusszannunk a női mosdóba. Majdnem elengedtem egy megkönnyebbült sóhajt, amikor rájöttem, hogy a helyzet nem javult. A női mosdó szinte ugyanolyan zsúfolt volt, mint a klub többi része, és bár éppen annyi rózsza díszítette, mint minden egyebet, nem a virágok illata tömte el az orromat. A levegő annyira sűrű volt a cigarettafüsttől, hogy késsel lehetett volna vágni. Kimber megvetően felnyiffantott, majd a falnak dőlt, lehunyva a szemét.

- Ez nem az a fajta buli, amire én gondoltam - dűnnyögte, és én tudtam, hogy így van. A válogatott, gazdag gyerekek mindenütt egyformák, még akkor is, ha tündék, és bár Kimbernek megvan hozzá a pénze, hogy befogadja az a társaság, ez egyszerűen nem az ő világa. Megpróbáltam nem köhögni a füsttől - a cigarettáétól és az egyebekétől -, ami megtöltötte a levegőt, és lecsúsztottam a vállamról a hátizsákot, majd kinyitottam a cipzárját.

- Hoztam neked egy ajándékot - mondtam Kimbernek, abban reménykedve, hogy ez majd feldobja.

Kimber szeme felpattant, az álla pedig leesett.

- Tényleg?

- Hát persze. - A meghívóban külön kiemelték, hogy ne hozzunk ajándékot, de én úgy gondoltam, az Alistair haverjaira és a gyerekeikre vonatkozik, nem Kimber igazi barátaira. Előhúztam egy apró, gondosan becsomagolt csomagot, és átnyújtottam neki. - Remélem, tetszeni fog.

- Már most imádom - nyugtatott meg Kimber. Ragyogott a szeme, és az alsó ajka gyanúsan remegett.

- Hát akkor nyisd ki! - biztattam.

Kimber az ajkába harapott, majd lehúzta a ragasztószalagot, és olyan gondosan csomagolta ki a kis dobozt, hogy valószínűleg újra felhasználhatta volna a

papírt, ha akarja. Leemelte a tetejét, majd kihúzta belőle a puha vattabélést, hogy megnézzze, mi van benne.

Mit vesz az ember a legjobb tünde barátjának, akit csak pár hete ismer, és akinek az apja olyan gazdag, hogy gyakorlatilag bármit megvehet? Napokig szenvedtem a dologgal, és kattintgattam az eBayen abban reménykedve, hogy egyszer csak kiugrik valami.

A választásom végül egy kézzel készített üvegmedálra esett. Egy gyönyörű, pávakék kínai sárkány volt az, ami egy fekete selyemszalagon lógott. A színe rögtön Kimber szemére emlékeztetett, a sárkány pedig a tüzes temperamentumára és a bátorságára. Kimber kiemelte a medált a vattából, és az ajka ismét remegni kezdett. Ezúttal nem tudta megakadályozni, hogy pár könnycsepp legördüljön. Annyira örültem, hogy nem vettem komolyan a csak semmi ajándék felszólítást.

– Ez gyönyörű – mondta Kimber zihálva. – Tessék, ezt fogd meg. – A kezembe nyomta a dobozt és a papírt, hogy ki tudja nyitni a zárat, és a nyakába akassza a medált. Majd megnézte magát a tükörben, és a keze végigsimított a kecses íveken. A nyakék egyáltalán nem illett a piros ruhához, de Kimber ezt láthatóan cseppet sem bánta.

Aznap éjjel már másodszor kaptam magam azon, hogy a nyakamba ugranak.

– Annyira köszönöm! – lelkesedett Kimber. Elengedett, és letörölte az arcáról a könnyeket. – Ez a buli egy kész rémálom volt, amíg meg nem jelentél. És ez a legjobb ajándék, amit valaha kaptam.

A torkom kezdett egy kicsit elszorulni, a szemem pedig szűrni. De ez valószínűleg csak a füst miatt volt.

– Boldog születésnapot.

Kimber ragyogó mosolyától örülni kezdtem, hogy eljöttem.

Ötödik fejezet

Talán olyan maximum öt percig maradhattunk a mosdóban, mielőtt a füst visszaűzött minket a klubba. Ahol álltunk, onnan nem láttam a bárt, de azt feltételeztem, Keane még mindig ott vár minket. Nem igazán volt kedvem ismét átverekedni magam a tömegen, de annak ellenére, milyen seggfej volt Keane, bunkóságnak tartottam volna egyedül hagyni, amikor senkit sem ismer, és láthatóan kényelmetlenül érzi magát. Végére is, ő tette lehetővé, hogy egyáltalán idejöjjek. Egyébként is, aznap este ő volt a testőröm, és valószínűleg okos ötlet lenne elég közel tartanom hozzá a testemet ahhoz, hogy őrizhesse.

Ismét Kimber mutatta az utat, én pedig követtem. Még mindig lüktetett a fejem, és most már egy kicsit szédültem is, valószínűleg attól a rengeteg füsttől. Majdnem átestem a saját lábamon, és egy pillanatra megálltam, hogy pár szippantást szívjak a relatíve tiszta levegőből. És ekkor vált pokolivá az este.

Az alatt a pár másodperc alatt, amíg megálltam, a tömeg betöltötte a rést, amit Kimber vágott rajta, és már nem láttam, hol van. Lábujjhegyre álltam, hogy megkeressem. Egy rés nyílt a tömegben, amely köztem

és a táncparkett között nyüzsgött. A tekintetem egy szőke, vállig érő hajú valakin állapotodott meg, amilyen Kimber is. Csakhogy az nem Kimber volt. Ethan hajladozott a zenére a táncparketten, miközben egy gyönyörű, vörös hajú tündelány vonaglott mellette. A lány kihívó, csillogó fekete koktélsruhát viselt, ami rásimult a – tündékhez képest – domborodó idomaira, és Ethan gyakorlatilag kilógó nyelvvel bámulta. Abból, ahogy a lány mozgott, arra tippeltem, hogy mellékállásban sztriptíztáncosnőként dolgozhat, és folyton talált valami ürügyet arra, hogy Ethan testéhez simulhasson, Ethan egy, csakis hálósobáiként jellemezhető mosolyt vetett rá, majd a derekára fonta a karját.

Ha igazságos akarok lenni, akkor tényleg én mondogattam Ethannek újra és újra, hogy mi nem járunk. Ha nem járunk, akkor konkrétan lehetetlen megcsalnia. Tehát teljesen rendben van, ha másokkal jár piszkos táncokat, és nem velem.

Az érveim nem csillapították azt az izzó fájdalmat, ami belém hasított, amikor megláttam a parketten egy másik lánnyal, egy tünde lánnyal, aki olyan gyönyörű, mint Kimber, és ránézésre korban közelebb lehet Ethanhez, mint én. Azt hiszem, ismét a naivitásom ütötte fel rút fejét. Valahogy sikerült abba az ábrándba ringatnom magam, hogy Ethan szűziesen álmodozik rólam, abban

reménykedve, hogy egy szép napon majd meghódíthat. Mekkora hülye vagyok! Könnyek csípték a szememet, miközben elfordultam a visszataszító látványtól, és végigtülekedtem a tömegben, reményeim szerint a bár irányába. Mindig is tudtam, hogy Ethan nagy játékos, már azelőtt, hogy azt tudtam volna pontosan, engem hogy játszik ki. Úgy tűnt, vonzónak talál, és elbűvölő és abszolút nyálcsordító pasas, de bár az én lábaim elé nem szokták fiúk vetni magukat, annál azért okosabb vagyok, mint hogy ilyesvalakivel kezdjek. Legalábbis elméletben okosabb vagyok.

Vadul küszködtem a könnyekkel, nem akarván hagyni, hogy Ethannek ekkora hatalma legyen felettem. Éppen sikerült felülkerekednem az érzelmeimen – legalábbis annyira, hogy képes legyek úgy tenni, mintha semmi bajom nem lenne –, amikor odaértem a bárhoz, és megkaptam a repetát is a rossz hírekből.

Már korábban is arra tippeltem, hogy valószínűleg látom még Finnt dühösnek, mielőtt véget ér az éjszaka. Mint kiderült, igazam volt, és ez olyan látvány, ami nélkül egész jól kibírtam volna. Valószínűleg már azelőtt észrevette, hogy közeledem, mielőtt en megláttam volna, mert olyan erővel bámult, hogy szinte fizikailag fájt. Általában kifejezéstelen arcát most düh öntötte el, és mintha a körülötte lévők fölé tornyosult volna, még Keane fölé is, aki pedig nagyjából egyforma magas vele.

Finn egyik keze Keane felkarját markolta, és a Keane arcán lévő fintor arról árulkodott, hogy elég erősen szorította, fájdalmat okozva neki. Keane úgy hajtotta le a fejét, mint egy bűnbánó gyermek, és a tekintetét lesütötte a padlóra. Még soha nem láttam, hogy Keane bármi előtt megalázkodott volna, de úgy tűnt, ez az éjszaka a kellemetlen első alkalmak éjszakája. Mellettük Kimber a bárpultnak vetette a hátát, a szeme tágra nyílt, a foga az alsó ajkát harapdálta.

Feltámadt bennem a kísértés, hogy megforduljak, és belevessem magam a tömegbe. Ennyire rémisztően nézett ki Finn arca. Tényleg, de tényleg jobban örülnék, ha ezt a kifejezést csak a rosszfiúkkal szemben alkalmazná, és engem hanyagolna. De tudtam, hogy következményei lesznek a szökésemnek, és ideje, hogy szembenézzek velük. Nyeltem egy nagyot, és megtettem azt a pár lépésnyi távolságot, ami elválasztott a dühös testőrömtől.

Arra számítottam, hogy kiabálni fog velem, vagy legalábbis izzó szentbeszédet tart nekem. Ehelyett csak még egy csúnya pillantást vetett rám, majd megragadta a felkaromat, és Keane-nel együtt a főbejárat felé kezdett vonszolni. Elég ijesztően nézett ki ahhoz, hogy a tömeg varázslatosan szétnyíljon előtte, ahogy mindenki igyekezett kitérni az útjából. Visszapillantottam a vállam felett Kimberre, arra gondolva, hogy el kellene

köszönöm tőle, vagy valami, de úgy éreztem, tekintetbe véve, milyen gyorsan sétál Finn, már kint leszek az ajtón, mielőtt kinyöghetném a szavakat. Kimber egy aggodalmas mosolyt vetett rám, majd feltartotta a medált, és azt tátogetta: „köszönöm”. Én továbbra sem szívesen néztem szembe az elkövetkezendőkkel, de arra gondolva, milyen boldog volt Kimber, hogy láthat, nem igazán éreztem magamban a megbánás nyomait. Persze ez még változhat, annak függvényében, hogy pontosan mik lesznek a következmények.

Egyikünk sem szólt egy szót sem, miközben visszamentünk a bunkerbe. Az estére az tette volna fel a koronát, ha a Vad Hajtással is összefutunk, de az apám félelmei ellenére, hogy a Rémkirályt ellenem küldték, nyoma sem volt sehol.

Finn továbbrángatott minket Keane-nel a karunknál fogva, amíg az alagútrendszer népesebb részében tartózkodtunk. Megpróbáltam nem észrevenni a mellettünk elhaladók kíváncsi pillantását. Amikor kikerültünk a többi ember közül, Finn előrelökte Keane-t, hogy vezessen minket ő. Majd a menetelés hátralévő részére engem kettejük közé vett. Még mindig nem mondott semmit, és minden egyes némaságban töltött perc csak még jobban megfeszítette az idegeimet.

Arra számítottam, hogy a vulkán azonnal kitör, amint biztonságban bent leszünk az őrszobán, de Finn aznap nem kívánt megfelelni az elképzeléseimnek.

– Te – mondta rám szegezve a jeges, zöld pillantását – leülsz.

– Egy székre mutatott a fal mellett. Nem emelte fel a hangját, de a szavai olyan élesen csengtek, hogy akár fel is emelhette volna.

Összehúзва magam, odacsoszogtam a székhöz, és leültem a legszélére. Fogalmam sem volt, most mi fog történni, de azt tudtam, hogy nem lesz vicces. Finn ekkor Keane-re fordította a tekintetét.

– Azt hiszed, te elegendő védelem vagy egy olyan lánynak, akit a Tündék királynői halálra ítélték? – Még mindig nem emelte fel a hangját, bár a szavaiban ott sejlett némi vicsorgás. Valami izzani kezdett Keane tekintetében. Kiegyenesedett a válla, begömbült az ajka, és bátran fogadta az apja tekintetét. Ez az a Keane, akit ismerek, és általában utálok.

– Lehet, hogy én nem vagyok Lovag – mondta –, de arra tökéletesen képes vagyok, hogy megvédjem Danát, ha kell.

A bőröm bizseregni kezdett az összegyűlő mágia jellegzetes csípésétől.

– Titania már küldött ellene Lovagokat is – közölte Finn a fiával. – Aktiváld a pajzsaidat. Mutasd meg, milyen ügyesen tudsz védekezni egy Tündelovag ellen.

Keane magabiztossága láthatóan megingott.

Finn ökölbe szorította a kezét, és vad mosolyt küldött Keane felé.

– Aktiváld a pajzsodat, vagy pokolian fog fájni.

Keane a szemét forgatta, mintha ezt nevetségesnek tartaná, de emlékeztem, milyennek tűnt, amikor Finn megszólalt. Akármilyen arrogáns is, abban nem biztos, hogy képes lenne legyőzni az apját. Gyanítom, hogy éppen olyan kellemetlen volt számára is a gondolat, mint számomra. Én azt mondogattam magamnak, hogy eléggé biztonságban vagyok Keane-nel, de most már nem voltam erről annyira meggyőződve.

Keane odament a matracokhoz, amelyek még mindig a földön heverték a korábbi edzésünk óta, Finn pedig követte. Finn szavaiból és Keane hozzáállásából arra következtettem, hogy valószínűleg Keane fog veszíteni, de arra számítottam, hogy képes lesz legalább egy ideig kitartani. Tévedtem.

Azt hittem, Keane feltörölte velem a padlót, amikor mi edzettünk, de fogalmam sem volt róla, milyen úgy istenigazából feltörölni valakivel a padlót, amíg Finn meg nem mutatta. Keane olyan gyakran csapódott a

matrachoz, hogy úgy tűnt, mintha egy szőnyeg lenne, amiből Finn megpróbálja kivenni a port. Ahányszor csak felállt, mindig lassúbb volt egy kicsit, mint előtte. Mágia bizsergette a bőrömet, miközben azok ketten varázsigéket vágtak egymáshoz, de egyértelműen látszott, hogy Keane jóval korábban kifulladt, mint Finn. Minél tovább tartott az összecsapás, annál vörösebb lett Keane arca, és szerintem nem csak a kimerültségtől. Időről időre odapillantott rám, és ráébredtem, milyen megalázó lehet számára ez a bemutató előttem. Az ördögbe is, hát pont azért edzettünk általában a nappaliban, mert nem akartam, hogy bárki meglássa, ahogy Keane ismételten szétrúgja a seggem, pedig én negyedannyira sem vagyok arrogáns, mint ő. Párszor kinyitottam a számat, hogy könyörögni kezdjek Finnek, hagyja abba, de gyorsan vissza is csuktam, tudván, hogy ezzel csak rontanék a helyzeten.

Keane végül súlyosan lezuhant, és nem kelt fel. Csak feküdt ott a hátán, erősen zihálva, verejtékes arccal, fájdalmasan összezárt szemekkel. Lehet, hogy a pajzsmágia megóvta attól, hogy megsebesüljön verekedés közben, de ez nem jelentette azt, hogy nem is fájt. Arról nem beszélve, hogy szerintem még a pajzsa is lemerült a vége felé, mert Finn látványosan visszafogottan kezdte ütni.

Finn odament, és Keane fölé állt, összefonva a karját a mellkasán, úgy bámulva lefelé, mintha még egy félóraig bírná kifulladás nélkül.

– Így teljesítettél az apád ellen, aki nem akar bántani. Most képzeld el, mi lett volna, ha én egy ellenséges Lovag lennék. Es akkor a Rémkirályt és a Vadászait még meg sem említettem. Aztán mondd ismét azt nekem, hogy éppen olyan jól képes lennél megvédeni Danát, mint egy hivatásos.

Finn egyikünkéről a másikunkra pillantott, csak hogy meggyőződjön arról, hogy átjött az üzenet. Átjött.

Finn felém fordult, miközben Keane tovább hevert a matracon, levegő után kapkodva.

– Nem fogom megemlíteni a ma esti szökésedet az apádnak, mert úgy gondolom, jó fejed van, és soha többé nem követsz el ilyen ostobaságot. Igazam van?

Én jámborul bólintottam. Finn hatalmas szívességet tesz nekem azzal, hogy nem árulkodik. Ha az apám megtudná, mit tettem, lehet, hogy életem végéig nem engedne ki a bunkerből.

– Köszönöm – mondtam óvatosan. – És bocsánat.

Finn nem reagált a bocsánatkérésre. Úgy tűnt, még mindig dühös. Most pedig ágyba bújsz. – Csak ennyit mondott, Keane felnyögött, és felhúzta magát a könyökére. Olyan érzésem támadt, hogy Finn még nem

fejezte be a büntetését az én hibámért. Ha úgy gondoltam volna, hogy bármi segítene, amit mondhatok, ott maradtam volna, és mindennel megpróbálkozzom. Ehelyett teljesen nyomorult hangulatban magára hagytam Keane-t az apjával, és elmenekültem a szobámba.

Hatodik fejezet

Szombat reggel éppen olyan rossz hangulatban ébredtem, amilyenben előző este voltam, amikor bemásztam az ágyba, és a fejemre húztam a takarót. Gyakorlatilag az egész balhét Keane vitte el helyettem előző nap, és ez rossz érzés volt. Nem mintha úgy gondoltam volna, hogy Finn annyira bántotta, és ha Keane szakmáját vesszük, akkor valószínűleg amúgy is elég jól bírja a fájdalmat. De tudtam, hogy a büszkeségének rosszulesett, és eléggé jól ismertem ahhoz, hogy tudjam, ez mennyire fájhatott neki.

Ám a lelkipurdalásom ellenére mégsem mondhatnám: megbántam, hogy elmentem a buliba. Amikor megpróbáltam rávenni magam, hogy megbánást érezzek, az agyamba azonnal bevillant Kimber arca, ahogy kibontotta az ajándékomat, és úgy éreztem, ezért megérte. (Legalábbis nekem. Keane nem biztos, hogy egyetértene ezzel.)

Reggel, amikor felkelek, általában főzök egy kis kávé magamnak, meg egy kis teát Finnek, aki láthatóan teljesen jól elvult azzal a három-négy órai alvással, ami éjszakánként jutott neki, és mindig előttem ébredt. Neki volt egy kis saját teakonyhája – még az enyémnél is

kisebb – az őrszobában, ennek ellenére mindig értékelni látszott a gesztust.

Egy részem nagyon szeretne volna kihagyni ezt a rituálét aznap reggel. Nem igazán vágytam Finn szemébe nézni az előző este történetek után. Vajon még mindig haragszik rám? Mindig lelkiismeret-furdalásom lesz, amikor ránézek?

Végül úgy gondoltam, attól csak még rosszabbul érezném magam, ha ott ülnék a szobámban és ezen tépelődnék, úgyhogy elkészítettem a teát és a kávé, majd vettem egy mély levegőt, és kióvakodtam az őrszobába.

Hatalmas megkönnyebbülésemre Finn úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. Cseppnyi harag vagy neheztelés sem volt a tekintetében, amikor rám nézett, és semmilyen atyai előadást nem tartott nekem. Nem mintha valaha is beszédes lett volna velem.

– Kellene pár dolog az élelmiszerboltból – mondtam neki, amikor végzett a teájával, én pedig elkezdtem összekészíteni az edényeket, hogy visszavigyem a konyhába.

Finn bólintott.

– Írj egy listát arról, hogy mi kell, és majd megkérem apádat, hogy ugorjon be a boltba, mielőtt eljön ide vacsorázni.

Teljesen megfeledkeztem róla, hogy apa aznap jön vacsorára, de nem akartam megtenni a kifutófiúmmá. Tízéves korom óta én vásárolok. Egyébként is, egy túra az élelmiszerboltba kimentene egy időre a barlangból. Láthatnám a napot, és szívhatnék egy kis friss levegőt.

– Szívesebben vásárolnék én – mondtam Finnek.

– Egyszerűbb lenne, ha az apádra hagynád – válaszolta ő.

Én elfintorodtam, amikor eszembe jutott, hogy egy hivatalos kiruccanás a bunkerből manapság mekkora felhajtással jár.

– Abban egyeztem meg az apámmal, hogy kimehetek, ha viszek magammal még egy testőrt.

Finn úgy nézett ki, mint aki vitába akar velem szállni, és én felkészültem rá, hogy mindkettőnket kínos helyzetbe hozom, mert úgy teszek, mintha olyan beszerezni valóim lennének, amiket egy férfi nem szívesen vásárol, de Finn végül engedett, mielőtt hazugsághoz kellett volna folyamodnom.

– Rendben – mondta. – Felhívom Lachlant, hogy ráér-e.

Lehet, hogy Lachlant sokan furcsa választásnak tartanák a testőri szerepre. Ő Grace nagynéném pasija volt, mielőtt Grace teljesen begolyózott volna. Tudtam, hogy még mindig szereti, és néha, amikor találkoztunk,

megpróbált meggyőzni, hogy Grace nem is volt olyan rossz ember, csak nem értették meg. Ezt soha nem tudná elhíttetni velem, de amikor láttam a fájdalmat a tekintetében, nem tudtam hibáztatni azért, hogy próbálkozik. És azt is tudtam, hogy bárhogy is érez Grace-szel kapcsolatban, soha nem hagyná, hogy bárki is bántson, és mivel ő igazából egy troll a megtévesztőbűbáj alatt, amitől embernek tűnik, nagyszerű testőr. Az apám éppannyira meg van győződve Lachlan megbízhatóságáról, mint én. Ugyanakkor a bunkerből olyan mély, sötét titkot csinált, hogy csak én, Finn, Keane és a szüleim tudhatják, hol van. Személy szerint úgy gondoltam, hogy ha a védelmemet rá lehet bízni Lachlanre, akkor talán ezt a titkot is rá lehetne, de apa annyira hajthatatlan, hogy csak azok tudhatják a hollétemet, akiknek muszáj. Ami azt jelenti, hogy Finnek és nekem az alagútszisztem egyik népesebb részében kell itt találkozoznunk Lachlannel.

Finn megállított, mielőtt befordultunk volna az utolsó sarkon, de utána hallottam, hogy köszön Lachlannek, és engem is odahív. Utáltam, hogy ennyi hülyeséget végig kell csinálnunk csak azért, hogy elmenjünk vásárolni. Megpróbáltam meggyőzni magam, hogy ez csak átmeneti kényelmetlenség, s hogy végül találunk egy

jobb módot arra, hogy biztonságban élhessek Avalonban, de nem ment túl jól.

Amikor csatlakoztam Finnhez és Lachlanhez, a karomon a kis pihék azonnal felálltak a mágia jellegzetes bizsergető érzésétől. Eltöprengtem azon, hogy az eddigi hiábavaló kísérleteim a mágia elsajátítására nem gyakoroltak-e rám nagyobb hatást, mint gondoltam. Tudtam, hogy Finn mindig aktivál egy pajzsvarázst, amikor kimegyünk, Lachlannek meg ott van a megtévesztőbűbája, de a múltban nem nagyon érzékeltem ezt a mágiát. Nagyon szerettem volna megkérdezni őket erről, de a mágiaérzékelő képességem egy újabb mély, sötét titok volt. Amikor Ethannek meséltem róla, ő azt mondta, hogy a Tündejáróknak általában nincs más mágikus képességük. Utána figyelmeztetett, hogy a potenciális mágikus képességeim csak még inkább céltáblát csinálnának belőlem, és hogy ezt mindenki előtt titokban kell tartanom – még az apám előtt is.

Az utcák csendesebbek voltak a megszokottnál – biztos jelöl annak, hogy a Vad Hajtás még a városban van. Finn sem volt laza, de Lachlan még feszültebbnek és éberebbnek tűnt. Ő általában barátságos és beszédes, de aznap csak annyira volt beszédes, mint Finn. Vagyis semennyire.

Valószínűleg csak azért nem toporogtak a sarkamban az apró, szomszédos élelmiszerboltban, ahol vásároltam, mert nagyjából csak hárman voltak odabent. Én hosszabban elidőztem, mint arra szigorúan véve szükség lett volna, de a testőreim nélkül bolyongani a polcsorok között olyan dekadensen normális érzés volt, hogy ki akartam élvezni.

Ennek az egész normalitásnak nyomban vége is szakadt, amint kivettem a lábam a boltból, Finnel és Lachlannel a nyomomban. Egy motorbicikli jellegzetes bömbölése hasított a levegőbe, és mindkét testőröm azonnal riadót fujt. A mágia felsűrűsödött körülöttem, ami olyan érzés, mintha ezernyi apró elektromos kisülés csípné a bőrömet.

A motorbiciklik száguldva fordultak be a sarkon, és amint észrevettem őket, azonnal tudtam, hogy kik ülnek rajtuk.

A Rémkirály valamivel a Vadászai előtt haladt, akik kettesével követték. Éppen úgy, mint amikor először láttam őket, feketébe voltak öltözve, és a hatalmas motorbiciklik, amiken ültek, éppolyan feketék voltak, mint a lovaik.

A Rémkirály közvetlenül előttem állt meg, Finn minden próbálkozása ellenére, hogy maga mögött tartson, és a többi Vadász is gyorsan körbevett minket.

Tökéletes egységben fogtak közre, szükség esetén erőlködés nélkül felugratva a járdára. A motorok felfelbőgtek, noha nem mentek gyorsan.

Finn a karomra tette a kezét, és a bizsergés felerősödött. Arra tippeltem, hogy kiterjesztette a pajzsát az én testemre is. Lachlan mozdulatlanul állt a másik oldalamon. Körülöttünk mintegy varázsütésre kiürült az utca és a járda.

A Rémkirály megtekerte a motorján a kormány fogantyúját, amitől az még harciasabban bőgött fel. Lángok szöktek ki a kipufogón, ami arra emlékeztetett, ahogy a lova is mintha lángokat fújt volna. Akaratlanul is összerezzenem a hangra, amikor ismét felbőgette a motort. Talán még a fülem eltakarásával is égettem volna magam, ha Finn nem szorítja olyan erővel a karom. A motorok zaján keresztül is hallottam a Rémkirály nevetését.

Utána hirtelen az összes Vadász egyszerre leállt, és a motorjuk hangja üresjárattá halkult. A torkomban dobogó szívvel végignéztem Tündeföldének ezeken a rémálmain. Minden Vadász egyforma, díszítetlen fekete bőrruhát viselt. Az arcukat fekete sisak rejtette tükröződő plexivel, a kezüket pedig fekete kesztyű, ami mögül egy kis darab bőr vagy haj sem látszott ki. Csak azért nem tűntek klónoknak, mert méretükben egy kicsit

különböztek egymástól. A Rémkirály más tészta volt. Az ő fekete bőrruháját gazdagon borították az ezüstszegecsek és – tüskék, súlyos motoroscsizmáján pedig valódi ezüstsarkantyú volt. A sarkantyú akár nevetségesnek is tűnhetett volna rajta, ha nem olyan rémisztő.

Ő is hosszú szárú kesztyűt viselt, noha az övének az ujjpercei ezüstitüskékkel voltak kirakva. Pfuj! A sisakja furcsa alakú volt, elöl kihegyesedett, mintha egy páncélsisak lenne, és mindkét oldalára ezüstcsápok voltak festve, amik arra a groteszk maszkra emlékeztettek, amiben először láttam. És ami még ijesztőbb volt, egy ismerős kardhüvelyt viselt a hátán, bár legalább a kardot nem húzta ki belőle.

Amikor messziről láttam, azonnal tudtam, hogy nagydarab férfi. Innen közelről már biztos voltam benne, hogy hatalmas. Legalább két méter magas lehetett, és bár a testét elég jól elrejtette a fekete bőr, abból, ahogy a ruhát kitöltötte, láttam, milyen izmos testalkatú. Mintha különben nem lenne annyira rémisztő.

Nem tudom, meddig tartott a néma szemezésünk. Egy örökké-valóságnak tűnt, de valószínűleg csak pár perc lehetett. A szám kiszáradt a félelemtől, noha tudtam, hogy nem bánthat, és ha a szívem még gyorsabban

dobogott volna, alighanem szívrohamban elpatkolok. És akkor a Rémkirály felnyúlt, és levette a sisakját.

Úgy éreztem, mintha a zakatoló szívem hirtelen megállt volna, miközben néztem, ahogy hátradobja a haját, és felakasztja a sisakját a motorja kormányára.

Nincs olyan, hogy csúnya tünde. Legalábbis a Sidhe-ek, a tündék arisztokráciájának soraiban. Az ő arcuk mindig tökéletesen arányos, a bőrük mentes a szépséghibáktól, a ráncoktól vagy a szeplőktől. De a tündék még ebből a szempontból sem egyenlők. Egészen eddig a pillanatig Finn állt az általam valaha is látott leggyönyörűbb teremtmények listájának élén. A Rémkirály új kategóriát teremtett.

A tündék általában szőkék, mindössze pár vörös akad közöttük a változatosság kedvéért, de a Rémkirály haja fényes mélyfekete zuhatagként omlott le, és egészen a háta közepéig ért. A szeme a legmélyebb kék volt, és sűrű, fekete pillák szegélyezték, szájának pedig az értelmező szótárban lenne a helye az „érzéki” definíciója mellett. Az arca egyik oldalán egy meglepő, ugró szarvast ábrázoló kék tetoválás húzódott a szemöldöke tetejétől le az arccsontjáig. Mint az összes tünde, a Rémkirály is kortalan volt, az arca úgy nézett ki, mint egy huszonévesé, de a szemében volt valami, amitől, ösöregnek tűnt. Azokban a szemekben a tudás olyan

mélységei csillogtak, amitől úgy éreztem, beléjük tudnék fulladni.

Kényszerítettem magam, hogy felidézzem, ahogy felemeli a kardját, és lecsapni készül egy fegyvertelen, menekülő emberre. Az emléktől nem lett kevésbé jóképű, de legalább elvette a kedvemet attól, hogy továbbra is úgy bámuljam, mint akinek leesett az álla. – Dana, Seamus lánya – mondta a Rémkirály olyan hangon, ami egybeolvadt a motorok dörögésével. – Öröömre szolgál a találkozásunk.

A szívére tette a kezét, és csípőből meghajolt. Ennek a mozdulatnak esetlennek kellett volna tünnie ott, a motor nyergében, de nem volt az.

Úgy gondoltam, a legjobb, ha csukva tartom a számat, amikor Tündefölde rosszindulatú teremtményeivel találkozom.

A Rémkirály szemében egy pillanatra vidámság csillant, mielőtt Finnre fordította volna a figyelmét.

– És Finn, a Daoine Sidhe-ek közül. – Ezúttal nem hajolt meg, de szinte tisztelettel biccentett. – Avalon legértékesebb drágakövének méltó testőre.

Nem lepett meg, hogy Finn is a némaságot választotta. Mint már mondtam, ő amúgy is az az erős, hallgatag típus.

Arra számítottam, hogy a Rémkirály Lachlant is hasonlóképpen üdvözli, mint engem és Finnt, de ő csupán egy futó pillantást és némi ajakbiggyesztést áldozott a trollra. Mint azt apámtól megtudtam, a Sidhek javíthatatlanul sznobok, és a trollokat alacsonyabb rendű élőlényeknek tartják. Ez feldühített, de nem akartam a Rémkirályt jó modorra tanítani. A Rémkirály olyan pillantást vetett rám, ami mintha a szívembe fúródó jégcsap lett volna. Megfagyott a tüdőmben a levegő, és a menekülj-vagy-harcolj ösztönöm sürgetett, hogy meneküljek. Az egész testem remegett a vágytól, hogy mentsem az irhám, verejték gyöngyözött a homlokomon, és a karom alatt a vér merő adrenalinná változott. Amikor sikerült beszívnom egy korty levegőt, a tüdőm sípolt az erőfeszítéstől. Azt hiszem, ha Finn nem szorítja a karomat, talán nem lettem volna képes ellenállni a testem elszánt nógatasának, hogy iszkoljak el. Nem mintha bárhova is mehettem volna az engem körbeálló Vadászoktól.

– Hagyd őt békén! – vakkantott fel Finn.

A Rémkirály elmosolyodott, és elkapta rólam a pillantását.

Azonnal kihunyt bennem a vágy, hogy elszaladjak, és tudtam, hogy valamiféle mágiával erősítette fel az általános riadalmamat páni félelemmé. Azon küzdöttem,

hogy remegni ne kezdjek, miközben megpróbáltam lecsillapítani hevesen zakatoló szívemet. Bármilyen mágiát is alkalmazott, nem éreztem a levegőben.

A Rémkirály ismét a szemembe nézett, de ezúttal nem próbálkozott trükkökkel.

– Ritka, hogy egy halandóvérű képes legyen állni a tekintetem. Még egy tisztavérű tündével is lehetséges éreztetni a hatását, bár csak a megfelelő körülmények között. Úgy tűnik, több rejlik benned, mint amennyi a szemnek megmutatkozik.

A Rémálomember ezután rám kacsintott, mintha lenne valami közös tréfánk. Nyeltem egy nagyot. Fogalmam sem volt, honnan, de tudtam, hogy tisztában van a mágiával való kapcsolatommal. Talán a mágia akadályozta meg, hogy megadjam magam a pániknak. A Rémkirály anélkül is elég veszedelmes, hogy ismerné a titkomat.

A Rémkirály rám mosolygott. Valaki másnak az arcán ez a mosoly valószínűleg barátságosnak tűnt volna. De nem az övé.

– Nem vagyok az ellenséged, Tündejáró – mondta. – Azt sem állíthatom teljes őszinteséggel, hogy a barátod lennék. De felajánlanék egy zálogot a, – megveregette az állát és összevonta a szemöldökét, mintha erősen

elgondolkozott volna, noha olyan érzésem támadt, hogy csak az eszét játssza – .. jóindulatom jeléül.

Várakozóan pillantott rám. Én még mindig úgy gondoltam, hogy az a legbölcsebb, ha csukva tartom a számat a közelében. De nem akartam azt a benyomást kelteni benne, hogy egy riadt kis nyuszika vagyok, aki reszket a félelemtől, és abban reménykedik, hogy a csúnya, nagy farkas nem eszi meg.

– Köszönöm – mondtam, és sikerült szarkazmust sűrítennem a hangomba, noha még a saját fülemnek is riadtnak tűntek a szavaim. – De köszönöm, nem kérem. Valahogy nem hinném, hogy magától zálogokat elfogadni annyira klassz ötlet lenne.

A Rémkirály felnevetett, és a Vadászai hátborzongató egységben csatlakoztak hozzá. A Rémkirály rettentő volt, de a Vadászai egyszerűen csak bizarrak. Fogalmam sem volt, mi lehet ennyire vicces, de azon elhatározásom ellenére, hogy szenvtelennek fogok tűnni, éreztem, hogy vér tolul az arcomba. A gúny olyasmi, amit soha nem viseltem jól.

A nevetés éppolyan hirtelen szakadt meg, ahogy elkezdődött. A Rémkirály megfogta a sisakját. Abban reménykedtem, ez azt jelenti, hogy mindjárt indulnak a haverjaival.

– Megkapod a zálogot, akár akarod, akár nem – mondta. Most először fordította a teljes figyelmét Lachlanre, aki olyan mozdulatlan és csendes volt, hogy szinte meg is feledkeztem róla, hogy ott van.

– A dolgok nem mindig azok, aminek tűnnek, igaz? – kérdezte a Rémkirály Lachlantól vigyorogva.

Meglepetésemre Lachlan elsápadt és hátralépett, mintha menekülni akarna. A Rémkirály arra célzott, hogy a félelemkeltésének ereje nem működik olyan jól a tündéken, hacsak nincs bennük halandóvér is, amiről biztos voltam, hogy Lachlanben nincs. Még abban sem vagyok biztos, hogy a trollok képesek-e egyáltalán emberekkel szaporodni. Finn is furán kezdte méregetni Lachlant.

– Lachlan? – kérdezte. – Mi a baj?

Majdnem kiugrottam a bőrömből, amikor a Rémkirály hirtelen ismét felbőgögte a motorját. A Vadászok megtörték a kört, felszabadítva bennünket, ahogy felsorakoztak a vezetőjük mögött.

– Távolítsd el a megtévesztőbűbájt róla, Finn a Daoine Sidhe-ből – mondta a Rémkirály. – Akkor majd megérted, miért hatott így rá a pillantásom.

Egy újabb nevetés kíséretében felvette a sisakját. A Vad Hajtás motorjai fülsiketítőén bömbölve elhajtottak.

* * *

Nem ringattam magam annyira biztonságban most, hogy a Hajtás elhajított, de legalább arra képes lettem, hogy másra is figyeljek. Ránéztem Lachlanre, aki védekezőnek tűnő mozdulattal emelte maga elé a kezét, miközben Finn elől hátrált.

Mágia gyűlt a levegőben, ami Finnből áradt hullámokban, és a testőr arc kifejezése nem ígért sok jót. Meg tudtam volna tippelni, mi történik majd, amikor Finn elindítja a varázslatot, és a gyomrom buk fencezett egyet.

Finn elindította a varázslatot, és az úgy csapódott bele Lachlanbe, mint egy valódi ütés, hátrálökve őt – és lefújva róla a bűbájt. A bűbáj nélkül szörnyetegnek kellett volna tűnnie: egy maszszív, ronda trollnak, karmos ujjakkal és agyarakkal teli szájjal. Ehelyett egy közepes méretű, izmos testalkatú férfi állt előttünk, a tündék ferde szemével, ugyanakkor egy ritkás szakállal, ami arra utalt, hogy jó adag halandóvér is csörgedezik benne. Egy dolog biztos: nem Lachlan volt.

Finn felém nyúlt – kétségkívül azért, hogy maga mögé húzzon –, és amint levette a szemét az imposztorról, a szemétláda megfordult, és elszaladt.

- Állítsd meg! - kiabáltam Finnre, de már mielőtt a szavak elhagyták volna a számat, tudtam, hogy nem fogja. Az ő feladata az én védelmem volt, úgyhogy nem kergethette az imposztort. De ha a csaló gazember elmenekül, lehet, hogy soha nem derül ki, ki küldte - és hogy mit tett az igazi Lachlannel.

Visszatekintve, amit ezek után tettem, hatalmas ostobaság volt. Lehet, hogy Keane tanítgat az önvédelemre, de még a legjobb esetben is csak egy kezdő vagyok. Általában nagyon óvatos természetű szoktam lenni, olyan „először megnézzük, és csak utána ugrunk” típus. De az, hogy Avalonban élek, harcolni tanulok, és állandó veszélyben forgok, több szempontból is kezd megváltoztatni.

Az Ál-Lachlan azért tudott elmenekülni, mert Finnek rám kellett vigyáznia, én viszont nem akartam, hogy az Ál-Lachlan elmeneküljön. Úgyhogy ledobtam az élelmiszeres szatyrot, és utánarohantam.

Felelőtlen kitörésem teljesen váratlanul érte Finnt, úgyhogy egy szempillantással elkésett, amikor odanyúlt, hogy elkapjon. Hallottam, hogy a nevemet kiabálja, miközben kicsusszanok a kezéből, de ezt figyelmen kívül hagytam, és továbbfutottam. A Vad Hajtás megérkezése hatékonyan kiürítette az utcákat, úgyhogy mind az imposztor, mind én teljes erőből futhattunk. Hallottam,

ahogy mögöttem Finn lába csapkodja az aszfaltot, és engedélyeztem magamnak egy apró, elégedett mosolyt. Lehet, hogy én nem vagyok erős ellenfél a gazfickóval szemben, de a csaló nem rohanna úgy, mintha az élete függne tőle, ha úgy gondolná, hogy Finnel is el tud bánni.

A mosolyom eltűnt, amikor az imposztor hirtelen megtorpant, és megpördült, hogy szembenézzen velem. Megpróbáltam lefékezni, de teljes erőből rohantam, és nem tudtam idejében megállni.

Belecsapódtam a jómadárba, és a lendületem hátralökte, egyszersmind a szuszt is kinyomta belőle. De úgy tűnt, fel volt rám készülve, mert sokkal gyorsabban visszanyerte az egyensúlyát, mint én, és körém fonta a karját, úgy fordítva engem, hogy a hátam kerüljön a mellkasára. Az egyik karja az oldalamra szorította az enyémet, miközben a másik karja a nyakamat ölelte körül.

– Maradj ott! – kiabált Finnre. – Ha közelebb jössz, kitöröm a nyakát.

Finn sokkal kecsesebben állt meg, mint én, és török szálltak a tekintetéből a támadómra. De én nemhiába vettem annyi önvédelmi leckét Keane-től, rengeteg különböző szabadulást begyakoroltunk ebből a konkrét szorításból, ami, úgy tűnik, a rosszfiúk jól bevált

módszere. Egy pillanatnyi habozás nélkül három dolgot tettem gyors egymásutánban. Amilyen erővel csak tudtam, letapostam a lábfeje belső részét. Utána lehajtottam a fejem, és az alkarjába mélyesztettem a fogam. A pasas felüvöltött, kezdett lazulni a fogása, és ekkor vágtam hátra a fejem, amilyen erősen csak tudtam.

Bárki is volt, a fickó nem volt különösebben magas, és a tarkóm szépen belecsapódott az orrába. A reccsenéstől elfintorodtam, csakúgy mint a fájdalomüvöltéstől. De ezek után gyorsan eleresztett.

Azon gondolkoztam, hogy megforduljak, és erőből térden rúgjam-e, hogy semmiképpen ne tudjon elszaladni, de még mielőtt eldönthettem volna, Finn elrántott, és az imposztor arcába vágott ököllel. A férfi testének minden izma azonnal elernyed, és a pasas összerogyott az aszfalton.

Hetedik fejezet

Gyakori panaszaim ellenére, miszerint a tündeföldi látogatók gyakorlatilag szabadon gyilkolhatnak Avalonban, a városnak igenis van igazságszolgáltatási rendszere és rendőrsége. Mire az Ál-Lachlant kiűtöttük, a Vad Hajtás elég régen eltűnt már, így az emberek elkezdtek kidugni a fejüket, hogy kifürkésszék, tiszta-e a levegő. Valaki biztosan látta, mi történt, mert mielőtt Finn megfordulhatott volna, hogy gratuláljon a teljesítményemhez – nahát, hogy ez tényleg megtörtént! –, addigra már hallottuk a közeledő szirénákat. Finn arckifejezése azt sugallta, felmerült benne, hogy a hóna alá csap és elrohan velem, de mostanra már elég szemtanú gyűlt össze ahhoz, hogy a zsaruk megtaláljanak minket, ha ilyesmivel próbálkozunk, és az nem lett volna jó. Finn az arcom előtt lóbálta az ujját.

– Te nem beszélhetsz a rendőrséggel, Dana! – mondta.
– Te kiskorú vagy, és nem hallgathatnak ki a gondviselőd engedélye nélkül, úgyhogy fogd be szépen a szádat. Én a homlokomat ráncolva bámultam fel rá.

– Miért? Semmi rosszat nem csináltunk. – Legalábbis, amennyire én tudom. Finn elkínzott pillantást vetett rám.

– Megtennéd, hogy most az egyszer azt csinálod, amit mondok, ezer és egy kérdés nélkül?

– Ja, már ne is haragudj, hogy szeretném megérteni, miért nem beszélhetek a rendőrséggel. Finnek nem volt ideje válaszolni, mielőtt lecsapott ránk a rendőrség.

Amit Finn mondott, abból félig-meddig arra számítottam, hogy a rendőrök le fognak minket tartóztatni, vagy ilyesmi, de amikor Finn elmesélte nekik, hogy mi történt, kérdés nélkül elfogadták, amit mondott, és megbilincseltek az Ál-Lachlant. Amikor a zsaruk tőlem is megkérdezték, hogy hajlandó lennék-e válaszolni pár kérdésre, a nyelvembe haraptam, és azt mondtam, hogy meg akarom várni az apámat. Nem tetszett a dolog, de Finn nem hallgattatott volna el, ha nincs rá jó oka. Úgy gondoltam, a zsaruk talán haragudni fognak ezért, de nem igazán tűnt úgy, mintha zavarná őket.

Éppen arra kértek minket, hogy menjünk le velük a kapitányságra, és tegyünk hivatalos vallomást – vagy legalábbis Finn tegyen vallomást, miközben ők megpróbálják elérni az apámat –, amikor apám váratlanul felbukkant. Tudtam, hogy nem Finn hívta, a rendőrségnek pedig még nem volt rá ideje, úgyhogy kíváncsi lettem, honnan tudta, hol keressen – és hogy fontos nekem, hogy rám találjon. Ő a Kapcsolattartási

Tanácsban dolgozik, bármi legyen is az. Én csak annyit tudok, hogy ez valami kormány-hivatal, és hogy valamiféle magas pozícióval és hatalommal jár.

Nem tudnám pontosan megmondani, hogy ezek után mi történt, de gyanítom, hogy némi pénz cserélt gazdát, vagy az apám bevetette a kapcsolatait. Bármilyen okból is, de a rendőrség úgy döntött, mégsem kell Finnel hivatalos vallomást tennünk.

– Azonnal vigye haza – mondta apám Finnek, miközben a zsaruk begyömöszölték az Ál-Lachlant az egyik autójuk hátsó ülésére. – Amint tudok, ott leszek, és részletes beszámolóra számítok.

Finn egy ünnepélyes bólintással nyugtázta az utasításokat.

– És Lachlan? – kérdeztem. – Lehet, hogy bajban van.

Apa egy olyan gőgös arcot vágott, amivel azt jelezte, hogy a trollok sorsa nem igazán érdekli.

– Lachlanért lényegében semmit sem tehetünk, amíg nem hallgattuk ki a csalót. Akár még az is kiderülhet, hogy a bűntársa volt.

Felháborodott tiltakozásra nyitottam a számat, de apa közbevágott, mielőtt megszólalhattam volna.

– Ki fogjuk deríteni – ígérte. – És ha Lachlan bajban van, mindent megteszek, amit tudok, hogy segítsek neki.

Most pedig siess haza. Már így is elég eseménydús napod volt.

Lehet, hogy tovább vitatkoztam volna, csak hogy apa elfordult tőlem. Nem tetszett, hogy elbocsátanak, mint egy nyűgös gyereket, de úgy gondoltam, ha Finnek részletesen be kell számolnia a napról, akkor minél később teszi ezt, annál jobb. Lehet, hogy örültség, de nem gondoltam, hogy az apám örülni fog, ha meghallja, hogy megkergettem az impostort. Miközben Finn elvezetett a bűntény helyszínéről, visszanéztem a vállam felett, és láttam, hogy apám beül az egyik rendőrautó első ülésére. Valahogy nem hittem, hogy általában megengedik a civileknek az ilyesmit. De láthatóan senki nem tiltakozott, és mindkét autó elhajtott. Az élelmiszeres zacskóm csodával határos módon még mindig ott csücsült a járdán, ahol hagytam. És ami még jobb, semmi nem folyt ki vagy tört el, bár gyanítottam, hogy a banán, amit a müzlimhez vettem, csupa csúnya, szottyos barna folt lesz.

Annak következtében, amit tettem, akármilyen ostobaság volt is, az a gazfickó rendőrkézre került, és nem tudtam elnyomni magamban a büszkeséget. Rengeteg időt töltöttem Avalonban úgy, hogy kiszolgáltatott hercegkisasszonynak éreztem magam, így hát ez az apró diadal nagyon jó érzés volt. Bármilyen

csúnyán is vonogatta a szemöldökét Finn, miközben visszakísért a bunkerbe.

– Ha annál a férfinél fegyver lett volna – mondta Finn halkan, amint bejutottunk az elsötétített alagutak csendjébe –, akkor akár meg is halhattál volna.

Elnyomtam egy babonás borzongást.

– Akkor jó, hogy nem volt nála – feleltem olyan bátran, ahogy csak tudtam. Ha túl mélyen elgondolkozom azon, mi történhetett volna, akkor teljesen bepöröghetek.

A szemem sarkából észrevettem, hogy Finn a fejét csóválja.

– Nem ez a lényeg, és ezt te is tudod. Nem vállalhatsz ilyen kockázatokat. Én jó vagyok a szakmában, de én sem vagyok legyőzhetetlen. És ebben a pillanatban te sokkal jobban megnehezítetted a munkámat, mint amilyen nehéz egyébként lenne.

Egy kicsit összegörnyedtem a letolás súlya alatt. Ha Finn kiabált volna velem, vagy parancsolgatni kezdett volna, akkor megvetem a lábam, és visszavágok neki. A higgadt, csendes érvei ellen sokkal nehezebb volt harcolni.

– Sajnálom – dünnyögtem. – Akkor és ott bele sem gondoltam ebbe igazán. Csak azt láttam, hogy le fog lépni, és erre reagáltam.

Finn felsóhajtott.

– És tegnap este? Elgondolkoztál, mielőtt kimentél mulatozni az éjszakába testőr nélkül? Ennyit arról a reményemről, hogy fátylat boríthatunk a tegnap éjjelre. Ami azt illeti, akkor, amikor úgy döntöttem, hogy kiszököm Keane-nel, elég nagy biztonságban éreztem magam vele. Igen, tudtam, hogy kockázatot vállalok, de nem tűnt túl nagy kockázatnak. Miután láttam, mennyire esélye sincs Keane-nak Finn ellen, tudtam, hogy sokkal nagyobb volt a rizikó, mint gondoltam. Semmi mentséget nem voltam képes kitalálni magamnak, úgyhogy csukva tartottam a számat.

Amikor visszamentünk a bunkerbe, Finn nem hagyta, hogy felmenjek a lakosztályba, hanem ragaszkodott hozzá, hogy leüljek a kanapéra az őrszobán. Ő egy fotelben foglalt helyet, és a könyökét a térdére téve előrehajolt, miközben rám szegezte azt a gyönyörű zöld tekintetét.

– Az apád nagyon dühös lesz rád – figyelmeztetett.

Hát, naná! Ha az lenne, amit apa akar, akkor huszonnégy órában be lennék zárva ebbe az ostoba barlangba, és nem igazán várhatom tőle, hogy boldoggá tegye az, miszerint megkockáztattam, hogy az imposztor nyomába eredjek. Valószínűleg annak sem fog örülni,

hogy találkoztam a Rémkirállyal, bár az nem az én hibám.

– Ő egész életében egy nagy hatalmú valaki volt – folytatta Finn. – Mivel testőrként dolgozom, pontosan tudom, milyen nehéz hozzászoknia valakinek a veszélyhez, aki addig nem forgott veszélyben. Apádnak a vérében van, hogy védje magát, és nehezen tudja megérteni, hogy neked nincs.

Én zavartan pislogtam Finnre, mert nem voltam benne biztos, hova akar ezzel kilyukadni. Arra számítottam, hogy jól kioszt majd, de valahogy nem arrafelé haladtunk.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdeztem.

– Azt hiszem, a reakciójára próbállak felkészíteni, és azt szeretném elérni, hogy megértsd az ő szempontjait is. Én megértem, hogy elkövetsz pár hibát. Túl sok emberre vigyáztam már túl sok évig ahhoz, hogy ne erre számítsak. De Ő nem fogja ezt megérteni, legalábbis nem azonnal. Ezért nem fogom elmesélni az apádnak a tegnapi esti kalandodat. Csak ne feledkezz meg róla, hogy ő téged akar biztonságban tartani, még ha olyan módon teszi is ezt, ami neked nem tetszik. Nem hinném, hogy hallottam volna már Finnt ennyi szót összefűzni egyszerre. Ettől szinte kedvem támadt azt tenni, amit mond, és engedni egy kicsit apának. De tudtam, hogy ha

apa lejön ide, és kiabálni kezd velem, akkor nem leszek képes nem feldühödni rá.

Több óra is eltelt, mielőtt szembe kellett volna néznem apámmal és a haragjával. Láthatóan volt valami kapcsolata a rendőrséggel, és ott maradt, amíg kikérdezték az imposztort. Kiderült, hogy a pasas egy törvényen kívüli zsoldos, aki hivatalosan avaloni állampolgár, de elég tündevér van benne ahhoz, hogy az ideje nagy részét Tündeföldén tölthesse. Grace nénikém bérelte fel, hogy elraboljon.

Grace valami mágikus amulettet adott neki, amivel kiűthette volna Finnt, és csak az alkalomra várt, hogy felhasználja. Utána fogott volna, és elvisz Tündeföldre Grace nénihez. Az elég gáz lett volna, mivel Grace fegyverként akart engem felhasználni, hogy megölje velem Titaniát, és megszerezze a Látó Ház trónját. Továbbá meglehetősen utál is engem – és ez kölcsönös. Szerencsére a zsoldos megriadt Finntől, és éppen a bátorságát akarta összeszedni a támadásra. Az is szerencse, hogy a Rémkirály történetesen arra járt, és leleplezte őt. Hogy ezt miért tette, az rejtély, különösen ha engem megölni küldték ide. Reméltem, soha nem nyílik arra lehetősége, hogy ezt elmagyarázza nekem.

Lachlan, hála az égnek, megúsza. Az imposztor Grace néni egy másik varázslatának segítségével kötötte meg a

trollt, aki lebénítva és tehetetlenül várakozott a lakásában. A rendőrségnek sikerült egy ellenvarázssal felszabadítania.

Megpróbáltam meggyőzni apát, hogy ez a „minden jó, ha a vége jó” esete, de nem dőlt be nekem. Egyheti szobafogságra ítélt. Még soha nem kaptam szobafogságot életemben, és ez már a második alkalom volt Avalonban.

Volt egy részem, amelyik ismét azzal a fenyegetéssel akart visszavágni, hogy tizennyolc éves koromban azonnal elhagyom Avalont, ha az apám így kezel. De sikerült ezt a részemet elnyomnom. Először is, ha sokat bevetem ezt a fenyegetést, akkor elveszíti az erejét. Másodszor meg, nem szívesen, de kénytelen voltam beismerni, hogy azért esetleg talán egy kicsit megérdemeltem.

A tudat, hogy ennyi jár nekem, nem könnyítette meg a következő hét elviselését. Apa olyan szigorúan elzárt a világtól, hogy még edzeni sem edzhettem Keane-nel. Egymillió év alatt sem merült volna fel bennem, hogy ez hiányozni fog, de hiányzott. Ha más miatt nem is, csak a változatosság kedvéért.

Na jó, más miatt is. Az idő legnagyobb részében Keane borzasztóan az idegeimre ment, de azért jó volt egy korombelivel lenni. Igen, hivatalosan két évvel idősebb nálam, de korban sokkal közelebb van hozzám, mint

mondjuk Finn, aki az egyetlen társaságom volt a rabságom során. Még apa is távol maradt tőlem, ami a dolog orrom alá dörgölésének tűnt. Mindennap sikerült beszélnem Kimberrel, és szerintem csak ezért úsztam meg ép ésszel. Elterveztük, hogy azonnal elmegyünk egy szépségszalomba manikűröztetni, amint szabad lesz elhagynom a bunkert. Még életemben nem manikűröztettem. Amikor anyámmal éltem, mindig szűkében voltunk a pénznek, és nem engedhettem meg magamnak ilyen luxust. Arról nem is beszélve, hogy barátnőim sem voltak, akikkel elmehettem volna. Ez apróság, de maga a kilátás segített elviselni a büntetésemet.

Ethan hívásai már nem voltak ilyen kellemesek. Miután megláttam Kimber buliján azzal a vöröskével, tényleg nem igazán akartam beszélni vele, úgyhogy amikor az ő neve jelent meg a telefonom kijelzőjén, nem vettem fel. Az első pár alkalommal lerakta, anélkül hogy üzenetet hagyott volna. De utána elkezdett kérni, hogy hívjam vissza. Még fel is emeltem egyszer vagy kétszer a telefont, hogy megtegyem, de soha nem jutottam el odáig, hogy a számát tárcsázzam. Mit mondhattam volna neki? Aggódtam, hogy úgy fogok beszélni, mintha a féltékeny barátnője lennék, bár nem jártunk egymással. És valószínűleg belehaltam volna a szégyenbe, ha elsírom magam.

De Ethan nem az a fajta srác, aki jól viseli a visszautasítást. Amikor szerdán megszólalt a telefonom, és a kijelző Kimber nevét írta ki, pillanatnyi habozás nélkül felvettem. De csak mert a hívás Kimber telefonjáról jött, még nem kellett volna biztosra vennem, hogy ő keres.

– Nem hívtál vissza – mondta Ethan, amint felvettem.

A nyelvembe haraptam, nehogy felnyögjek. Ha lett volna egy kis eszem, lerakom, és kikapcsolom a telefonom. Persze azt már tisztáztuk, hogy nincs olyan sok eszem. Most újdonságot fogok mondani – jelentettem ki. – Ha nem hívlak vissza, az azt jelenti, hogy nem akarok veled beszélni. – Tedd le, Dana, mondtam magamnak. De nem hallgattam rám. Szinte hallottam Ethan értedően homlokráncolását.

– Miért nem akarsz beszélni velem?

Haragos lettem. Mostanra már biztosan tudta, hogy ott voltam Kimber buliján. Biztosan képes volt kikövetkeztetni, hogy miért nem akarok vele beszélni. Attól, hogy adta az ártatlant, csak még dühösebb lettem.

– Hát, nem is tudom, Ethan – mondtam fogcsikorgatva.

– Talán azért, mert láttalak azzal a vöröskével Kimber buliján. Igen, ez lehet az. – Azon kaptam magam, hogy visszatartom a lélegzetem, abban reménykedve, hogy Ethannek van valami teljesen ártatlan magyarázata rá,

miért lógott a nyakában az a vörös lány. Itt görbüljek meg, ha van bármi elképzelésem, hogy mivel lehetne ezt megmagyarázni, de ez nem akadályozott meg abban, hogy reménykedjek. Ethan elcsendesedésétől összetört ez az eleve halvány reményem.

– Seggfej – dünnyögtem az orrom alatt, és ismét utasítottam magam, hogy rakjam le. Kár, hogy nem igazán bírom, ha parancsolgatnak nekem, még akkor sem, ha én magam teszem. Ethan végül rátalált a hangjára.

– Az nem jelentett semmit. Mi csak, jól éreztük magunkat a bulin. Egyébként is, te teljesen egyértelművé tetted, hogy nem járunk, úgyhogy arra gondoltam, nincs benne semmi rossz. Egyrészt igaza volt. Szavak szintjén teljesen egyértelműen állítottam, hogy nem járunk. Másrészt viszont ő éppen ilyen nyilvánvalóvá tette: reménykedik abban, hogy meggondolom magam, aminek azt kellett volna jelentenie, hogy közben nem jön össze más lányokkal.

– Igazad van – jelentettem ki határozottan. – Mi nem járunk.

Végül összeszedtem elég akaraterőt ahhoz, hogy lerakjam, és alig sikerült ellenállnom a kísértésnek, hogy áthajítsam a telefont a szobán. Dühös könnyek égették

az arcomat, de nem voltam hajlandó hagyni, hogy lehulljanak.

Vettem egy nagy levegőt, és megpróbáltam megnyugodni. Az összes ésszerű porcikám azt magyarázta nekem, hogy Ethan rossz fajta. Idősebb nálam, nagy játékos, és hazug. Pontosan az a fajta srác, akivel nem kellene összejönnöm. Ennek ellenére, én ostoba, azt akartam, hogy próbáljon meghódítani, keltse bennem azt az érzést, hogy felnőtt nő vagyok, nem pedig egy gyerek. A gondolat, hogy egy Ethanhez hasonló szexisten engem választ az összes többi csinosabb, nagyvilágibb lány közül, akiket ismer, erősen megdobogtatta a szívemet. De hahó, itt a valóság, ő nem engem választott a többi lány ellenében. Ami azt illeti, ha csak a szokásos trükkjeit alkalmazta, akkor egyáltalán nem állt szándékában választani. Amikor azzal a lánnyal láttam a buliban, az olyan volt, mint egy pofon, de valószínűleg csak jót tett nekem. Talán segíteni fog leszállnom a felhőkből, és olyannak látnom Ethant, amilyen, nem pedig olyannak, amilyennek szeretném, ha lenne.

Ismét megcsörrent a telefon, de hagytam, hogy az üzenetrögzítő vegye fel.

– Gyerünk, Dana – mondta Ethan a sípszó után. – Beszélj velem. Összefontam a karom, és ellenálltam a

készítésnek, hogy felvegyem a telefont. Ethan eleresztett egy drámai sóhaját.

– Te bolhából csinálsz elefántot – mondta. – Én csak táncoltam vele. Mi olyan nagy ügy ebben?

Ha kevesebb önuralmam lenne, ezektől a szavaktól úgy éreztem volna magam, mint egy melodramatikus idióta. Persze hogy joga van Ethannek más lányokkal táncolni egy buliban, különösen ha azt hiszi, hogy én nem leszek ott. Még az is lehet, talán hagytam volna meggyőzni magam arról, hogy félreértelmeztem annak a táncnak a kihívó mivoltát. De ennél több önuralmam van, és nem tudtam elfelejteni Ethan kezdeti habozását, amikor rákérdeztem a lányra. Ha tényleg úgy gondolta volna, hogy annyira ártatlan volt, amit csinált, akkor nem így reagál.

Amikor ismét felidéztem Ethan kevésbé nemes pillanatait – mint például amikor mágia segítségével akart elcsábítani, és amikor elrendezte, hogy megtámadjanak, csak hogy eljátszhassa a megmentő lovagom szerepét –, találtam magamban annyi akaraterőt, hogy figyelmen kívül hagyjam a hangját az üzenetrögzítőmön. Végül feladta. Legalábbis azt hittem.

Nyolcadik fejezet

Az Ethannel való beszélgetéstől keserű, gyászos lett a hangulatom. Megpróbáltam internetezéssel elterelni róla a figyelmemet. Utána megpróbáltam tévézni, de soha nem voltam az a napközben tévézős fajta. Utána megpróbáltam könyvet olvasni.

De semmi nem rázott fel a gyászos gondolataimból. Most jobban vágytam az edzéseim után Keane-nel, mint valaha. Amikor vele verekszem, akkor nincs helye az agyamban semmi másnak, csak a túlélésnek.

Rájöttem, hogy olyasvalamire van szükségem, ami többet lefoglal a mentális energiáimból, mint amikkel idáig foglalkoztam, és úgy döntöttem, ismét megpróbálkozom azzal, hogy mágiát tanítsak magamnak. El kellett hallgattatnom magamban azt a vékony kis hangot, amely azt kiabálta, hogy ez hiábavaló erőfeszítés. Azóta próbálkoztam, hogy apa először szobafogságra ítél, és bár most már aránylag könnyen magamhoz tudtam szólítani a mágiát, azt nem tudtam, hogyan vehetném rá arra, hogy csináljon is valamit.

Tényleg szívesen kértem volna segítséget valakitől, de hittem benne, hogy Ethannek igaza van, és jobb, ha titokban tartom a mágikus képességeimet. Kimber

szerint, aki az alapjait magyarázta el nekem, még mielőtt bármi fogalmam lett volna az egésztől, a mágia egy szinte lesben álló erő – ettől a gondolattól még most is kiráz a hideg –, ami a tündékhez tartozik. Mindenki úgy tudja, hogy a múltban a mágia a Tündejárókhhoz mindig úgy viszonyult, mint az emberekhez, ami azt jelenti, hogy a Tündejárók még csak nem is érzik a mágiát, nemhogy használni tudnák. De valami oknál fogva a mágia szinte vonzódni kezdett hozzám. Van valami a kiemelkedő énekhangomban, a tündetisztaságával és az emberi zengésével, ami mintha magához szólítaná a mágiát.

Rengetegen félnek tőlem már így is. Vagyis hát, nem pontosan tőlem, hanem attól, amire képes vagyok. Nemcsak hogy szabadon tudok közlekedni Tündefölde és az emberek világa között, de egyben én, és azok, akik a környezetemben vannak, mágiát tudunk vinni a halandók világába, és technológiát Tündeföldre. Grace úgy akart felhasználni a Látó királynő megölésére, hogy velem az oldalán bevisz egy lőfegyvert Tündeföldre, és lelövi a királynőt. Ha mindenki tudná, hogy én magam is elő tudom idézni a mágiát, akkor páran, akik csak ki akarnak használni, esetleg úgy döntenek, hogy veszélyes vagyok, és azok mellé állnak, akik meg akarnak ölni. Ami azt jelenti, hogy nem vallhatom be senkinek – még az apámnak sem –, hogy képes vagyok megérezni a

mágiát a levegőben. Beleborzongott a belsőm a tudatba, hogy Ethan ismeri a titkomat, mert benne sem bízhattam meg teljesen. És az, hogy a Rémkirály esetleg rájött.

Kivertem a fejemből ezeket a gondolatokat, amennyire csak tudtam, majd bezárkóztam a hálósobámba, olyan messze Finntől, amilyen messze csak lehetett. Nem tudtam, milyen közel kell lennie ahhoz, hogy megérezze a feltoluló varázslatot, de eddig soha nem jött rohanva, amikor megpróbáltam összegyűjteni a mágiát, úgyhogy abban reménykedtem, hogy a hálósobám elég messze van.

Lélegeztem egy mélyet, hogy lehiggadjak – a gondolattól, hogy megidézem a mágiát, azonnal felgyorsult a pulzusom –, majd elkezdtem azt a skálasort, amivel be szoktam melegíteni a hangom éneklés előtt. (Ne kérdezze senki, miért gyakorolok még mindig, amikor Avalonban nincs énektanárom.)

Az első pár alkalommal, amikor megidéztem a mágiát, beletelt egy kis időbe, amíg sikerült. Végigmentem a skálákon, majd el kellett énekelnem pár dalt, mielőtt érezni kezdtem a mágia bizsergését a bőrömön. Aznap sokkal gyorsabban sikerült. Mire befejeztem az első adag skálát, már meg is éreztem valami, idegen dolgot a szobámban.

Először nem voltam biztos benne, hogy mi lehet, abban sem, hogy nem csak képzelődöm. De amikor a skálázásról arpeggióra váltottam, az érzés intenzívebb lett, és a nyakamon égnek meredtek a pihék. A hangom megremegett, és egy kicsit hamissá vált az arpeggio tetején, de a bizsergető jelenlét megmaradt. Úgy tűnt, nem zavarja egy-egy kornyikálósabb rész. Abban reménykedve, hogy építhetek a korábbi sikeremre, kihagytam a bemelegítő köreim többi részét, és egyenesen Brahms Altatójával folytattam, az egyik legelső dallal, amit akkor tanultam, amikor elkezdtem énekleckéket venni. Ez sokkal egyszerűbb volt, mint azok az énekek és áriák, amiken akkoriban dolgoztam, amikor megszöktem otthonról, de az egyszerűsége és a begyakorlottsága megkönnyítette, hogy bicsaklás nélkül tudjam folytatni akkor is, ha a mágia megnyilvánulása eltereli a figyelmemet.

A levegő sűrűbbé vált körülöttem, nehezebb lett belélegezni, és alig tudtam megállni, hogy dörzsölni ne kezdjem a karomat a bizsergés elmulasztása végett. Olyan érzés volt, mintha kis, karmos egerek szaladgálnának oda-vissza a bőrömön, intenzívebben, mint valaha. Az általában tökéletes hangszínem ellenére most vibráltam egy kicsit, hol éles volt a hangom, hol tompa, miközben az önuralmamért küzdöttem.

Ez előrelépés volt, tudtam. Az engem körülvevő mágia erősebb volt, mint valaha, és gyorsabban megérkezett a hívásomra. Most már csak azt kellene kitalálnom, hogyan tudnám rávenni, hogy csináljon is valamit. Mármint azon túl, hogy olyan benyomást kelt bennem, mintha egy hallucináló elmebeteg lennék.

A lélegzetem akadozni kezdett a sűrű levegőben, és nem bírtam kitartani a hosszabb hangokat. Szédülni kezdtem, és rájöttem, hogy ha nem csinálok gyorsan valamit, akkor hiperventilálni kezdek, majd elájulok.

A hálósobám ajtajára koncentráltam. Kimber azt mondta, hogy vannak bizonyos egyszerű varázslatok, amikre szinte minden tünde képes. Ezek egyike az ajtók kinyitása és bezárása. A hálósobám ajtaján csak egy kicsi gombkilincs volt, és én arra a képre összpontosítottam, hogy azt a gombot lenyomja egy láthatatlan kéz.

Az altató a végéhez közeledett, és pár hangonként kénytelen voltam lopva levegőt venni. Nem is akartam tudni, milyennek hangozhat az énekem. Abban biztos vagyok, hogy nem volt szép a hamis hangokkal és a zihálással. Kezdett elég rossz lenni ahhoz, hogy a mágia is elveszítse az érdeklődését. Éreztem, hogy visszavonul, a levegőt könnyebb belélegezni, a bizsergés kezd elmúlni.

De azért csak bámultam az ajtót, és arra koncentráltam, hogy zárja be magát azzal az erővel, ami még maradt a szobában. Ám semmi nem történt, és pár pillanattal később, amikor az altató véget ért, ismét egyedül maradtam a szobában.

Még kétszer megpróbáltam megidézni a mágiát a fogságom hátralévő napjaiban, ugyanilyen eredménnyel. Rengeteg mágia a levegőben, és semmi hatása. Olyan frusztrált voltam, hogy képes lettem volna sikoltozni.

Amikor végül eljött a hétfő, annyira szerettem volna már kiszabadulni a bunkerből, hogy azt kívántam, bár kora reggelre időzítettük volna Kimberrel a szépségszalont. Sajnálatos módon a foglalás csak délután egyre szólt, ami előidézte a világ leghosszabbnak tűnő délelőttjét az univerzumban.

A Rémkirály még mindig Avalonban tartózkodott, úgyhogy továbbra is csak két testőrrel hagyhattam el a bunkert. Azt feltételeztem, hogy a kiruccanás során a másik testőröm Lachlan lesz – és hogy mielőtt a közelembe engedi, Finn elvégez majd valamiféle hókuszpókuszt, hogy ellenőrizze, tényleg Lachlan van-e ott –, de mint kiderült, tévedtem. Az apám pontosan délben jelent meg, egy éttermi zacskóval, aminek mennyei illata volt. A csodálkozásomat látva elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne, hogy Lachlan egy tökéletesen megfelelő második testőr – mondta –, de most kivételesen van egy kis szabadidőm, úgyhogy arra gondoltam, beugrók helyette. Nem bánod, ugye?

A kérdés szinte mellékesen hangzott a szájából, de a modorában volt valami, szinte félénk. Vajon attól fél, hogy duzzogok, amiért szobafogságra ítélt? Igaz, hogy az anyámmal való élet azt jelentette, hogy szinte semmi tapasztalatom a szülői tekintély terén, de bár nem örültem éppen a szobafogságnak, volt benne valami annyira normális és hétköznapi, hogy nehezen tudtam volna haragudni apámra. Legalábbis ezért.

Vállat vontam, azon töprengve, hogy vajon a gesztusom legalább annyira őszintén nemtörődömnek tűnik-e, mint az övé.

– Felőlem nyugodtan. Mit hoztál?

Apa felemelte a zacskót, hogy megnézhessem.

– Ebédet Lachlan pékségéből. Nem voltam benne biztos, mit szeretsz, úgyhogy hoztam egy csomó mindent.

Az őrszobában voltunk, és Finn a velünk szemben lévő szobában állomásozott – olyan messze, amilyen messze csak mehetett, hogy megadja nekünk a meghittség illúzióját. Apa egy pillantást sem pazarolt a Lovagra, miközben intett, hogy lépjek be előtte a lakosztályomba.

Mindent megtettem, hogy elfogadjam, miszerint az apám egy sznob. A tündék nagyon érzékenyek a társadalmi rangra, és bár a Lovagok Tündeföld kivont kardjai, szinte úgy bánnak velük, mint a szolgákkal. Kétkedtem benne, hogy valaha is sikerülne apám hozzáállását huszonegyedik századiasra alakítanom – a tündék mindenki másnál makacsabban ragaszkodnak a szokásaikhoz –, de azért muszáj volt próbálkoznom.

– Finnek hoztál valamit? – kérdeztem az apámtól, kitartva elveim mellett. Apa megemelte felém a fél szemöldökét, majd Finn felé fordult.

– Ebédelt már?

Finn meglepetten pislogott. Az igazat megvallva, magam is meglepődtem egy kicsit. Biztos voltam benne, hogy apa fel fogja húzni az orrát a kérdésemre. Talán mégis sikerülni fog átállítanom őt huszonegyedik századira.

– Már ettem – mondta Finn, kényelmetlenül táncolva egyik lábáról a másikra. Az arcába szökő szín arról árulkodott, hogy hazudik.

– Nem, még nem ettél! – mondtam. – Biztos vagyok benne, hogy apa elég ételt hozott három embernek is. – Egy oldalt pillantást vettem apámra, akinek teljesen kifejezéstelen volt az arca.

– Talán négynek is, a zacskó méretéből ítélve.

A vörösség még jobban elsötétedett Finn arcán, és a férfi enyhén meghajtotta a fejét.

– Menj, és ebédelj meg, Dana. Én nem vagyok éhes.

Én megráztam a fejem, és annyira nem értettem, mi a gond. Összehúzott szemmel pillantottam fel apámra.

Ő megvonta a fél vállát.

– Nem csak rólam van szó. – Ismét a lakosztályom ajtaja felé mutatott. Nem értettem meg azonnal.

– Miben nem csak rólad van szó? – kérdeztem, miközben az ajtó felé indultam.

Apa nem válaszolt, és miközben végigsétáltunk az erődszerű folyosón, kezdtem megérteni.

– Úgy érted, ez az egész osztálykülönbséges dolog veletek, tündékkal, mindkét irányban működik.

Apa bólintott.

– Finn egy Lovag, és bár elfogad avaloni megbízásokat – gyakran meg is teszi –, ő Tündeföldön született és nőtt fel. Elég tapasztalata van ahhoz, hogy tudja, az emberek számára sokkal természetesebb az egyenlődsdi, mint a tündéknek, de ő maga még mindig tünde. Soha nem érezné jól magát, ha egyenlőként kellene leülnie velem enni.

Apa bevette magát a konyhámba, letette a zacskót, és kotorászni kezdett a szekrényben tányérok után.

Értettem, miről beszél, de ez nem jelentette azt, hogy tetszett is.

– Még mindig az a véleményem, hogy nem szép dolog így bánni valakivel, aki hajlandó beugrani helyettem a golyó elé.

Apa megfordult, hogy rám nézzon.

– Lehet, hogy így van. De ez nem változtat a tényeken.
– Elmosolyodott. – És csak mert a protokoll azt diktálja, hogy Finn és én nem barátkozhatunk, ez rátok nem vonatkozik. Visszafojtottam az érvet, hogy engem nem érdekel, mit diktál az ostoba protokollja. Én nem bánok úgy Finnel, mint egy bútordarabbal, ahogy az apám, és soha nem is fogok.

Apa abbahagyta az erőfeszítéseit, hogy felszolgálja az ebédet, és ismét egy olyan, szinte védtelen pillantást vetett rám.

– Én nem változtathatok azon, hogy ki vagyok – mondta. – Tudom, hogy rettenetesen vaskalaposnak tűnhetek, de ilyen, ha az ember született tündeföldi. Mélyen bevésődött elvárásaink vannak egymással szemben. Nagyon sajnálom, ha ettől te kellemetlenül érzed magad.

Apám még mindig elég idegen volt számomra, de úgy gondoltam, őszintén beszél. Soha nem mondta, hány éves, de azt tudtam, hogy nagyon öreg. Nem volt

igazságos a részemről azt várni tőle, hogy megváltozzon, különösen nem egyik pillanatról a másikra. Amikor eljöttem Avalonba, hogy megismerkedjek vele, fogalmam sem volt, mire számíthatok. Anyám egyszer úgy beszélt róla, mint az ördög földi helytartójáról, máskor meg úgy, mint egy szentről. A valóságban apám valahol a kettő között volt.

– Tudom, apa – feleltem. – És nagyon igyekszem megérteni. Tényleg.

Ő rám mosolygott, és lehetetlen volt nem észrevenni az atyai szeretetet a szemében. Lehet, hogy öreg tündeként nem tud olyan látványosan érzelmes lenni, mint szeretném, de tudom, hogy szeret, annak ellenére, hogy még csak rövid ideje ismerem. Mindent egybevetve tök jó apa, még akkor is, ha vannak dolgok, amikben szeretném, ha megváltozna. A szépségszalon előcsarnokában találkoztam Kimberrel. Furcsának és feltűnőnek éreztem magam, ahogy végigsétáltam odáig az apámmal és Finnel, akik a testőrömként viselkedtek. Még furcsább volt velük bemenni a szépségszalonba.

Az előcsarnok pontosan olyan csajos volt, amilyenre csak vágyhattam. A falak, a bútorok és a szőnyeg mind visszafogottan pasztellszínű, és egy falra installált vízesés biztosította a lágy csobogás hangját. Gyertyák

lobogtak a fali gyertyatartókban, és kis potpourris tálak illatosították a levegőt.

Apám és Finn nagyon kilógtak a helyről, és a recepciós hölgy tágra nyílt, döbbent tekintettel bámulta őket. Biztos vagyok benne, hogy nem ők az első férfiak, akik valaha betették oda a lábukat, de abban a pillanatban mégis úgy tűnt.

Kimber előttem ért oda, és amint beléptem, talpra ugrott, eldobva a divatmagazint, amit nézegetett.

– Pont időben! – állapította meg, olyan izgatottnak tűnve, mint egy ötéves karácsonykor. Bár Kimber éppen csak betöltötte a tizenhetet, ősszel kezdi a második évét az egyetemen. Ennek a részleteiről nem igazán beszélgettünk, de meglehetősen biztos voltam benne, hogy ő is olyan nehezen talál vele egykorú barátokat, mint én. Vagyis szinte egy sincs neki. Nem csoda, hogy mi olyan jól kijövünk.

Mosolyogtam a lelkesedésén, és mindent elkövettem, hogy megféleldezzem apáról és Finnről. Elmondhatatlanul megkönnyebbültem, amikor beleegyeztek, hogy megvárnak az előcsarnokban, ahelyett hogy ott akartak volna tornyosulni felettem, amíg megcsináltatom a körmömet.

Egy gyönyörű tünde nő (tudom, redundáns információ, elvégre mind gyönyörűek) bevezetett minket

Kimberrel a szépségszalon mélyére, egy különszobába, ahol két manikúrasztal volt.

– Rajta, válasszatok színeket – mondta a nő. – Sharon és Emily mindjárt csatlakoznak hozzátok.

Ránéztem a hatalmas polcrendszerre, ami tele volt körömlakkal, és teljesen elbizonytalanodtam. Túl sok választási lehetőség!

Még soha nem manikűröztettem életemben, de néha kifestettem a körmömet. Viszont a színét leginkább az határozta meg, hogy mi volt éppen akciós. Ez nem sokat segített. Megráztam a fejem.

– Segítened kell – mondtam Kimbernek, abban reménykedve, hogy nem tűnök olyan idétlennek, amilyennek hirtelen éreztem magam. Lehet, hogy én is éppannyira kilógok egy elegáns szépségszalonból, mint apám és Finn.

Kimber rám vigyorgott, és huncutul csillogott a szeme.

– Komoly feladat, de valahogyan majd megbirkózom vele.

Felnevettem, és a feszültség egy része eltűnt a vállaimról.

– Igen, észrevettem, mennyire nem megy neked a parancsolgatás. Kimber megjátszottan megrovó pillantást vetett rám.

– Itt van neked a tökéletes szín – mondta, miközben lekapott egy üveget a legfelső polcról, és az orrom alá dugta.

A legborzalmasabb libafoszöld volt, amit valaha láttam. Hogy miért gyártanak egyáltalán ilyen színű körömlakkot, az rejtély.

– Haha – mondtam Kimbernek, majd egy neonnarancssárgáért nyúltam.

– Te mit szólnál ehhez?

Egy darabig ezzel szórakoztunk, kiválasztottuk a legrondább színeket – majd kiválasztottunk egy rózsaszínt Kimbernek, és egy csillogó rézszínűt nekem. Utána a manikűrösök ránk vetették magukat a körömmollóikkal, a reszelőikkel és a körömágytologatóikkal, meg a többi, izéjükkel. Arra számítottam, hogy lereszelik, utána meg kifestik a körmöm. A szertartás többi része meglepetés volt számomra. Nem igazán tetszett, ahogy a körömágyamat nyomorgatják, úgyhogy Kimberhez fordultam, hogy eltereljem róla a figyelmemet.

– Miért hagytad, hogy Ethan felhívjon a telefonodról?
– bukott ki a számon, majd azt kívántam, bár szabad lenne a kezem, hogy homlokon csaphassam magam vele. Tényleg nem állt szándékomban úgy beszélni, mintha meg akarnám vádolni valamivel Kimbert, de igazság

szerint egy kicsit idegesített, hogy segített Ethannek becsapni engem. Viszont azt kívántam, bár telefonon említettem volna meg, nem pedig itt, egy rakás idegen előtt.

De Kimber láthatóan nem gondolta úgy, hogy rossz az időzítésem. Az orrát ráncolta, és bocsánatkérő pillantást vetett rám.

– Azért bocs. Akkor használta a telefonomat, amikor kimentem a konyhába teát csinálni. Hallottam, hogy veled beszél, de akkor már túl késő volt.

Kimber már az elejétől fogva megpróbált elriasztani Ethantól. Tudhattam volna, hogy nem szándékosan segített Ethannek rábírtani engem, hogy felvegyem a telefont.

– Nem árulta el, mit csinált, amiért ennyire megharagudtál rá – folytatta Kimber. Nem, hát persze hogy nem. Ránéztem a két nőre, akik szorgosan csinálták a körmünket, és ismét azt kívántam, hogy ha már fel kellett ezt hoznom, bár akkor tettem volna, amikor kettesben voltunk Kimberrel.

– Ne már – mondta Kimber türelmetlenül. – Ki vele.

Vonakodva elmeséltem neki, hogy láttam Ethant a buliján azzal a vöröskével. Miközben beszéltem, pír öntötte el az arcomat. Idiótának éreztem magam, amiért ettől ideges lettem, annak ellenére, hogy nem járunk

Ethannel. Kimber kiengedett egy csüggedt sóhajt, és megcsóválta a fejét.

– Én szeretem a bátyámat az idő legnagyobb részében, de akkora seggfej bír lenni. Visszanyeltem egy nevetést. Az a nő, aki Kimber körmén dolgozott, halványan elmosolyodott, mielőtt ismét uralkodni tudott az arcvonásain. Emlékeztettem magam arra, hogy a szépségszalón alkalmazottai valószínűleg folyamatosan egy csomó csajos beszélgetést hallanak. De ettől még nem éreztem kevésbé zavarban magam, hogy erről beszélek.

– Hát, igen, ezért nem beszélek vele – mondtam. Kimber egy kicsit komornak tűnt.

– És nagyon kitartó is. Felnyögtem.

– Aha, ezt már észrevettem. – Az utóbbi időben eléggé visszafogta magát, de nem reménykedtem abban, hogy ez örökké fog tartani. Megpróbáltam nem gondolkozni azon, hogy vajon mivel szórakoztatja el magát, amíg én nem foglalkozom vele, mivel elvileg nem lett volna szabad, hogy ez érdekeljen engem.

– Ha ez számít valamit – mondta Kimber lehalkítva a hangját, bár még így is bőven hallották a manikűrösök –, szerintem te tényleg tetszel neki.

A szememet forgattam.

- Aha, ezt láttam abból, ahogy gyakorlatilag egymásnak estek azzal a lánnyal a parketten.

- Szerintem ő mindig is flörtölni fog másokkal, ugyanakkor úgy gondolom, nem tenne ennyi erőfeszítést azért, hogy beszélhessen veled, ha nem jelentenél neki valamit.

A nyelvembe haraptam, nehogy valami ostobaságot mondjak. Abból, amit Kimber korábban mesélt róla, tudtam, hogy Ethan az apja nyomdokaiba szándékozik lépni. Sőt, ő az Avaloni Földalatti Diákmozgalom vezetője, ami állítólag egy bomlasztó politikai aktivistákból álló csoport, akik változást kívánnak Avalonban. Azért mondom, hogy „állítólag”, mert azon egyetlen alkalommal, amikor bárkivel találkoztam a Földalattiból, a gyűlésük nem volt több egy puccos sörözésnél.

Bármiben is sántikál ez a Földalatti, abban biztos voltam, hogy Ethan, ambiciózus. És hogy ha egy Tündejáró van mellette, az nem árthat az ambícióinak. Ami a legjobb esetben is gyanússá tette az üldözésem motivációit.

- Szerintem jobban örültem, amikor azt magyaráztad nekem, hogy Ethan csak kihasznál, és jobban tenném, ha távol tartanám magam tőle - válaszoltam egy kicsit savanyúan.

Kimber szájának egyik sarka gúnyos mosolyra húzódott.

– Úgy érted, hagyjalak ezzel békén?

– Nem – feleltem viszonzva a mosolyát. – Jó érzés, hogy beszélhetek erről valakivel. Még akkor is, ha az a valaki ellentétes tanácsokat ad.

Kimber megszemlélte a tökéletesen manikűrözött körmeit, amiket abban a pillanatban eresztett el a manikűrös. – Fejbe vágnálak, ha nem félténém a körmömet.

– Dettó – válaszoltam.

Kilencedik fejezet

Kimber be akart nézni egy kis teázóba a szalon utcájában, én pedig nem siettem visszatérni a bunkerbe. Muszáj volt engedélyt kérnem az apámtól mint testőrömtől, mivel neki is velem kellett jönnie. Nem hinném, hogy anyámtól engedélyt kértem volna bármire is olyan nyolcéves korom óta. Ő általában túl részeg volt ahhoz, hogy érdekelje, mit csinálok, és bár örültem, hogy már nem ázik az agya alkoholban, lényem egy részének nagyon hiányzott a szabadság, amit egykor természetesnek vettem.

Szerencsére apám azt mondta, szabad az egész délutánja, úgyhogy nincs rá oka, hogy ne vigyázhatna rám még egy darabig.

A teázó kicsit olyan volt, amilyen a Starbucks vagy a Caribou Coffee az Államokban, rengetegféle kimért teát árusítottak benne, egy pultnál pedig helyben fogyasztásra lehetett rendelni. A bolt jobb oldalán egy teraszos rész is volt, kerek, kinti asztalokkal és napernyőkkel. Az Államokban azok a napernyők a naptól védenék az embereket. Avalonban inkább az eső elől nyújtanak menedéket.

Kimber, aki zászlajára tűzte, hogy megtérít a Tea Egyházába, ragaszkodott ahhoz, hogy kipróbáljak egy „Tündérrózsa” nevű keveréket.

– Azért hívják így, mert a rózsza, amiből készül, Tündeföldön honos – magyarázta.

– Pfuuj – ráncoltam az orromat. – Ki akarna rózsát inni? Kimber leereszkedő pillantást vetett rám.

– Higgy nekem, nem lesz rózsáize.

Ha a teázóban kávé is árusítottak volna, akkor továbbra is kitartok, de nem tették, úgyhogy engedtem Kimber rábeszélésének. A tea rozéborszínű volt, és amikor beleszagoltam, majdnem tüsszentettem egyet az erős rózsailattól.

– Higgy nekem – ismételte meg Kimber, miközben kimentünk a védett asztalokhoz. Pillanatnyilag éppen nem esett, de az ég komor, tömör szürke volt, és a levegő nedvesnek tűnt. Ha csak egyetlen nap eltelne legalább egy kis szemerkélés nélkül, az valószínűleg az apokalipszis jele lenne Avalonban.

Sem apám, sem Finn nem rendelt teát – azt hiszem, testőrként nem tehették –, és amikor kimentünk, olyan távolságban álltak meg tőlünk, hogy Kimberrel csak úgy tudtunk beszélgetni anélkül, hogy meghallanák, ha lehalkítottuk a hangunkat.

Miközben a teámat fújtam – inkább azért, hogy késleltessem a megivását, mint azért, hogy lehűtsem –, Kimber Finnre pillantott, majd mosolyogva felém fordult. Finn aznap a Titkosszolgálat Embere üzemmódban volt, egyszerű, sötét öltönyt viselt, és sötét napszemüveget, ami elrejtette gyönyörű szemét. De Kimber látta már kevésbé hivatalos öltözékben is, és nem titkolta, mennyire tetszett neki a látvány. Előrehajolt, és a mosolya vigyorgássá változott.

– Ha nem láttam volna Finnt a szemüvege nélkül, akkor felmerülne bennem, hogy Keane nem örökbe fogadott gyerek-e.

Elnyomtam egy nevetést. Finn és Keane valóban ég és föld a megjelenésüket tekintve. Különösen amikor Finn szolgálatban van, és ultrakonzervatív módon öltözik. Nem tudtam nem arra gondolni, hogy Keane rosszfiús kinézete egyfajta lázadás az apja ellen, bár Finn nem mutatta, hogy bánná.

– Jobban hasonlítanak egymásra, mint gondolnád – feleltem, majd végül ittam egy kortyot a teából, arra készülve, hogy szörnyű íze lesz.

Furcsa módon, bár éppen olyan erős rózsailata volt, mint addig, az íze csak a fűszeres mézre emlékeztetett. Mondjuk nem olyan fűszerére, amit ismernék, de

egyáltalán nem volt rózsáíze. Ittam még egy kortyot, és megforgattam a nyelvemen.

– Nos? – kérdezte Kimber önelégült mosollyal. Vállat vontam, és lenyeltem a kortyot.

– Igazad volt: nincs rózsáíze. – Abban még mindig nem voltam biztos, hogy ízlik is, de meg tudtam inni öklendezés nélkül.

– Persze hogy igazam volt. Mindig igazam van, ez a védjegyem. – Kimber is belekortyolt a teájába, majd még egy lopott pillantást vetett Finnre. – Szóval, azt mondtad, jobban hasonlítanak, mint gondolnám, ?

Bólintottam.

– Ha egymás mellett látnád őket, és figyelmen kívül hagynád Keane festett haját, határozottan észrevennéd, hogy rokonok.

Nem úgy tűnt, mintha sikerült volna meggyőzőnöm.

– Láttam már őket egymás mellett a buliban – emlékeztetett.

Nem bírtam elfojtani egy fintort az emlékre. Azóta nem találkoztam Keane-nel. Reméltem, hogy begyógyult már a büszkeségén ejtett seb.

– Egy sötét klubban láttad őket, és Finn annyira dühös volt, hogy ijesztően nézett ki. Ó, egyébként bocs, hogy Keane olyan seggfej volt veled. Ha tudtam volna, hogy

így fog viselkedni, – Hagytam, hogy elhaljon a hangom, mert nem tudtam, mit tettem volna, ha előre tudom. Akkor csak két választásom volt: vagy Keane-nel megyek, vagy kihagyom a bulit. Akaratlanul is észrevettem, hogy Kimber azt a nyakéket viseli, amit tőlem kapott, s ez emlékeztetett rá, hogy miért is vállaltam a kockázatot.

Kimber megnyalta az ajkát, és egy kis pír öntötte el sápadt arcát.

– Nem kell elnézést kérned. Keane igazából, izé, tetszett nekem.

Tágra nyílt a szemem, és leesett az állam. Felnyúltam, és megcsavargattam a fülem.

– Bocs, de azt hiszem, valami baj van a hallásommal. Azt mondtad, tetszett? Kimber még vörösebb lett.

– A fiúk gyakran félnek tőlem – vallotta be. – Vagy az apám miatt, vagy azért, mert okos vagyok. Tetszett, hogy ő nem fél.

Ismét az a féltékeny kis sajtós. Kegyetlenül elnyomtam.

– És mi van azzal a sráccal, akivel akkor láttalak, amikor megismerkedtünk?

Az volt az első és egyetlen találkozásom a Földalatti Diákmozgalommal, és Kimber egy tünde sráccal volt ott,

akiről akkoriban azt hittem, hogy a pasija. Bár belegondolva, ha a pasija lett volna, akkor mostanra már mesélt volna róla nekem. És nem is voltak egymásba feledkezve, vagy ilyesmi.

Kim az asztal fölé hajolt, és még jobban lehalkította a hangját.

– Gondolom, Owainre gondolsz. Ő egy barátom, de, – A teájára meredt, miközben a csészéjét forgatta. – A Földalatti tagjai tudják, hogy fiatalabb vagyok náluk, és úgy viselkednek velem, mint egy gyerekkel. Owain szokott velem flörtölni, de nem vesz igazán komolyan.

– És te szeretnéd, hogy komolyan vegyen? Kimber a homlokát ráncolva elgondolkozott.

– Nem – mondta végül beletörődő sóhajjal. – Kedves srác, de nem igazán, az esetem, ha érted, mire gondolok.

Ezt értettem.

– Keane viszont igen? – végszavaztam, abban reménykedve, hogy sikerül elrejtennem a nagyon idegesítő és egyáltalán nem jogos féltékenységet.

Kimber mosolya huncuttá változott.

– Nem vagyok benne biztos, de lehetségesnek tartom.

– Megőrültél – válaszoltam fensőbbbségesen. – Vagy mazochista vagy.

– Ha csak olyan emberekkel szeretnék lenni, akikkel illik, mit keresnék itt veled? Hozzávágtam a kis fakeverőmet. Kimber felnevetett, és elhajolt előle. Nem kellett volna fáradnia, amilyen rosszul célzok, és amilyen rossz a fapálcikák aerodinamikája. Megpróbáltam utánozni Kimber harcias nézését, de ez túl nehéznek bizonyult, miközben nevetéssel küszködtem.

Kimber továbbra is kuncogva kihúzta magát. De ekkor a szeme rászegeződött valakire vagy valamire mögöttem, és elhalt a nevetése.

– A francba – mondta.

Átnéztem a vállam felett, hogy mi zavarta meg. És ekkor láttam, hogy az asztalok között Ethan közeledik felénk.

A szívem furcsán megrebbent a mellkasomban, a lélegzetem pedig elállt, amikor észrevettem. Amikor először találkoztunk, megnémultam a megnyerő külsejétől, de most már elég sok időt töltöttem Avalonban ahhoz, hogy megszokjam a tündék túlvilági szépségét. Szóval nem a külleme miatt kezdtek buk fencezni a belső szerveim.

Lenyaltam az ajkamról a Tündérrózsa tea ízét, és letettem a csészét. Fel voltam rá készülve, hogy előbb-utóbb találkoznom kell Ethannel, mert még nem végzett

velem, de arra határozottan nem számítottam, hogy most kell vele találkoznom. De persze fennáll annak is a halvány eshetősége, hogy hazudok magamnak, és soha nem is voltam rá felkészülve. A szemem sarkából leellenőriztem apámat és Finnt. Apám Kimbert elviseli, annak ellenére, hogy Nemlátó, és Alistair lánya. Ethant már kevésbé kedveli, akár politikai okokból, akár csak azért, mert Ethan fiú. Félig-meddig arra számítottam, hogy el fogja kergetni – vagy Finn elkergetti –, de mindketten a helyükön maradtak.

Remek. Onnan nem számíthatok arra, hogy megmentenek. Kimber felé fordultam, abban reménykedve, hogy ő segít elűzni a bátyját, de az áruló csak egy szomorú mosolyt vetett rám, majd hátrátolta a székét, és besétált a teázóba azzal, hogy ki akar próbálni egy másfajta teát is. A tekintetem lyukakat ütött a hátába, amikor utánanéztem.

Hallottam a fém csikorgását a kövön, amikor Ethan kihúzott egy széket és leült, de nem voltam hajlandó ránézni. Felvettem a teámat, és beleittam, csak hogy csináljak valamit. Ethan nagyot sóhajtott.

– Tiffany, az a lány, akivel a bulin láttál, egy exbarátnőm. Nagyon ex. Felhorkantam.

– Aha, ezt láttam abból, ahogy rajtad lógott. – Belemeredtem a szép, rózsaszín teámba, de nem bírtam

rávenni magam még egy kortyra. Ahhoz szét kellett volna feszítenem az állkapcsomat, ilyet pedig nem szándékoztam tenni.

Ethan ismét felsóhajtott.

– Sokat ivott. A következő három srácra is rátapadt, akikkel táncolt.

Végül sikerült annyira összeszednem a bátorságomat, hogy Ethanre nézzek. Élénk kék szeme űzött pillantást sugárzott felém, és egy fél pillanatra majdnem megsajnáltam. Lehet, hogy tényleg nem láttam eleget ahhoz, ami okot adhatna ennyi féltékenységre. Majd felidéztem, hogy nézett Ethan a vöröskére – Tiffanyra –, és tudtam, hogy nem a semmiből csinállok nagy ügyet.

Ő biztosan kiolvasta a véleményemet a tekintetemből, mert fészkelődni kezdett, és lesütötte a szemét.

– Valószínűleg én magam is egy kicsit sokat ittam – ismerte be. – Nem állítom, hogy egy szent vagyok, de higgy nekem, amikor azt mondom, hogy az a két hónap, amíg Tiffanyval jártam, egy hónappal több volt a kelleténél.

Én a szememet forgattam.

– Igen, úgy tűnt, utálsz minden egyes pillanatot, amit a parketten kell töltened vele. Ha ez a legtöbb, amivel elő tudsz rukkolni, akkor akár el is mehetsz.

Meglepetésemre Ethan szemmel láthatóan elpirult egy kicsit.

– Nem tudom nem észrevenni, ha egy lány szexi. Amikor járni kezdtünk, csak ezt vettem észre. De elég sok időt töltöttem vele ahhoz, hogy megtudjam, milyen ember a csinos kis álca alatt, és belül egyáltalán nem szép. Nem tehetek róla, hogy tetszik, ahogy kinéz, de Ő egyáltalán nem érdekel. Ha tudtam volna, hogy ott leszel.

A hangja elhalt, valószínűleg azért, mert elég csúnyán nézhettem ahhoz, hogy megijedjen. Ha Ethan azt hiszi, rendben van, ha más lányokkal flörtöl, csak mert én nem vagyok ott, akkor ez csak egy újabb bizonyíték arra, hogy jobb nekem nélküle. Most már csak magamat kell erről meggyőzőnöm.

Ethan hátradőlt a székében, és keresztbe fonta a karját a mellkasán. Eltűnt róla a bűnbánó kifejezés, felszegte az állát, és a tekintetében mintha kihívás csillant volna.

– És Keane? – kérdezte.

Én csak pislogtam, meglepetten a témaváltástól.

– Mi van vele? – kérdeztem. Ethan mindentudó pillantást vetett rám, de én továbbra sem értettem semmit.

Ethan megcsóválta a fejét, és megrándult egy izom az állkapcsában.

– Gondolom, soha nem tűnt fel neked, hogy néz ki, ugye?

– Mi van? – kiáltottam fel leesett állal. Ethan ingerültnek tűnt.

– Ne viselkedj már ennyire döbbenten. Ő egy rendes Látó fiú, akit az apád automatikusan jóváhagy. És tudom, hogy a lányok szeretik azt a rosszfiústílust, amit ő követ. Azt akarod mondani, hogy semmi nincsen köztetek?

Tényleg nem tudtam, mit válaszoljak erre. Soha fel sem merült bennem, hogy Ethan féltékeny lehet. Túlságosan a saját féltékenységgemmel voltam elfoglalva ahhoz, hogy ebbe belegondoljak. És nézzünk szembe a tényekkel: mielőtt Avalonba jöttem, annyira magányos voltam, nem szoktam hozzá, hogy tetszem a fiúknak. Ez számomra ismeretlen terület.

– Ő csak önvédelmet tanít nekem – mondtam, de ez még a saját fülemnek is bénán csengett.

– Aha. Most hasonlítsd össze, hogy heti hány órát töltesz vele, és hányat velem.

Az arcom lángolt a pírtól. Igaz, hogy sokkal több időt töltök Keane-nel, de ez nem az én hibám. Sajnálatos módon az is igaz, hogy többször is feltűnt, milyen szexi Keane. Lehet, hogy mégsem vagyok olyan helyzetben, hogy köveket dobáljak. De ez nem jelenti azt, hogy be is ismerem.

– Finnel még több időt töltök – vágtam vissza. – Rá is féltékeny leszel? – A bűntudat szűrése, amit a szavai keltettek bennem, kezdett elmúlni. – Azt akarod mondani, hogy azért kezdtél flörtölni Tiffanyval, mert féltékeny voltál Keane-re? Akkor mi van, azért csináltad, hogy engem is féltékennyé tegyél? Annak ellenére, hogy úgy tudtad, nem leszek ott a bulin?

Esélyem sem volt meghallani Ethan válaszát, mert a levegő hirtelen megtelt a motorkerékpárok fülsiketítő bömbölésével.

Tizedik fejezet

A Rémkirály biztosan valami varázslatot alkalmazott, hogy elnyomja a motorok bőgését, mert mire meghallottam őket, szinte a nyakunkban voltak. Réműlt kiáltások töltötték be a levegőt, miközben a Vad Hajtás erőfeszítés nélkül keresztültört a gyalogosokon, és felhajtott a teraszra, az előlük elugráló emberek között. Ethannel mindketten feldöntöttük a székünket, amikor talpra ugrottunk.

– Dana! – kiáltotta az apám, és láttam, hogy ő is, meg Finn is lesprintelik a rövid távolságot, amely elválasztott minket.

Ők tündék, vagyis elég gyorsak, de nem olyan gyorsak, mint a motorok. Mielőtt még odaértek volna hozzám, a Vad Hajtás ismét előadta a kis körbeállós trükkjét. A motorokat alig két centi választotta el egymástól, és körbevették az asztalomat, falat formálva köztem és a testőreim között. Apa odakiáltott valamit, de nem hallottam a motorok üvöltésétől.

Mágia bizsergette meg a bőrömet, és meglehetősen biztos voltam abban, hogy Ethanból jön. A mágiát illetően ő csodagyerek, olyan varázsigékre képes, amilyenekre a korosztályában senki, de erősen

kétkedtem abban, hogy méltó ellenfele lenne a Vad Hajtásnak.

Egy apró rés nyílt a minket körbeálló motorok között, és a Rémkirály vonult be rajta. Ugyanazt az ijesztő bőrruhát viselte, mint amikor utoljára láttam, de a sisakot most elhagyta. Rám mosolygott, de egy cseppnyi melegség sem volt a nézésében.

A szám teljesen kiszáradt, és azt hiszem, még reszkettem is egy kicsit. Anélkül hogy belegondoltam volna, megfogtam Ethan kezét. Verejtékes volt a tenyere, de nem bántam. A Rémkirály észrevette a mozdulatot, és megemelte a szemöldökét, de nem szólt semmit. Emlékeztettem magam rá, hogy akármilyen ijesztő is a Rémkirály, engem nem bánthat. Ez valahogy nem tűnt túlságosan megnyugtatónak, miközben körbevettek és felettem tornyosultak a Vadászai. Egy kicsit erősebben kezdtem Ethan kezébe kapaszkodni. A Rémkirály csípőből meghajolt, anélkül hogy levette volna rólam a szemét.

– Hát ismét találkozunk, Tündejáró – mondta.

– Ilyenkor pukedliznem kellene, amikor ezt csinálja? – kérdeztem. A hangom remegése egy kicsit elvette a szarkazmusom életét.

Ethan a könyökével a bordáim közé döfött, de a Rémkirály úgy nevetett, mintha valami nagyon vicceset

hallott volna. A nevetése még a hideg, kék szemét is elérte, annak ellenére, hogy az első mosolya nem.

– Pukedlizhetsz, ha szeretnél – mondta még mindig vonagló ajkakkal. – De nem kötelező. Vágyakozva átnéztem a motorosok felett, és időnként elkaptam egy villanást apámból vagy Finnből, akik tehetetlenül álltak a körön kívül. Nem jöhettek oda hozzám anélkül, hogy félrelökdösték volna a motorosokat, és gyanítottam, hogy ezzel viszont feloldották volna a kötést, amely megakadályozta, hogy megtámadjanak minket.

– Mit akar? – kérdeztem a Rémkirálytól.

– Ne beszéljess vele, Dana – figyelmeztetett Ethan.

Én sem akartam beszélgetni vele, de ha ettől hamarabb eltűnik, akkor hajrá, benne vagyok.

– Mit akar? – ismételtem meg, elengedve a fülem mellett Ethan ingerült nyögését.

A Rémkirály úgy nyalogatta az ajkát, mint egy kutya, aki éppen le akar csapni egy csontra.

– A szabadságot, hogy úgy vadászhaszak, mint a régi szép időkben – válaszolta. – A tündék jók zsákmánynak, de a királynők túl szűkmarkúan osztogatják őket. Jó, ha egy maréknyit kapok egy évben. És a változatosságra is vágyom. – Az ajkain feszülő mosoly ekkorra szintisza gonoszsággá változott. – Mielőtt Avalon kivált volna Tündeföldéből, az itteni halandókra vadászhattam,

amikor meguntam, hogy csak azokat a tündéket kaphatom el, akiket a királynők kiosztanak nekem. Már egy évszázada nem vadásztam halandóra. Ó, a fenébe. Nagyon nem tetszett, amerre ez a beszélgetés haladt.

– Szóval azt akarja mondani, az én Tündejáró hókuszpókuszomat akarja felhasználni arra, hogy kivigyem a halandók világába, ahol egy csomó embert megölhet?

A Rémkirály oldalra billentette a fejét, és kicsit zavartnak tűnt.

– Ha a „hókuszpókusz”-on a mágiát érted, akkor igen. Megráztam a fejem.

– Nem. Nem hinném, hogy menne. Bocs.

Azt hittem, feldühíti, hogy visszautasítottam, de meglepett, mert ismét elmosolyodott. Amikor hagyta, hogy a mosoly a szemét is elérje, gyönyörű volt. Rémisztő gyönyörűség, de azért gyönyörű is.

– Hát jó. Azért megkérdeztem.

Valahogy nem reméltem, hogy ennyiben fogja hagyni.

– Akkor, gondolom, nincs miről beszélgetnünk tovább
– mondtam, próbálva magabiztosnak tűnni.

A Rémkirály mosolya szélesebbé vált, és a férfi lassan végigmért, először felfelé, majd lefelé. Borzongás kúszott fel a gerincemen. A tekintete arról árulkodott, hogy

fejben levetkőztet, és le kellett pillantanom, hogy meggyőződjek róla, nem szedte le testemről a ruhát a mágiája. Az arcom lángolt a szégyentől, mintha tényleg meztelenül állnék előtte.

– Hagyja abba – mondta Ethan, elengedte a kezem, és közém meg a Rémkirály közé állt. Ismét megéreztem Ethan bizsergető mágiáját. Nem tetszett, hogy a Rémkirály így méreget, de nem akartam, hogy Ethanben feltámadjanak a védelmező ösztönök, és bajba keveredjen. A tünde fiúk éppen annyira szenvednek a tesztoszteron-túltengéstől, mint az emberek. Odanyúltam, és Ethan karjára tettem a kezem, egy kicsit meghúзва, hogy mellém álljon, ne pedig elém. Ő döbbent pillantást vetett rám, de nem ellenkezett.

– Biztosan nem tudlak rábeszélni, hogy velem tarts? – kérdezte a Rémkirály, akinek hirtelen furcsamód megváltozott a hangja, mélyebb lett és rekedtesebb. Akár még szexinek is mondhattam volna, de oly módon, hogy kivert tőle a veríték. – Lehet, hogy élvezetesebbnek fogod találni az utat, mint gondolnád – emelte meg sokatmondóan a fél szemöldökét. Mellettem Ethan megmerevedett, és az izmai megfeszültek a kezem alatt. Ekkor döbbentem rá, mit művel a Rémkirály, és szinte megkönnyebbültem, hogy átláttam rajta.

- Ne dőlj be neki, Ethan - mondtam, miközben a Rémkirályon tartottam a szemem. - Abban reménykedik, valami ostobaságot csinálsz, hogy bánthasson.

A Rémkirály megrázta a fejét, és eltúlzottan bűnbánó arcot vágott.

- Lám, egyenesen keresztüllátsz rajtam, Tündejáró. Hiábavaló ellened minden ármányom. Egy hatalmas sóhajjal fejezte be. Majd megváltozott az arca, ismét hideg és baljóslatú lett.

- Nagy kár, hogy nem tudtunk megegyezni - mondta. Rémületemre a vállára nyúlt, és megragadta a kardja markolatát. - Olyan ritkán születnek Tündejárók, hogy nagy kár értük. A kard fenyegetően felszisszent, miközben kiszabadult a hüvelyből. A fém úgy csillogott, mintha lámpa égne benne, és a penge olyan hosszú volt, akár a lábam. Úgy nézett ki, mint ami legalább egy tonnát nyom, de a Rémkirály fél kézzel tartotta, mintha nem lenne nehezebb egy vajazókésnél.

Megcsóváltam a fejem, és megpróbáltam megőrizni a bátorságomat.

- Nem bánthat - mondtam, reménykedve, hogy magabiztosabbnak tűnök, mint ahogy érzem magam. - A kötés nem engedi.

A Rémkirály egy újabb olyan hideg mosolyt vetett rám, ami nem érte el a szemét.

– Valóban? – kérdezte. Majd a nyakam felé lendítette a pengét.

Én felsíkkoltottam, és lebuktam. Mellettem Ethan felüvöltött, hallhatóan inkább dühében, mint félelmében. Ahelyett hogy lebukott volna, vagy kitért volna a kard elől, mint egy értelmes ember, előrelendült. Ismét felsíkkoltottam, amikor megláttam a kezében az ezüstkést. Nála és Kimbernél mindig van egy kés elrejtve. Kimber azt mondta, hogy azért, mert a Földalatti Diákmozgalom miatt veszélyben forognak. Megpróbáltam elkapni Ethan karját, hogy megállítsam, de az első lebukási reflexem miatt túl lassú voltam.

A Rémkirály szája sarkában diadalittas mosoly fakadt, miközben a penge ártalmatlanul elhaladt a fejem mellett. Még hozzá nem azért, mert lebuktam – szándékosan vétette el, soha nem is akart bántani. De Ethan ezt nem tudta.

A Rémkirály rám kacshintott, majd felemelte a karját, hogy kivédje Ethan támadását. Arcizma sem rándult, amikor Ethan ezüstpengéje áthasította a bőrdzsekijét, és egy vércsíkot húzott az alkarján.

Szerintem Ethan az utolsó pillanatban rájött, hogy beugratták, de akkor már túl késő volt, és nem tudott

megállni.

– Túl könnyű – mondta a Rémkirály, de egyáltalán nem tűnt szomorúnak emiatt. Fél kézzel visszadugta a kardját a hüvelybe, a másikkal pedig mintegy mellékesen lekevert egyet visszakéz-ből Ethannek.

Vér spriccelt Ethan arcából, az ütés pedig hátrarepítette. Egy pillanatra megingott, majd kiment alóla a lába. Odaszaladtam mellé, miközben a Rémkirály a véres szegecseket nézegette a keze fején.

Térdre rogytam Ethan mellett, megkönnyebbülten látva, hogy a mellkasa még mindig emelkedik és süllyed, vagyis lélegzik. Hogy ez meddig fog tartani, azt nem tudtam. Az agyam eszeveszetten zakatolva próbálta kitalálni, hogyan menthetném meg Ethant anélkül, hogy olyat tennék, amiért cserébe a Rémkirály rám támadhat. Semmi nem jutott eszembe. De amikor a Rémkirály leguggolt Ethan túloldalán, nem tett támadó mozdulatot. A káröröm eltűnt róla, és ahogy találkozott a pillantásunk Ethan teste felett, mintha valami szomorúságot láttam volna benne. Megszólalt, a hangja meglepően gyengéd volt, és olyan halk, hogy csak én hallottam.

– Ő már az enyém, Tündejáró. – Lenyúlt, és kihúzott egy hosszú, szőke tincset a vérből, ami Ethan arcát

csúfította. – A sebe egy órán belül begyógyul, de többé már nem ugyanaz az ember lesz, akit egykor ismertél.

Könnyek csorogtak végig az arcomon, miközben ő felkapta Ethan ernyedtestét, és felállt vele. Odanyúltam, hogy megállítsam, de nem tudtam, hogyan.

A Rémkirály intett az állával, és a Vad Hajtás feloldotta körülöttünk a kört. Még annyi helyet is hagytak, hogy az apám becsusszanhasson hozzánk. Én az apám karjába akartam vetni magam, hogy zokogjak, de attól tartottam, hogy ha megmozdulok, vagy leveszem a szemem a Rémkirályról, ő eltűnik Ethannel.

A Rémkirály csak állt ott, Ethan teljesen ernyedtestével a karjában, miközben az apám odajött mellém. Az apám a túláradó érzelmei jeléül átkarolta és megszorította a vállam. Egy pillanatra elgondolkodtam, vajon nem örül-e annak, hogy a Rémkirály eltávolította Ethant a játékmezőről. Mint már mondtam, soha nem kedvelte őt. De ez a pillanat elszállt. A vállamon lévő kar enyhén remegett, és képes voltam annyi időre elszakítani a tekintetem a Rémkirályról, hogy felnézzek apám arcába.

Az állkapcsa olyan feszesen össze volt zárva, hogy látszódtak a csontok körvonalai, és még soha nem láttam ilyen dühösnek a tekintetét. Az arca is belevörösödött, és

sikerült félig-meddig meggyőződnöm arról, hogy van olyan pillantás, amivel ölni lehet.

Az apám arca nem olyan, amit kifejezőnek nevezne az ember, de most annyira megrázta, ami történt, hogy teljesen elveszítette felette az uralmát. A gyilkos düh alatt olyan súlyos fájdalom és szánalom húzódott, hogy a saját mellkasom is belesajdult. Nem tudtam mire vélni, de azzal tisztában voltam, hogy biztosan nem csak Ethan miatt van.

A Rémkirály egy olyan jeges mosolyt vetett apámra, ami nem érte el a szemét.

– Megküzdesz velem őérte, Seamus? – kérdezte. – A Hajtásnak megtiszteltetés lenne, ha egy hozzád hasonló valakit tudhatnánk a sorainkban.

Apa karja lecsusszant a vállamról, és mindkét keze ökölbe szorult mellette.

– Hagyd békén a lányomat, Arawn – válaszolta összeszorított fogakkal.

A Rémkirály – vagyis mint kiderült, Arawn – megjátszott értetlenséggel összevonta a szemöldökét.

– Nem ártottam a lányodnak. Ez pedig – emelte meg kissé, és engedte vissza Ethan testét – nem rokonod.

Apa nagyot nyelt, és elszörnyedésemre mintha könnybe lábadt volna a szeme. A Rémkirály nem tett

látható mozdulatot, de az egyik Vadász lenyomta a motorja kitámasztóját, és leszállt a járműről. Az apámnak háttal maradt, miközben kicsatolta a sisakját, majd levette, és a motorja ülésére tette. Hosszú, szőke hajhullott a hátára. Utána megfordult. Apám rettenetes, fuldokló hangot adott, én pedig odanyúltam, és elkaptam a karját, mert attól tartottam, hogy összeesik.

A Vadász csizmája fémesen csattogott az aszfalton, miközben odament a Rémkirály mellé. Az apámra meredt, olyan mély összpontosítással, hogy az ember azt hitte volna, senki más nincs is a közelben.

A szívem majd kiütötte a mellkasomat, és egy pillanatra elfelejtettem levegőt venni, miközben a maszk nélküli Vadászt bámultam. Egy kicsit alacsonyabb volt apámnál, a mellkasa pedig sokkal szélesebb. De a szeme ugyanolyan, és az arca formája is éppen eléggé hasonlított az övére ahhoz, hogy kétség se férjen a rokoni kapcsolathoz. A Rémkirály tetoválásának egy kisebb változata kanyargott: nagyjából a szemöldökétől elindulva a szeme alá. A Rémkirály átnyújtotta Ethant a Vadásznak, aki anélkül vette át, hogy elfordította volna a szemét apámról. A Vadász arcán nem volt túl sok kifejezés, de a tekintete űzöttnek tűnt.

– Connor – mondta apám a fájdalomtól nyers hangon.

A Rémkirály szélesen elmosolyodott, majd megveregette Connor fejét, mintha csak egy kutya lenne.

– Biztos vagyok benne, hogy a fiad köszönné neked – mondta –, de ugye te is tudod, hogy a Vadászaim nem beszélnek.

Bár már kezdtem kitalálni, miről van szó, erre nem tudtam nem felhőrdülni. Van egy fiútestvérem.

Legalábbis egy féltestvérem. Kizárt, hogy Connorban bármennyi halandóvér lenne. Ahhoz túlságosan tündekülseje volt.

A Rémkirály Connor felé fordult. Connor meghajtotta a fejét a Rémkirály felé, majd egy utolsó, vágyakozó pillantást vetett apámra, mielőtt elindult volna Ethannel a motorjához. Ethan még mindig nem nyerte vissza az eszméletét. Nem tudtam, hogyan fogja Connor elvezetni a motorját, rajta egy öntudatlan emberrel, de nem kételkedtem benne, hogy megoldja. A Rémkirály ismét rám összpontosította a figyelmét.

– Emlékeztethetnéd apádat, hogy még van egy lánya, akit meg kell védenie, Tündejáró – mondta. – Bár örülnék, ha csatlakozna a Hajtáshoz, nem lenne igazán sportszerű, ha most ragadnám el.

Elkaptam az apám karját, pont amikor előrelépett. Remegett a dühtől, és a pillantása annyira embertelen

volt, hogy lényem egy része el akarta engedni, és elrohanni.

– Ne, apa – mondtam. – Kérlek. Nekem szükségem van rád. – Éreztem, hogy könnyek csorognak végig az arcomon, és még csak azt sem tudtam, kiért sírok. Ethanért, Connorért, apáért, magamért? Lehet, hogy valamennyiünkért.

Apa habozott, de éreztem, ahogy ellazulnak az izmai. Egy pillanatra rám nézett, majd ismét a Rémkirályra fókuszált. Minden egyes idegszálammal tudtam: egy hajszálon múlik, hogy mindent feláldozzon egy reménytelen támadásért. Úgyhogy az egyetlen dolgot tettem, ami eszembe jutott, és megállíthatta őt.

Apám derekára fontam a karom, majd a mellkasára hajtottam a fejem, és kiengedtem a zokogást.

Egy hosszú, rettenetes pillanatig apám csak állt ott mereven, bár legalább nem tolt el magától. Utána lassan, félénken körém fonta a karját.

Nem néztem fel, amikor a motorok hirtelen püffögése elárulta, hogy a Rémkirály és a Hajtás távoznak.

Tizenegyedik fejezet

Nagy zűrzavar és kavarodás támadt, miután a Vad Hajtás elment, de én eléggé sokkos állapotban voltam, és nem maradt sok emlékképem róla. Arra emlékszem, hogy Kimber hisztérikus rohamot kapott – ők Ethannel folyamatosan veszekedtek, de Ethan azért mégiscsak a testvére. Én nem voltam olyan állapotban, hogy képes legyek megnyugtatót, és egyébként is kételkedtem abban, hogy pont az én vigasztalásomra vágyna. Miattam vitte el a Rémkirály Ethant, és a büntudatom szinte a gyászomnál is nagyobb volt.

Apával végül az ő házába mentünk, míg Finn Kimbert kísérte haza. Apa a nappali kanapéján helyezett el, majd felment az emeletre, hogy kiengedje az anyámat a vendégszobájából/börtöncellájából, és elmondja neki, mi történt.

Addigra már elfogytak a könnyeim, és egyfajta bénultság uralkodott el rajtam. Sajnálatos módon ez a bénultság nem akadályozta meg, hogy tovább furdaljon a lelkiismeretem. A Rémkirály arra használt fel engem, hogy támadást provokáljon ki Ethanból, és ettől az egész az én hibám lett. És ami még rosszabb, nem tudtam

szabadulni a gondolattól, hogy a Rémkirályt eleve csak miattam érdekelte Ethan.

Hallottam, hogy anya és apa lejönnek az emeletről, de túl rettenetesen éreztem magam ahhoz, hogy rájuk pillantsak. Apa csatlakozott hozzám a nappaliban, a konyhából jövő zajok pedig arra vallottak, hogy anyám teát készít. Pfuj. Ha soha többé nem látnék egy újabb csésze teát, még az is túl hamar lenne.

Sokáig egyikünk sem szólalt meg. Én lerúgtam a cipőmet, majd feltettem a lábamat a kanapéra, és a mellkasomhoz húztam a térdem. Apa a szófán üldögélt, és a kezét bámulta. Anyám behozta a teás tálcát, és némán megtöltötte a csészéket. Én rá sem néztem a sajátomra.

– Mesélj nekem Connorról – mondtam az apámnak, amikor a csend elviselhetetlenné fokozódott. Még nem voltam képes felfogni, hogy van egy testvérem, akiről soha nem hallottam, és ez valószínűleg jobb is volt így.

Apa egy mélyet sóhajtott, és megrázta a fejét. Először azt hittem, ez azt jelenti, hogy nem akar róla beszélni, de meglepett.

– Ő az elsőszülöttem – mondta a gőzt bámulva, ami a teájából gomolygott felfelé. A hangja reszelős volt. Megköszörülte a torkát, és ivott egy kortyot a teából, de amikor folytatta, akkor sem lett jobb a hangja. – Réges-

régen, amikor a Rémkirály még ellenőrzés nélkül vadászott Tündeföldén, én voltam Titania hitvese.

Levegő után kapkodtam. Apámat, mielőtt találkoztunk volna, úgy jellemezték nekem, mint „az egyik nagy Látó nemes”-t. Tudtam, hogy ez azt jelenti, fontos szerepet tölt be a Látó Udvarban – bár hivatalosan, avaloni polgárként nem tartozik hűséggel a Háznak –, de az soha fel sem merült bennem, hogy egykor a királynő férje lehetett.

– Ő nem igazán szokta olyan száz évnél tovább megtartani a házastársait, de azok, akik utódot is nemzenek neki, tovább maradhatnak. Tudom, hogy a vége felé már kezdett unni, hogy már elkezdte keresgélni az utódomat. De akkor megszületett Connor, és én ismét megnőttem a szemében. A fiam egy újabb évszázadot nyert nekem Titania oldalán. De akkor Titania úgy döntött, ideje véget vetni a Rémkirály dűlásának. Kiküldött egy csapat Lovagot, akiket Connor vezetett, hogy vadásszák le, és öljék meg. Csakhogy, mint már említettem, a Rémkirályt nem lehet megölni. Ő és a Vadászai Connor csapatában mindenkit legyilkoltak, de a Rémkirály úgy döntött, Titaniának, egy erősebb üzenetet küld azzal, hogy beveszi Connort a Vad Hajtásba. Connor elrablása győzte meg végül a két királynőt, hogy meg kell egyezniük a Rémkirállyal.

– És a megegyezésnek nem volt a része, hogy Connort elengedjék? – kérdeztem, hangomat a bénultságom ellenére egyre jobban felemelve. Azt gondoltam, hogy éppen Connor kiszabadulása kellett volna hogy legyen Titania legfőbb motivációja a paktumra. De a tündék persze nem emberek, és azok, akik Tündeföldén élnek, még csak meg sem próbálnak úgy tenni, mintha emberek lennének.

Apa látható fájdalommal hunyta le a szemét.

– Tudom, hogy megpróbálta visszaszerezni – mondta.
– De a Rémkirály nem volt hajlandó elengedni. – Kinyitotta a szemét, és rám nézett. Bár még mindig láttam a fájdalmat az arcán, most már együttérzés is volt benne. – Neki becsületbeli kérdés, hogy soha ne engedjen el senkit, akit elkapott.

Elszorult a torkom, és szűrni kezdett a szemem, jelezve, hogy talán mégsem sírtam még ki magam teljesen.

– Kell, hogy legyen valami megoldás, – kezdtem mondani, mielőtt még a torkomban lévő gombóc elfojtotta volna a hangomat.

– Maga Titania sem találta meg a módját, hogy rávegye a Rémkirályt fia elengedésére – mondta az apám a fejét rázva. – Ethan is elment, és őt sem lehet majd megmenteni. Visszanyeltem az ajkamra toluló

tiltakozást. Lehet, hogy a Látó királynő nem volt olyan alkupozícióban a Rémkirállyal szemben, mint én vagyok. Végére is, ő nem Tündejáró. Ő nem tud neki hozzáférést adni a halandók világához.

A gondolataim csikorogva lefékeztek. Igen, lehet, hogy nekem van valamim, amit a Rémkirály akar. De már eldöntöttem, hogy azt a valamit soha nem kapja meg tőlem. Már láttam, milyen könnyedén és megbánás nélkül gyilkol. Nem szabadíthatom rá a halandók világának védtelen embereire. Még akkor sem, ha ezzel megmenthetném Ethant.

– Tudom, mit akar tőled, Dana – mondta apám, és feltételeztem, hogy ezt nem nehéz kitalálnia senkinek, aki tudja, hogy én Tündejáró vagyok. – De nem adhatod meg neki. Harag gyűlt a mellkasomban, és valószínűleg mondtam volna valamit, amit később visszavontam volna, ha az anyám nem lep meg azzal, hogy körém fonta a karját, és átölelt.

– Ennél többet is feltételezhetnél a lányodról, Seamus – mondta, és majdnem olyan haragosnak tűnt, amilyennek én éreztem magam. – Nem hiszem el, hogy egyáltalán felmerült benned a lehetősége, hogy ő segítene a Vad Hajtásnak átmenni a halandók világába. Éreztem, hogy apám keze futólag megérinti a fejem

tetejét, bár azt nem hallottam, mikor jött át a szófáról a kanapéra.

– A Rémkirály egy ősgonosz – mondta, és szerintem mindkettőnknek szánta ezeket a szavakat. – Ő a mestere annak, hogy megkapja, amit akar, és egy tizenhat éves lány, bármilyen értelmes is egyébként, nem egyenlő ellenfél számára.

Kibontakoztam anyám karjaiból, és apámra meredtem.

– Hagyd már abba, jó? Most nem akarok értelmes lenni! Nem várhatnál legalább holnapig, mielőtt megpróbálsz meggyőzni, hogy mindig igazad van mindenben?

Tudtam, hogy nem ez volt apám szándéka, de abban a pillanatban fűtyültem rá. Nem érdekelt a logika, a valóság vagy az erkölcsök. Csak vigaszra vágytam, arra, hogy valaki azt mondja, minden rendben lesz, még akkor is, ha nem.

A tündék természetüknél fogva visszafogott teremtmények, és a Connorral való találkozás eléggé megrázta az apámat ahhoz, hogy egy kis időre hagyja látnom, ténylegesen mit érez. Ez azonban nem volt elég. Arra az apára vágytam, akiről mindig is álmodtam, aki megvédelmez, gondoskodik rólam és szeret. Nem arra, aki életem legrosszabb napján elmagyarázza nekem,

mekkora hiba volna ráeresztenem egy pszichopata gyilkost a halandók világára.

Hirtelen nem bírtam tovább a társaságában maradni. Felpattantam a kanapéról, és leráztam magamról az apám karját, amikor utánam nyúlt. A fenti hálósoba már nem az enyém volt, hanem az anyámé; viszont az volt az egyetlen hely, ahol úgy éreztem, hogy meg tudok tőle szabadulni.

Egy újabb sor kicsordulni készülő könnyel a szememben, feltéptem a folyosóra vezető ajtót, és kettesével véve a fokokat, felszáguldottam a lépcsőn.

Beletelt egy kis időbe, amire ismét uralkodni tudtam magamon. Mindig, amikor úgy gondoltam, hogy most már elfogynak a könnyeim, sikerült találnom még egy csomó okot, amiéit minden, ami történt, az én hibám volt. Ha lett volna bennem annyi erő, hogy elbánjak anyámmal és a függőségével, akkor soha nem jöttem volna Avalonba, és Ethant soha nem kapta volna el a Rémkirály.

Az egyetlen dolog, ami véget vetett az önsajnálatban való fetrengésemnek, a hajthatatlan elszántságom volt, hogy nem hagyom ott Ethant. Lehet, hogy az apám úgy gondolja, lehetetlen őt kiszabadítani a Vad Hajtásból, de a fenébe is, én meg fogom találni a módját. Anélkül, hogy elősegíteném a Rémkirály sorozatgyilkosságait.

Kimentem a fürdőszobába, hogy lemossam az arcom egy kis hideg vízzel, majd elkövettem azt a hibát, hogy ránéztem magamra a tükörben. Nem nyújtottam szép látványt. A szemem vörös volt és duzzadt, a hajam pedig a könnycsíkokhoz ragadt az arcomon. Lélegeztem pár jó mélyet, majd a lehetőségeimhez képest megtisztálkodtam. A szemem még mindig rémesen nézett ki, amikor végeztem, de legalább a csomókat sikerült kikefélnem a hajamból, és hátrafogni az egészet egy rendezett lófarokba.

Az volt a tervem, hogy lemegyek a földszintre, és bocsánatot kérek apámtól, amiért kifakadtam. Még mindig úgy gondoltam, tudnia kellett volna, hogy nem vezetném a Vad Hajtást a halandók világába az ő saját kis szórakoztatásuk céljából, de tudtam, hogy túlreagáltam a dolgot. Végére is nyilvánvaló, hogy a Connorral való találkozás rosszulesett neki. Akármennyire is fájt nekem Ethan elvesztése, kételkedtem benne, hogy összehasonlítható lenne egy fiúgyermek elvesztésével.

Az anyám állított meg, még mielőtt beszélni tudtam volna apával. Ott várt rám, amikor kiléptem a szobából.

– Tudom, hogy nem szeretted meg a teát – mondta felemelve egy csészét –, úgyhogy csináltam neked egy kis kávé.

A fenébe, megint elszorult a torkom. Nyeltem egy nagyot, és sikerült összeszednem magam.

– Köszönöm – mondtam, miközben elvettem tőle a csészét, és köré fontam a kezemet. Apám csak instant kávé tart a házában, de az is jobb, mint a semmi. Ittam egy kortyot, és sikerült nem fintorognom. Legalább meleg volt és vigasztaló.

Anya leült az ágy szélére, majd megveregette maga mellett a matracot, jelezve, hogy üljek le én is. A szándékom ellenére, hogy bocsánatot kérjek az apámtól, nem mondhatnám, hogy sürgős lett volna nekem a dolog, úgyhogy boldogan engedelmeskedtem. Anyám a hátamra tette a kezét, és oda-vissza simogatta, miközben én a kávémat kortyolgattam. Általában leráztam volna, de abban a pillanatban túlságosan is vágytam a vigasztalásra.

– Te tényleg kedveled azt a fiút, igaz? – kérdezte anya halkán.

Egy kicsit fészkelődni kezdtem. Anyával nem túl intim és szeretetteljes a kapcsolatunk. Soha nem beszélgettem vele fiúkról, Ethanról meg határozottan nem meséltem sokat. Most sem volt kedvem beszélni róla, de anya olyan irányból próbált közeledni hozzám, ahonnan soha nem tette, amikor még ivott. Ha most lepattintom, akkor talán soha nem próbálkozik vele újra.

– Azt hiszem – mondtam. – De ez elég bonyolult.

Nem néztem anyára, de hallottam a hangjában a mosolygást.

– Mikor nem az?

Egy majdnemnevetés-szerű hang tört ki belőlem, majd ittam még egy kortyot a rettenetes kávéból, s közben összeszedtem a gondolataimat.

– Nem hiszem, hogy számítana, ha utáltam volna – jegyeztem meg. – Akkor is nagyon fájna, hogy miattam esett baja.

– Ez nem a te hibád, édesem. Megráztam a fejem.

– De igen. A Rémkirály csak miattam szúrta ki magának Ethant. Bárcsak hallgattam volna rád, amikor megpróbáltál figyelmeztetni Avalonnal kapcsolatban, – Elárult egyet s mást a lelkiállapotomról, hogy kerek pereg kimondok ilyesmit. Anyám annyi egymásnak ellentmondó történetet mesélt apámról és Avalonról, hogy fogalmam sem volt, mit higgyek. Végül úgy döntöttem, hogy a saját szememmel kell látnom, és ez indította el ezt az egész rémálmot.

A szemem sarkából láttam, hogy anyám arca megrándul.

– Ez nem a te hibád – felelte bánatosan. – Gyanítom, nem könnyítettem meg számodra, hogy tudd, mit lehet

elhinni. Lehet, hogy ha nem próbálom eltúlozni a történetet, csak hogy megakadályozzam, hogy idegyere.

Lehet, hogy abban reménykedett, tiltakozni fogok, és ezzel egyszer s mindenkorra megússza, de nem állt szándékomban túllépni a problémákon. Ebben a pillanatban ugyan éppen egy meleg anya-lánya dolgot éltünk át, de ez nem jelentette azt, hogy kész leszek megbocsátani neki azért a katasztrófáért, amit az én életemből és a sajátjából csinált.

Anya megrázta a fejét, és úgy folytatta, mintha nem számított volna rá, hogy válaszolok.

– De persze ha nem jöttél volna el, akkor soha nem ismered meg az apádat. Tudom, hogy ő nem tökéletes, és nem lelkesedem érte, hogy olyan sok mindenben keresztül kell menned, de örülök, hogy sikerült megismerned. És hogy neki is téged. Mindig olyan rettenetesen éreztem magam, amiért eltitkoltalak előle.

– Te tudtál Connorról? – kérdeztem, gondosan kutatva az arcát a hazugságok jele után. Nem tudom, hogy az információ, miszerint van egy féltestvérem, milyen hatással lett volna rám akár korábban, akár mióta Avalonba jöttem, de egy biztos: újabb rovás lett volna anyám bűnlajstromán, ha tudott volna róla, és nem árulja el nekem. És mivel apámnak sem mondta el, hogy van egy lánya, nem tudtam nem gyanakodni rá.

– Nem – válaszolta, és valami a fájdalmas tekintetében meggyőződött arról, hogy igazat mond.

– Soha nem beszélt róla. Tudtam, hogy a Vad Hajtás elvett tőle valakit, akit szeretett, de azt nem tudtam, hogy kicsodát, és azt sem, hogy az „elvették” azt jelenti, hogy megölték, vagy azt, hogy elfogták.

– És elmondtad volna nekem, ha tudod?

Régen, amikor ivott, anya nem habozott hazudni nekem. Akármilyen átlátszó volt is a hazugság, vagy akármilyen látványosan nem hittem neki – ha az volt a választás, hogy elmondjon egy kellemetlen hazugságot, vagy kitaláljon valamit, akkor mindig kitalált valamit. Gyanítom, hogy akkoriban ez a konkrét kérdés egy hazugságot szült volna a fejében; most azonban fintorogva elmondta az igazat.

– Valószínűleg nem, drágám – ismerte be. – Mi jó származhatott volna abból? Egyrészt örültem, hogy őszinte velem. Másrészt arról beszélt nekem őszintén, hogy nem mondta volna el az igazat.

Megcsóváltam a fejemet.

– Hogy mi jó származhatott volna abból? Nincs jogom tudni, hogy van egy testvérem? Már nem vagyok kisgyerek, anya. Nem kell megvédened az érzékeny lelkemet, vagy nem is tudom, mi a szándékom.

Nem tudtam nem észrevenni a fájdalmat anyám szemében. Remek. Először összeveszem apával, és most a második körbe megyek bele anyával. A körülményekre való tekintettel nem igazán vártam magamtól, hogy én leszek a Little Miss Sunshine^[1], de annál több eszem lehetett volna, mint hogy így vagdalkozzam.

– Ne haragudj – dünnyögtem, elfordulva az anyám szemében megjelenő fájdalomtól. Anya odanyúlt, és megveregette a hátamat.

– Semmi baj, drágám. Tudom, hogy haragszol rám. Erre minden okod megvan.

A nyelvembe haraptam. Erősen. Anyámnak még mindig nincs fogalma sem, hogy miért haragszom rá. Végére is azt már leszögeztük, hogy nem hajlandó beismerni: alkoholproblémája van. Márpedig ha nincs alkoholproblémája, akkor én nem haragudhatok rá érte, igaz?

Egy szép napon el fogom veszíteni az önuralmam, és üvöltve fogunk veszekedni az alkoholizmusáról. De aznap nem volt erre energiám. Csak haza akartam menni, bemászni az ágyba, és a fejemre húzni a takarót. Úgyhogy csukva tartottam a számat, és visszagyömöszöltem a haragomat a rejtekhelyére, ahol tovább forttyoghatott.

Tizenkettedik fejezet

A szüleim azt akarták, hogy töltssem az éjszakát apánál. Azt hiszem, úgy gondolták, hogy szükségem van a gondoskodásukra és a vigaszukra, vagy valami ilyesmi. Ha maradok, akkor szerintem azt várták volna, hogy beszélgessek velük, és hagyjam, hogy tutujgassanak, én viszont attól tartottam, hogy előbb-utóbb elveszítem a törékeny önuralmamot, és még szörnyűbbé teszem a dolgokat, mint amilyenek. Egyébként is, bár az apámnak persze sok pénze van, a háza nem éppen óriási, és az anyám foglalta el az egyetlen szabad hálósobát. Anya felajánlotta, hogy a kanapén alszik, hogy a szoba az enyém lehessen, de én nem fogadtam el. Persze apa kényszeríthetett volna, hogy ott maradjak. De szerintem ő az a fajta fickó, aki szívesebben van egyedül, ha valami baja van, úgyhogy megértette, mi zavar. Bármilyen okból is, de beleegyezett, hogy visszavisz a bunkerbe. Finn ott fogadott minket, és amikor apa elment, én visszavonultam a lakosztályomba, hogy magamra maradjak a gondolataimmal.

Tudtam, hogy fel kellene hívnom Kimbert, megérdeklődni, hogy van. De tisztában voltam vele, hogy mit érez, és ez pocsék volt. Az lett volna a helyes, ha felhívom, de aznap este egyszerűen nem volt erőm

ahhoz, hogy azt tegyem, ami helyes. Nem akartam szembenézni a büntudattal, amit a gyásza keltene bennem. És nem akartam többet sírni, de tudtam, hogy fogok, amint meghallom a hangját. Még a frissen manikűrözött körmöm bámulása is lesújtott, és ha lett volna körömlakklemosóm, akkor valószínűleg bevetettem volna.

Elgondolkoztam azon, hogy ismét megidézem a mágiát, hogy elterelődjön a figyelmem, de még abban sem voltam biztos, hogy a Boci, boci tarkát képes lennék elénekelni. Úgyhogy ehelyett korán ágyba bújtam, majd ott feküdtem teljesen ébren, azon töprengve, hogy mit tehetnék Ethan megmentéséért.

Végül minden bizonnyal elaludtam, mert arra ébredtem, hogy valaki a hálósobám ajtaján dörömböl. Felnyögtem, és megpróbáltam visszabújni a takarók közé. Az alvás az emberiség legnagyobb találmánya. Amikor alszom, nem vagyok büntudatos, nyomorult vagy szomorú. Az ajtón folytatódott a dörömbölés, amíg rá nem jöttem, hogy alvásra esélyem sincs. Egy olyan ébresztőóráim van, ami reggel fokozatosan egyre erősebben világít, úgyhogy nem a barlang koromsötétjében kell ébrednem. Amikor végre sikerült kinyitnom a szemem, láttam, hogy az óra már teljes erővel világít, úgyhogy bár beletelt pár pillanatba, hogy lássak is valamit a csipás szememmel, azonnal tudtam,

hogy reggel van. Az ajtómon nem szűnt a kopogás. Nagyon idegesítő volt.

– Jól van már! – kiabáltam. – Felébredtem. – Miért nem hagyott Finn aludni? Nem volt semmi dolgom, vagy ilyesmi.

– Sajnálom, hogy felébresztettelek – kiabált be Finn az ajtón. De nem tűnt túl büntudatosnak. – Keane már több mint egy órája vár, és úgy gondoltam, ennyi elég.

Kábé öt percbe telt, hogy felfogjam, amit Finn mondott. Majd eszembe jutott, hogy kedd reggel van, vagyis az egyik rendszeres edzési időpontom Keane-nel. Az órára pillantva megállapítottam, hogy tíz múlt, és az edzéseim általában hajnali kilenckor szoktak kezdődni. Kisimítottam az alvástól lelapult hajamat a szememből, és elnyomtam egy káromkodást. Nem számítottam ma Keane-re. Tudom, hogy az élet megy tovább, meg minden, de akkor is, Megpróbáltam volna kibújni az edzés alól, de túl jól ismertem ehhez Keane-t. Bejönne a szobámba, és az ágyamból rángatna ki, ha arra lenne szükség, majd a vállára csapva vinne a tatamira.

– Mondd meg neki, hogy pár perc múlva ott vagyok – feleltem beletörődve.

Általában le szoktam zuhanyozni edzés előtt, noha tudom, hogy azonnal visszaugrom a zuhany alá, amint vége a leckének. Aznap egyszerűen nem volt hozzá

kedvem. Abban nagyjából biztos voltam, hogy nem vagyok büdös, bár elég volt egy pillantást vetnem a tükörbe ahhoz, hogy rémülten menekülőre fogjam. Igen, ennyire rosszul néztem ki.

Megmostam a fogam és az arcom, majd kifésültem a hajamból a csomókat, és egy kócos kontyba fogtam össze a tarkómon. Utána, továbbra is ásítózva, jóganadrágot öltöttem, és egy alakra simuló pántos felsőt vettem hozzá. Amikor elkezdtük az edzéseket, laza, kényelmes pólókat viseltem. Goyrsan kiderült, hogy a laza, kényelmes pólók nem takarják olyan jól az embert, ha az idő nagy részét fejjel lefelé, vagy a matracon vonszolódva tölti. Még mindig belepirultam, amikor eszembe jutott, milyen alaposan megszemlélhette Keane a melltartómat. (Hála az égnek, hogy volt rajtam! Elég lapos vagyok ahhoz, hogy ne legyen rá szükségem.) Keane a nappaliban várt. A bútorok már félre voltak tolva, és kiterítette a matracokat is. Ez volt a szokásos menetrend, de amikor az arcára néztem, láttam, hogy a szokásos dolgoknak legalább egy része hiányzik.

Keane csupa arrogancia és pimaszság, és az arckifejezései általában vigyorokból, önelégültségből és haragos pillantásokból álltak. Aznap másképp nézett ki. Bármit is érzett, úgy gondoltam, nem lehet kellemes. Vajon az volt az oka, hogy tudta, mi történt Ethannel előző nap? Vagy még mindig duzzogott, amiért az apja

előttem rúgta szét a seggét? Bármilyen is volt az oka, nem akartam foglalkozni vele. A fenébe is, semmivel nem akartam foglalkozni.

Adtam magamnak egy mentális pofont. Ethan sem akarta, hogy elkapja a Vad Hajtás. Amit az élettől akarunk, és amit kapunk, az két külön dolog.

Kíváncsi voltam, mi lehet Ethannel abban a pillanatban. Begyógyult már a sebe? Mit tett vele a Rémkirály? Ethannek láthatóan az volt a sorsa, hogy a Vad Hajtás egyik tagjává váljon, de ez mivel jár? Emlékeztem, hogy a Rémkirály azt mondta, a Vadászai nem beszélnek, és beleborzongtam, amikor az elmém megpróbálta összerakni, vajon mit tehetett velük, amivel elnémította őket.

A fenébe, már megint könnyek égették a szememet. Vadul pislogtam, elszántan próbálva visszatartani őket. A sírás nem segít Ethanen, és én sem fogom jobban érezni tőle magam. Keane ismét bebizonyította nekem, hogy arany szíve van. Miközben ott álltam az ajtóban, és próbáltam összeszedni magam, pár hosszú lépéssel átszelte a köztünk lévő távolságot. Vajon azért jött oda, hogy megöleljen, vagy együtt búslakodjunk, vagy hogy azt mondja, minden rendben lesz? Nem egészen.

Mielőtt még esélyem lett volna reagálni, elkapott és előrerántott, amitől elveszítettem az egyensúlyomat,

majd kirúgta alólam a lábam. Nem voltam felkészülve a támadásra, és azon kaptam magam, hogy fejfel a kőpadló felé repülök, mivel a matracok távolabb voltak.

Ösztönösen előrenyújtottam a kezem, hogy kivédjem a becsapódást, de Keane elkapott a karom alatt, és talpra rántott, mielőtt a padlóra estem volna. Majd erőből odavágott a matracokra. Egy sebzett rinocérosz kecsességével botlottam meg a matrac szegélyében, és terültem el rajta. Mostanra már eleget edzettem Keane-nel ahhoz, hogy tudjam, nem érdemes ott feküdnöm és lihegnem, úgyhogy gyorsan jobbra gurultam, hogy kitérjek a vetődése elől. A hajamat nem fogtam össze elég szorosan, és egy tincs kiszabadult belőle, majd az arcomba hullt. Talpra ugrottam, most, hogy az edzés megkezdődött, a testem elkezdett úgy működni, mint egy robotpilóta – akár készen állt rá, akár nem. Keane összehúzott szemöldökkel csóválta a fejét. – Hányszor mondtam már, hogy ne rakd ki úgy a kezed? – vakkantotta a leghitelesebb törzsőrmesteri modorában. – Eltörhetted volna azt az átkozott csuklódát! Próbáltam nem fintorogni. Azt hittem, már megszoktam, ahogy kiabál velem edzés közben, de úgy tűnik, különösen sebezhető lelkiállapotban voltam éppen. De az is igaz, Keane valóban rengeteg időt töltött azzal, hogy megtanítsa esni, és az, hogy a becsapódás teljes erejét a karommal védjem ki, nem szerepelt a leckéinkben.

Normál esetben lett volna valami csattanós visszavágásom. Vagy legalább egy olyan visszavágásom, amiről el tudtam volna hitetni önmagammal, hogy csattanós. Aznap csak befogtam a számat, és azt kívántam, bár ágyban töltöttem volna a napot. Keane nem lett volna képes kirángatni onnan, ha megnyomom a pánikgombot, és leeresztem a biztonsági ajtókat a folyosóra.

Valószínűleg Keane is éppen olyan rosszkedvű lehetett, mint én. Ahelyett hogy megvárta volna, amíg mondok valamit, vagy összeszedem magam, az arcom felé lendítette az öklét. A testem ismét robotpilótára váltott, és gondolkodás nélkül beleléptem az ütésbe, elvéve a lendületét, miközben meglendítettem a karom, hogy kivédjem. Ahhoz túl lassú voltam, hogy teljesen kivédjem, és végül a vállammal fogtam fel az ütést.

Tudom, hogy Keane visszafogja magát az edzéseinken, de ez nem jelenti azt, hogy ne fájna, valahányszor megüt. Amikor elkezdtek csinálni, a fájdalom gyakran megbénított, legalább egy pillanatra. Aznap csak feldühített. Egy térdrúgással vágtam vissza, amitől szinte biztosan eltört volna valamije, ha nincs a pajzsmágiája.

Ekkor már teljes beleéléssel harcoltunk, egész lényem az ütései és a fogásai kivédésére koncentrált, miközben továbbra is kerestem a módját, hogy áttörjek a

védelmén. Nem volt szó valódi tanításról, legalábbis abban a pillanatban. Ha az agyamat nem az foglalta volna le, hogy egy darabban tartson engem, akkor valószínűleg elgondolkozom rajta, mi ütött Keane-be aznap reggel.

Meglehetősen ügyesen védtem magam, de minden elhárított ütés és rúgás fájt, és a fájdalomtól egyre dühösebb lettem, amíg végül én is oda vágtam.

Az edzéseink Keane-nel az önvédelemről szóltak, nem a támadásról. Igen, megtanultam rúgni és ütni és oda vágni, de mindig abból a célból, hogy egy pillanatra meglepjem a támadómat, és elmenekülhessek. Csak a testének a legérzékenyebb részeit tanultam meg ütni, a saját testem legkevésbé érzékeny részeivel. Ezért lepett meg most mindkettőnket, amikor az öklöm találkozott Keane állával.

Ha rosszfiú vagyok, ez rettenetesen rossz döntés lett volna. Nem vagyok elég erős ahhoz, hogy sok kárt okozzak egy ütéssel, hacsak nem valami nagyon érzékeny pontot találok el. Ráadásul ott van az a nem túl gyakran emlegetett tény, hogy ha az ember valami kemény dologhoz vágja az öklét, akkor az fáj, és az állcsontok általában elég kemények. Csakúgy mint a pajzsmágia, amivel a tünde harcosok védeni szokták magukat.

Végig éreztem a becsapódás erejét a karomban a vállamig, az ujjaim pedig egy pillanatra teljesen érzéketlenné váltak. Egy fél másodpercem volt arra, hogy észrevegyem a meglepetést Keane arcán – és hogy eltöltsön a káröröm –, mielőtt az érzéketlenség elmúlt, és a kezem sikoltozni kezdett fájdalmában.

Félig-meddig arra számítottam, hogy Keane kihasználja a figyelmem elterelődését – aznap nem bánt velem túl kíméletesen –, de muszáj volt magamhoz szorítanom a kezemet, miközben a fogamat csikorgattam a fájdalomtól. Ettől teljesen védtelen maradtam, de abban a pillanatban ez nem érdekelt.

Keane kiengedett egy drámai sóhajt, és odanyúlt.

– Hadd nézzem – mondta szenvedő hangsúllyal.

Én elrántottam magam a közeléből, a harag még mindig izzott az ereimben.

– Ne érj hozzám! – Az öklöm a szívdobogásom ritmusára lüktetett. Nem láttam a jelét, hogy Keane-nek fájt volna egyáltalán az ütés. Úgy tűnt, legfeljebb megdöbbenteni tudom. Valahogy ez nem bizonyult elég kielégítőnek számomra.

Keane a szemét forgatta.

– Ne legyél már ilyen hisztis. Hadd nézzem meg a kezed. Ha csak véraláfutásos lett, meg tudom gyógyítani. Ha eltörted, akkor el kell vinnünk téged a balesetire.

- Nem törtem el. - Legalábbis nagyon reméltem.
- Akkor hadd gyógyítsam meg.

Még a legkevésbé erős tündének is van elég ereje ahhoz, hogy olyan apró sérüléseket begyógyítson, mint a véraláfutások. Keane, a maga Lovag-örökségével komolyabb dolgokat is be tud gyógyítani, mint az átlagos tündék, de a csonttörés azért meghaladja a képességeit. Ethan mágikus zsenialitásának a jele volt, hogy ő képes csontot összeforrasztani, annak ellenére, hogy se nem gyógyító, se nem harcos.

Amikor eszembe jutott Ethan, a harci szellem utolsó morzsája is kiszállt belőlem, és jámborul odanyújtottam a kezem Keane-nek, hogy megvizsgálhassa. Az öklöm még mindig lüktetett, és a középső ujjam kezdett feldagadni. Megfeszültem a várakozástól, ahogy Keane könnyedén végighúzta az ujjait a kézfejemen, felmérve a károkat.

Ahhoz képest, hogy tanárnak milyen kemény, most meglepően gyengéden bánt velem, miközben dörzsölte, nyomogatta és mozgásra kényszerítette az ujjamat. Akármilyen gyengéd volt is, azért fájt a dolog, és minden akaraterőmre szükségem volt ahhoz, hogy ki ne rántsam a kezemet a szorításából.

- Nincs eltörve - jelentette ki végül egy biccentéssel.

Kiengedtem egy megkönnyebbült sóhajt. Annyira hiányzott egy látogatás a balesetin, mint egy újabb ellenség, aki meg akar ölni. Arra számítottam, hogy érezni fogom a Keane körül felgyűlő mágiát, de ehelyett elengedte a kezem, és odament, hogy elhúzza a dohányzóasztalt a kanapétól.

– Ehhez jobb lesz, ha leülsz – mondta válaszul a kérdő pillantásomra. – Hacsak nem akarsz mégis kórházba menni. Egy igazi gyógyító el tudja érzésteleníteni a kezed, mielőtt meggyógyítja, de én nem.

Vállat vontam, és odasétáltam a kanapéhoz.

– Már korábban is gyógyítottál be rajtam kék-zöld foltokat, és nem ájultam el. – A homlokomra tettem a kezem, klasszikus hercegkisasszonyi pózban.

Keane ajka megrándult, ahogy majdnem elmosolyodott – azta! De nem gondolta meg magát. Leült a kanapéra, és megveregette maga mellett.

– Ez más. Súlyosabb a sérülés, és az ujjak nagyon érzékenyek. Nem fog sokáig tartani, de rettenetesen fog fájni.

Fantasztikus. Pont ez hiányzott, hogy felviduljak. De ha hagyom, hogy Keane elintézzé, akkor pár perc, és elmúlik. Ha ragaszkodom ahhoz, hogy egy igazi gyógyítóhoz menjek, akkor lehet, hogy nem kapok

időpontot – és nem tudok olyan kíséretet összeszedni, amellyel az apám kienged – még órákig.

Lezuttyantam a kanapéra, megfogtam egy díspárnát, és a bal karommal a mellkasomra szorítottam, miközben ismét átengedtem Keane-nek a jobbat. Ő a fél kezével szorosan megfogta a csuklómat, és az ölébe vette a kezemet. Ez zavaróan intim dolog lett volna, ha nem fáj annyira.

A fájdalom nem lett jobb, amikor Keane a másik kezével eligazgatta a dagadt ujjamat, milyen egyenesen csak tudta. Valószínűleg le kellett volna hunynom a szemem, vagy legalább másfelé néznem, mert a vörösségtől és a duzzanattól egy kicsit felkavarodott a gyomrom. De muszáj volt beteges kíváncsisággal bámulnom, ahogy Keane ujjai könnyedén végigsimítanak az enyémen.

– Dana, – A hangjától majdnem felugrottam. Elszakítottam a tekintetem a sebesült kezemről, és Keane térdrogyasztó, smaragdzöld szemébe meredtem.

– Bocs – suttogta, és a szeme összeszűkült, miközben az enyémben nézett. Későn döbbentem rá, hogy szándékosan terelte el a figyelmemet, de a fájdalom belém hasított, még mielőtt megfeszülhettem volna a várakozástól.

Azt hittem, nagyon rossz volt, amikor eredetileg megfájdult a kezem. A gyulladás azonban sokkal-sokkal rosszabb volt. Keane mágiájának elektromos bizsergése csípett, majd úgy éreztem, mintha egy autó hajtott volna át a kezemen, és tört volna benne minden csontot apró szilánkokra. Ösztönösen el akartam rántani a kezem, de Keane a combjához szorítva tartotta, miközben a mágiája a húsomba hasított.

Ha egy századmásodperccel is tovább tartott volna, akkor nem tudom elfojtani a sikoltást. Így sikerült egy fájdalmas nyiffanásra korlátoznom magam.

A fájdalom éppen olyan hirtelen múlt el, ahogy elkezdődött, bár Keane nem engedte el a kezemet. Eleresztettem egy borzongós sóhajt, miközben végighúzta az ujjbegyeit a bőrömön. Az érintése szinte cirógató volt, és most, hogy a fájdalom elmúlt, nem tudtam nem észrevenni, hogy a kezem szinte érintésnyi távolságban van valamitől, amit nem akartam megérinteni. Vicces, hogy még akkor sem húztam el, amikor erre ráébredtem.

Keane arcára pillantottam, de képtelen voltam megállapítani, mire gondolhat. Vajon azért simogatja így a kezem, mert további sérüléseket keres? Az érintése sokkal cirógatósabbnak tűnt ennél. De én olyan vagyok neki, mint egy idegesítő kistestvér, akkor meg miért

cirógatna? Kizárt, hogy ki akarna velem kezdeni, mondtam magamnak határozottan, miközben Keane elengedte a kezemet, én pedig leküzdöttem a késztetést, hogy pontosan ott hagyjam, ahol volt. Keane-nek még csak nem is tetszem, nemhogy kedvelne engem. És milyen könnyűvérű lehetek, hogy ezen egyáltalán gondolkozom, amikor Ethant éppen most rabolták el? Lehet, hogy Ethan féltékenysége mégsem akkora ostobaság, mint hittem.

Az arcom elé emeltem a kezemet, és megvizsgáltam az immár gyógyult ujjaimat, kísérletezően megmozgatva őket. Mindegyik parancsra mozdult, és nem maradt bennük semmi fájdalom.

– Mint új korában – mondtam egy kicsit kifulladás hangon. De csak azért vettem gyorsabban a levegőt, mert annyira fájt a gyógyulás, nem azért, mert Keane érintésére reagálok így. Ezt biztos állíthatom, és maradjunk ennyiben.

– Akkor jó – mondta Keane, majd összefonta a karját a mellkasán, és rám vetette az egyik olyan szigorú, tanáros pillantását.

– És most elmondanád nekem, mi volt ez? Tágra nyílt a szemem.

– Engem kérdezel? Nem én voltam az, aki köszönés nélkül nekiesett a másiknak. Keane egy olyan

kárörvendő pillantást vetett rám, amit annyira utáltam.

– Azt hiszed, a rosszfiúk figyelmeztetni fognak, mielőtt megtámadnak? – Elengedte a karját, és férfias pózba vágta magát, majd elmélyítette a hangját. – Elnézést, hölgyem, de úgy gondolom, jobb, ha figyelmeztetem, hogy meg akarom ölni. Kérem, készüljön fel rá, hogy megvédje magát.

– Muhaha – morogtam. – Olyan vicces vagy, hogy mindjárt meghalok a röhögéstől. – Eszembe jutott, milyen furcsa arcot vágott, amikor először léptem be a szobába, és nem igazán tudtam elhinni, hogy igazat mond nekem, a teljes igazat, a színtiszta igazat. Valamitől különösen agresszív hangulatában volt ma, és ez nem csak az edzés része volt.

– Szóval – folytatta Keane –, mi volt ez a Muhammad Ali-utánczás? – Megdörgölte az állát nagyjából ott, ahol megütöttem, de kételkedtem benne, hogy azért, mert fájt volna neki. Akármennyire is idegesített, be kellett ismernem, az én hibám volt, hogy megsérültem. Több eszem is lehetett volna, mint hogy állon csapjam. Talán olyan öt percig verekedtünk – valószínűleg kevesebb ideig –, és két hatalmas hibát is elkövettem, amelyek közül mindkettő végzetes lehetett volna egy igazi küzdelemben.

Engem nem igazán lehetne profinak nevezni az önvédelemben, de ez még tőlem is gyenge alakítás volt.

– Nem megy nekem ez ma – ráztam meg a fejem. – Nem tudok normálisan viselkedni. És bármi, amit tanítani akarnál, az egyik fülemben be, a másikon ki.

Hosszú, kényelmetlen csend következett, és én ismét Keane-re pillantottam. Le volt hunyva a szeme, és egy izom rángatózott az állkapcsában. Hogy miért borította ki ennyire, hogy nem akarok aznap tanulni, az rejtély. Amikor megszólalt, olyan volt a hangja, mintha az összezárt fogai közül köpné ki a szavakat.

– A rosszfiúk nem fogják kivárni, amíg megfelelő hangulatba kerülsz a verekezéshez. Én olyan hangot adtam, ami félúton járt a türelmetlen fújtatás és a morgás között.

– Halálosan unom már ezt az érvet. Nem érdekel, mit gondolsz. Kell egy szabadnap azután, hogy láttam, amint elrabolja a, – elhalt a hangom, mert majdnem a pasimnak neveztem Ethant, márpedig mindkettőnk számára egyértelművé tettem, hogy nem az, így hát nyeltem egy nagyot, és folytattam: –, egy barátomat a Vad Hajtás, csak mert megpróbált megvédeni engem.

Ha azt reméltem, hogy Keane megsajnál, ha szóba hozom a traumámat, hát nagyot tévedtem.

– Nagyon sajnálom, ami történt – válaszolta Keane. – Ezt nem kívánnám senkinek. De ha azt hiszed, hogy Ethan Leigh a barátod, akkor alaposan el vagy tájolódom.

Tátott szájjal meredtem Keane-re. Ezt meg honnan szedte?

– Mondd azt, hogy nem dőltél be a násztáncának – folytatta Keane, olyan intenzíven bámulva, hogy ficeregni kezdtem.

– Ó, az Isten szerelmére! Csak azt ne mondd, hogy féltékeny vagy. – Nem mintha Keane-nek bármi oka lett volna a féltékenységre. Mi ketten még csak barátok sem voltunk. És nem tudtam elképzelni, hogy Keane irigyelné Ethan sikereit a lányoknál. Úgy éreztem, rendszeresen hullanak lányok Keane lábai elé.

– Rendben: nem vagyok féltékeny – felelte Keane, és olyan volt a hangja, mintha komolyan gondolná, annak ellenére, hogy a szeme vadul villogott.

– Még csak nem is ismered! – vágtam oda, eleresztve a fülem mellett a kijelentését. Felismerem a féltékenységet, ha látom, és most egyenesen a képébe bámultam. Keane hitetlenkedő pillantást vetett rám.

– Ezt meg miből gondolod?

Én meghökkentem, mert persze fogalmam sem volt, hogy azok ketten ismerik-e egymást. Csak feltételeztem, hogy nem.

– Pontosan két középiskola van Avalonban – mondta Keane feszes hangon az elfojtott haragtól. – Abban a szerencsében volt részem, hogy ugyanabba járhattam, mint a „barátod”, Ethan. Lehet, hogy volt pár lány az osztályban, akikkel nem kezdett ki, de csak azért, mert azok rondák voltak. Amint megkapta valamelyiktől, amit akart, már lépett is tovább a következőre. Még akkor is, ha a következő célpontjának már volt barátja. Ettől csak még nagyobb kihívás lett számára a dolog. Az egója sokkal fontosabb volt, mint bárki érzései. Csak hülyítéd magad, ha azt hiszed, hogy melletted rendes emberré tudott volna válni. Ő azt akarja, hogy minden hódítása ezt higgye.

Nem tudtam, mit mondjak. Tisztában vagyok vele, hogy Ethannek milyen rossz híre van. És a saját szememmel láttam, milyen könnyedén bánik a vonzerejével – és hogy milyen elszántan próbálja megszerezni, amit akar, amint kiszemel magának valakit. De ennél több is van benne, ebben biztos voltam. Sokkal több.

– Megmentette az életemet – válaszoltam rekedtes suttogással. – Beugrott a sáncárokba, amikor Grace bedobott. Ő tudott a víziboszorkányokról, mégis utánam ugrott.

Keane frusztráltan fújtatott, majd talpra szökkent, sebesen hátat fordítva nekem. Emlékeztem, hogy meg sem látogatott a kórházban, amikor a víziboszorkányokkal való küzdelmem után lábadoztam. Akkoriban csodálkoztam ezen, de most felmerült bennem, hogy nem azért haragudott-e rám, mert Ethannel szöktem meg. Nem mintha lett volna bármi romantikus az egészben, bár ezt Keane nem tudhatta.

– Jobb lett volna, ha hagyja, hogy elkapjanak a víziboszorkányok? – kérdeztem Keane hátától.

Ő ismét felém fordult, hogy rám nézzon.

– Persze hogy nem. Örülök, hogy ott volt, és örülök, hogy megmentett. Utálom, de nem állítottam, hogy ne lehetnének jó tulajdonságai. Én csak, – Keane megrázta a fejét, majd lehajolt, hogy felcsavarja a matracokat.

– Te csak mi? – kérdeztem. Keane folytatta a munkát.

– Hagyjuk, Dana.

– Nem. Te vagy az, aki beléptél az otthonomba, és csúnya dolgokat kezdtél mondani egy srácról, akit elkapott a Vad Hajtás, csak mert megpróbált engem megvédeni. Ha elkezdesz valamit, akkor most már fejezd is be.

Keane olyan erővel dobta félre a feltekert matracot az útból, hogy az visszapattant a falról. Még mindig a földön térdelt, miközben felém fordult, és rám meredt.

Ez furcsa volt, mert akármilyen dühösnek is tűnt, egy univerzumnyi fájdalom volt a szemében, olyan fájdalom, amit nem értettem.

Valami bekattant az agyamban, és elfintorodtam a hirtelen együttérzéstől.

– Az egyik olyan lány, akit Ethan kinézett az iskolában, a barátnőd volt, igaz? – Ez határozottan megmagyarázná azt a mértékű rivalizálást, amit ezek csinálnak.

Keane se meg nem erősítette, se nem cáfolta, amit gondoltam, de én tudtam, hogy igazam van. A tekintetének az intenzitása végül túl soknak bizonyult, és hagytam, hogy elkalandozzon róla a pillantásom. Amikor ismét felnéztem, csak Keane hátát láttam, miközben ő egy szó nélkül távozott.

Tizenharmadik fejezet

Miután Keane elment, azt kívántam, bár befogtam volna a számat, és edzettem volna, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy szétrúgják a seggem, és kínos hibákat vétek. Verekedés közben nem lett volna idő Ethan miatt szomorkodni. Ráadásul, bár fájt, de el kellett ismernem, hogy a pillanatnyi lelkiállapotomban elég jólesett megütni dolgokat.

Miután Keane eltűnt, nem tudtam rávenni az agyamat, hogy fogja be. Egyik büntudathullám a másik után mosott végig rajtam, különösen mivel még mindig képtelen voltam rávenni magam, hogy megfogjam a telefont, és felhívjam Kimbert. Legjobb barátnők vagyunk, és biztosan nincs jól. Az apja soha nem titkolta, hogy Ethant jobban szereti, mert Ethan volt a mágia-csoda-gyerek. Kétkedtem abban, hogy Kimber sok atyai vigaszt kapna éppen. Szüksége volt rám, én viszont túl gyáva voltam ahhoz, hogy beszéljek vele. Hogy valami mással foglaljam le az agyamat, mint Ethannel, ismét megpróbálkoztam a mágiatanulással. A hangom gyenge volt és reszketeg, de megéreztem a mágia közeledését, még mielőtt végeztem volna az első skálával. Megpróbáltam örülni a sikernek, de nehéz büszkének

lenni, ha az ember még egy varázsigét sem képes használni.

Végül undorodva abbahagytam. Lehet, hogy a mágikus képességeim semmi többre nem elegendőek, csak arra, hogy megérezzem a mágiát, és odahívjam. Talán a világ minden gyakorlása hiábavaló. Azt kívántam, bár megbíztam volna Ethanben, és megkértem volna, hogy tanítson varázsolni. Most már nem lesz erre esélyem.

Megráztam a fejem, hogy kitöröljem belőle ezt a gondolatot. Ethan nem lesz a Vad Hajtás állandó tagja. Az apjának nagy a hatalma. Lehet, hogy talál majd módot rá, hogy olyan érveket hozzon fel a Rémkirálynak, amelyeneket az én apám nem tud. Biztosan van valami, amit valaki megtehet.

Mint egész gyermekkoromban a családom egyetlen felelős tagja, egy leckét már igen fiatalon megtanultam, mégpedig, hogy csak magamra számíthatok. Ha biztos akarok lenni abban, hogy lesz áramunk, akkor nekem kell befizetnem a számlát. Ha az anyám megsérül, és el kell mennie a balesetire, nekem egyedül kell őt elvinnem oda.

Emlékszem, olyan hat-hét év es lehettem, amikor az anyám rettenetes ételmérgezést kapott. Annyira rosszul volt, hogy azt hittem, meg fog halni. Ki akartam hívni a mentőket, de anya azt mondta, annyira nem súlyos a

helyzet. Akkoriban még elég fiatal voltam hozzá, hogy elhiggyem, azt kell tennem, amit mond.

Megpróbáltam rávenni az egyik barátságosabb szomszédunkat, hogy vigyen el minket a kórházba, de nem volt hajlandó. Nem emlékszem, milyen kifogással utasított vissza, de már akkor is gyanakodtam, hogy igazából csak nem akarja, hogy az anyám a kocsijában hányjon. Végül taxit kellett hívnom, majd gyakorlatilag le kellett rángatnom anyámat a lépcsőn, hogy beszálljon. Nem volt annyira magánál – szerintem legalább annyira részeg volt, amennyire beteg –, hogy kifizesse a sofőrt, és amikor átkutattam a pénztárcáját, csak pár dollárt találtam benne. Még mindig emlékszem a sofőr hangjára, ahogy üvöltözött velünk, káromkodva, dühösen, amiért „elcsalták” a fuvardíját.

Amikor Avalonba jöttem, abban reménykedtem, hogy az apámban végre olyasvalakire lelek, akire támaszkodhatok, aki majd átveszi az irányítást, és helyrehozza helyettem a problémákat. De rá kellett jönnöm, az egyik olyan megvilágosodásszerű pillanatomban, amiket az utóbbi időkben átéltem, hogy ha bárki meg tudja menteni Ethant a Vad Hajtástól, az csak én lehetek. Kellemes meglepetés lenne, ha Ethan apjának sikerülne, de eljött az ideje, hogy ne reménykedjek tovább abban, hogy majd valaki más

intézi el a dolgokat. Ideje megtervezni az Ethan-mentő Hadműveletet.

Ez nagyon jól hangzott. Most már csak azt kell kitalálnom, hogyan csináljam. Hogyan lennék képes én, egy tizenhat éves lány, legyőzni a Vad Hajtás ősóreg vezérét? Egy olyan vezért, akitől még Tündefölde királynői is félnek? Erősen küzdenem kellett, hogy ne fulladjak bele a feladat reménytelenségébe.

Órákat töltöttem azzal, hogy a problémán agyaltam, de nem sikerült dűlőre jutnom. Az agyam azt sugallta, hogy az egyetlen módszer, amivel meggyőzhetem a Rémkirályt, hogy bocsássa szabadon Ethant, az lenne, ha felajánlanám, hogy kiviszem a Vad Hajtást a halandók világába. Nem mondhatnám, hogy egy pillanatra sem merült fel bennem, hogy megteszem, de tudtam, hogy nem lennék képes a tükörbe nézni utána. A Rémkirályé mellett, akinek minden mágikus képessége megmaradna a jelenlétemben, Hasfelmetsző Jack művei apróságoknak tűnnének. A telefon késő délután szólalt meg. Megnéztem a kijelzőt, de nem volt rajta név, a számot pedig nem ismertem fel. Úgy gondoltam, biztos téves hívás, de nem tudtam elűzni a reményt, hogy Ethan az, aki megszökött a Rémkirály karmai közül, és esetleg egy nyilvános telefonról vagy egy kölcsön mobilról hív.

- Halló? - szóltam bele, tudván, hogy a reménykedésem csak kósza ábránd, de képtelen voltam ezt elnyomni. Visszafojtott lélegzettel vártam, hogy a hívó beleszóljon.

- Helló, Tündejáró - mondta a Rémkirály, én pedig levegő után kezdtem kapkodni a döbbenettől.

- Hogyan szerezte meg ezt a számot? - követeltem magyarázatot, bár ez nem volt olyan fontos.

- A Vadászaimnak nem lehetnek előttem titkaik - felelte a Rémkirály vidám hangon.

Összeszorult a szívem. Nem tudom, mi történik pontosan azokkal, akiket elkap a Hajtás, mivel köti őket magához a Rémkirály, de sejtenem kellett volna, hogy mindent, amit Ethan tud rólam, a Rémkirály is meg fog tudni. Mint például a telefonszámomat. Hála az égnek, hogy Ethan nem tudja, merre van a bunker!

Azt kívántam, bár képes lennék erre valami szellemességgel felelni, valamivel, amivel jól visszavágok neki, és megmutatom, hogy nem félek tőle. Ehelyett csak álltam ott, mint egy hülye, a fülemhez tartva a telefont, a szájpadlásomra tapadt nyelvvel.

- Nagyon jó fogás volt ez a te Ethaned - folytatta a Rémkirály.

- Nem olyan túlfűtött, mint a bátyád, de a vérvonala igen előkelő, és elképesztő képességei vannak.

A kezem a telefonra szorult.

– Csak azért hívott, hogy dicsekedjen, vagy van valami fontosabb mondanivalója is? – A hangom rekedt volt és reszelős.

– Kicsit mindkettő miatt – felelte a Rémkirály. – De persze gyanítom, hogy te pontosan tudod, miért hívtalak, igaz, Tündejáró?

– Danának hívnak! – csattantam fel, bár nem értettem, miért érdekel, hogyan szólít.

– Dana. Persze. Tudod, miért hívtalak, Dana? Csak egy dologra tudtam gondolni.

– Most, hogy túsul ejtette Ethant, alkut akar kötni. – Egy olyan alkut, amit a lelkiismeretem nem hagyyna jóvá, bármennyire is szeretném megmenteni Ethant.

– Nagyon jó. A régi szép időkben, mielőtt Avalon kivált volna Tündeföldéből, erőszakkal is rávehettelek volna. Persze a régi szép időkben annyit vadászhattam Avalonban, amennyit csak akartam, úgyhogy erre nem lett volna szükségem. Ezekben a modern időkben sem én, sem a Vadászaim nem bánthatnak téged, úgyhogy a beleegyezésed nélkül nem használhatlak fel arra, hogy belépjek a halandók világába. Add meg a beleegyezésed, és Ethan szabadon elmehet. Ő lesz az első, aki nem csak a halála által távozzhat a Vad Hajtásból.

Vettem egy mély lélegzetet, hogy lecsillapítsam az idegeimet. Ha van egy kis eszem, most azonnal befejezem ezt a beszélgetést. Nem tudom, hogy voltam-e valaha olyan lelkiállapotban, hogy a Rémkirállyal tárgyaljak, de pillanatnyilag semmiképpen nem vagyok. Az Ethan elvesztése miatt érzett gyász és döbbenet még túl eleven bennem.

– Tudja, hogy ezt nem tehetem — erőltettem ki magamból.

– Semmi ilyesmit nem tudok. Lehet, hogy nincs gyomrod ahhoz, hogy korlátlan hozzáférést biztosíts nekem, de boldogan alkuszom veled. Nem vagyok annyira merev ember. Persze, hiszen nem is ember egyáltalán.

– Ajánlj fel valamit – mondta.

– Hacsak nem azt tervezi, hogy turistáskodni fog a halandók világában, nem tehetem. Láttam, ahogy megöl egy embert, amikor belovagolt Avalonba. Kizárt, hogy, – Elfúlt a hangom, miközben felidéztem, ahogy a Rémkirály lecsap a menekülő tündére a magasba emelt kardjával.

– Én vadász vagyok, Tünde, Dana – felelte a Rémkirály gyengédebb hangon. – Ez a lényem veleje. Nem turistáskodás céljából érdekel a halandók világa. Ha

megegyezésre jutunk, akkor vadászni fogok, és ölni fogok. Erről ne tápláljunk illúziókat.

Egy kis hang, szinte nyiffanásszerű emelkedett fel a torkomban.

– Sajnálom, ha ez zavar – folytatta a Rémkirály. – Nem táplálok rosszindulatot az irányodban. De nem hinném, hogy ha cukormázzal borítanám az igazságot, akkor jobban ízlene. Hajlandó vagyok elgondolkozni bizonyos engedményeken abból a célból, hogy velem jöjj, de a vadászat nem vadászat, ha a zsákmány nem hal meg a végén.

– Akkor nincs miről beszélnünk – jelentettem ki, bár szinte belehaltam. Éppen elég rossz az a bűntudat, amit Ethan miatt érzek. Most a Rémkirály azt dörgöli az orrom alá, hogy megmenthetném, ha nem bánom, hogy fel kell áldoznom ki tudja, hány idegent ezért a lehetőségért.

– Lehet, hogy szükséged van egy kis időre, hogy átgondolhasd. Nem követelem, hogy most azonnal hozd meg a döntést. Most már tudod a számomat. Ha úgy döntesz, hogy mégis szeretnél tárgyalni velem, ne habozz felhívni.

Ismét nem találtam a szavakat. Arra számítottam, hogy a Rémkirály leteszi, esetleg gonoszul nevetve, vagy

ilyesmi. De láthatóan nagyon nem sikerült még kiismernem, mert semmi ilyesmit nem tett.

– Ne feledd, mit mondtam neked, amikor először találkoztunk – folytatta. – Nem vagyok az ellenséged, még akkor sem, ha időnként összeütközésbe kerülnek az érdekeink. Emlékeztem, hogy ezt mondta, bár azt is kiemelte, hogy nem is a barátom.

Amikor felidéztem az első találkozásunkat, eszembe jutott, hogyan figyelmeztetett a Rémkirály minket Finnel arra, hogy egy imposztor van a sorainkban. Ezt a „jóindulat zálogának” nevezte.

– Nagyon örültem a beszélgetésnek – mondta, és ráébredtem, hogy le akarja tenni.

– Állj! – kiáltottam fel, magamat is meglepve.

Azt hittem, már késő, de egy pillanattal később a Rémkirály azt mondta:

– Folytasd.

– Miért figyelmeztetett a múltkor az imposztorra?

– Gyanítom, elég okos vagy ahhoz, hogy erre magadtól is rájöjj. De persze stresszes helyzetet teremtettem számodra, és ez valószínűleg nem segíti elő, hogy tisztán tudj gondolkozni. – Ezt sikerült anélkül végigmondania, hogy különösebben leereszkedőnek tűnt volna, bár fogalmam sem volt, hogy hogyan.

– Akarok tőled valamit, Dana – folytatta. – Nagyon-nagyon akarom. Ha az ellenségeid megölnek, akkor nem lesz rá esélyem, hogy megkapjam. Erős a motivációm, hogy életben tartsalak. – Felnevetett. – Lehet, hogy nem érzed, de nagyobb biztonságban vagy, mint valaha, mióta betetted a lábad Avalonba. Nem hagyom, hogy bármi bajod essék.

Erre meg mi a csudát mondhattam volna? Hogy köszönöm? Jaj, nem.

Fel sem merült bennem, amíg le nem tette, hogy a Rémkirály arra utalt: veszélyben forgott az életem, amikor az Ál-Lachlannel jártam odakint. De az imposztor el akart rabolni, hogy elvigyen Grace nénihez. Grace néninek élve kellettem, hogy felhasználja a képességeimet a trón elbitorlása céljából.

Vagy hazudott nekem a Rémkirály, vagy Grace néni tervei megváltoztak.

Tízennegyedik fejezet

A következő pár nap során megpróbáltam olyan normálisan viselkedni, ahogy csak tehettem az adott körülmények között. Kedd reggel megtartottam a szokásos edzésemet Keane-nel. Még mindig éreztem egy kis feszültséget kettőnk között, de mindent egybevetve, nem volt rossz. Mindenféle indokokat kitaláltam, hogy naponta legalább egyszer kimehessek a bunkerből, annyira vágytam a napfényre és a friss levegőre. De persze Avalonban voltam, úgyhogy csak esőt, ködöt és friss levegőt kaptam.

Még mindig nem tudtam összeszedni a bátorságomat, hogy felhívjam Kimbert, és minden nap, ami anélkül telt el, hogy kerestem volna, csak mélyebbre ásta a szakadékot. A legborúsabb pillanataimban az is felmerült bennem, nem tévedtem-e vajon, amikor az anyámat és a kínos függőségét okoltam a múltban azért, hogy képtelen vagyok barátokat szerezni. Lehet, hogy csak nem vagyok elég jó barátnak.

Pénteken egy Starbucksba tett kirándulással kezdtem a napot, hogy feltöltsem a kávékészleteimet. Bár a Rémkirály már megtette a legrosszabbat, amit megtehetett, az apám ragaszkodott hozzá, hogy nem

mehetek ki a bunkerből legalább két testőr nélkül, úgyhogy Finn és Lachlan is velem jöttek. Sértődötten tűnődtem azon, vajon felmerült-e valaha apában, hogy két testőr volt velem akkor is, amikor a Rémkirály elragadta Ethant, és azok a testőrök semmit nem értek.

A hangulatom minden korábbinál mélyebbre süllyedt. Órákat töltöttem azzal, hogy kitaláljam, hogyan segíthetek Ethanen, de egyetlen működő ötletem sem támadt. Az agyam ugyanazokat a köröket járta újra és újra, ugyanazok a használhatatlan gondolatok ismétlődtek a fejemben a végtelenségig. Nem tudtam, kit akarok átverni, hogyan hihettem, hogy le tudom győzni a Rémkirályt, amikor senki más nem képes erre. Az egész olyan reménytelennek tűnt, Miközben arra vártam, hogy a kedves hölgy a Starbucksban beüsse a gépbe, amit vásároltam, meghallottam a közeledő motorbiciklik bömbölését, és a napom a rosszból a még rosszabb felé kezdett tendálni. Összeszorult a gyomrom a félelemtől.

Hogyan talál meg mindig a Rémkirály? Avalon kicsi, de ennyire azért nem. Nem lehet véletlen, hogy bár alig párszor hagytam el a barlangot, mióta megérkezett, már háromszor összefutottam vele.

A többi vendég mind elnémult, ahogy a pultosok is. Mindenki a nagy kirakatablakok felé fordult, hogy kibámuljon rajta Avalon főutcájára. Finn mágiája

bizsergetni kezdte a bőrömet, ahogy Lachlannel körém gyűltek.

– Ne aggódj, Dana – mondta Finn. – Sem én, sem Lachlan nem fogunk bedőlni semmilyen trükknek, amivel esetleg megpróbálkozik.

Én nem emiatt aggódtam, de nem fáradtam azzal, hogy felvilágosítsam erről Finnt. Az ösztöneim azt súgták, hogy a Rémkirály nem fog aznap megtámadni senkit. Már megtette a saját lépését, amikor elrabolta Ethant. És tudtam, hogy most is az orrom alá fogja dörgölni, emlékeztetni fog rá, hogy mibe kerül Ethannek az, hogy visszautasítom az ajánlatát. Be kellett volna csuknom a szemem, elfordulnom, és beugranom a női mosdóba. Tennem kellett volna valamit, bármit, amivel keresztülhúzhatom a Rémkirály számításait. Ehelyett ott álltam a kirakat mellett mozdulatlanul, és figyeltem, ahogy megjelenik a Vad Hajtás. A Rémkirály szokás szerint a falka élén helyezkedett el, bár most nem volt rajta a sisakja. A haja szabadon lobogott a szélben, és bár ő volt a főellenség – bármit is állított –, egy futó pillanatra nem tudtam nem észrevenni vad, férfias, veszedelmes jóképűségét. Utána a Vadászaira esett a pillantásom. A vezetőjükkel ellentétben ők mind sisakot viseltek, az arcukat sötét plexi takarta. A pillantásom vadul ugrált az egyikről a másikra, azon töprengve, melyik névtelen, arctalan vadász lehet egyáltalán Ethan.

Eleinte mind egyformának tűnt a szememben, a magasságbeli és testalkati különbségük nem volt elég ahhoz, hogy felismerjem őket. De utána a leghátsó motoroson akadt meg a tekintetem. A magassága és a testalkata akár Ethané is lehetett, de nem emiatt vettem észre. Hanem a szőke tincsek miatt, amik kilógtak a sisakja alól.

A többi motorosnak semmi nem látszott a bőréből vagy a hajából. A testüket teljesen beborította a bőrruha, és ha bármelyiküknek is hosszú volt a haja, azt a sisak alá fogta. Azt az egy motorost kivéve. Ez nem lehet véletlen.

A Hajtás lassan odaért. A Rémkirály hetykén odaintett nekem, de nem állt meg, a többi Vadásza pedig egyenesen maga elé meredt. Kivéve az utolsót, aki az ablak felé fordította a fejét, amikor elhaladt előtte.

Fájni kezdett a torkom. Ez tényleg Ethan volt? Amíg nem emeli fel a plexit a sisakján, nem lehetek benne biztos. Éreztem magamon a tekintete súlyát, bár a szemét nem láttam. Semmilyen gesztust nem tett, és nem lassított le, a motorja tökéletes, egyforma távolságot tartott az előtte lévőktől.

Kit akarok becsapni? Hát persze hogy Ethan volt az! A Rémkirály szigorúan ügyel arra, hogy egyik Vadászának se lógjon ki egy hajszála se a sisak alól, ezzel tehát a

kezembe adta a kulcsot, hogy meg tudjam különböztetni Ethant a többiektől.

Ethan ismét előrefordult. Annak ellenére, hogy nem láttam az arcát, tudtam, hogy az a pillantás egy segélykiáltás volt. Lehet, hogy a Rémkirály kényszerítette arra a segélykiáltásra, de erre az ajánlatra nem tudott nemet mondani.

A kávézóban mindenki visszatartotta még a lélegzetét jó egy percre, miután a Hajtás elhaladt mellettünk, azon töprengve, hogy nem fognak-e visszajönni és balhét csinálni, de nem tették. Finn és Lachlan láthatóan megkönnyebbültek, hogy a Rémkirály és csapata elhúzott. Nem tudom, rájött-e bármelyikük a jelenet céljára, vagy hogy észrevették-e egyáltalán, hogy az egyik arctalan motoros Ethan. Lehet, hogy úgy érezték, a Rémkirály támadás nélkül távozott, de én jobban tudtam.

Ethant a Hajtásban látni olyan volt, mintha felráztak volna; felébredtem tőle, felriadtam a kétségbeesésből.

Nem volt szerencsém, amikor azt próbáltam kitalálni, hogyan győzhetném meg a Rémkirályt. Nagyon szép, hogy magamat tartom az egyetlen megbízható támasznak az életemben, de erre nyilvánvalóan nem leszek képes egyedül, bármennyire is szeretném. Amikor Finnel visszatértünk a bunkerbe, hosszan és komolyan

elgondolkoztam arról, kit kereshetnék meg, hogy segítsen. A szüleim persze ki voltak zárva. Apa már leírta a dolgot mint reménytelen, és sem ő, sem anya nem hagyták volna, hogy a legcsekélyebb kockázatot vállaljam Ethan érdekében. Finnt és Lachlant is leírtam, ugyanezen okból. Miután Keane elmesélte, hogyan is érez Ethan iránt, nem igazán remélhettem, hogy segíteni fog nekem végrehajtani, vagy akár megtervezni egy mentőakciót. Vagyis csak egy lehetőségem maradt. Amikor visszaértem a bunkerbe, visszavonultam a szobámba, és behúztam magam mögött az ajtót. Majd még távolabbra visszavonultam, egészen a hálósobámba. Megmarkoltam a telefont, törökülésben leültem az ágyamra, és kényszerítettem magam a hívásra, amitől annyira rettegettem.

Egy örökkévalóságig tartott, amíg sikerült összeszednem a bátorságomat, de végül bekapcsoltam a telefont, és tárcsáztam Kimber számát. Megérdemeltem volna, ha nincs otthon, és órákat kell töltenem azzal, hogy még komolyabb idegroncsot csinálok magamból, de a sors – ez egyszer – megszánt.

Kimber a harmadik csengésre vette fel, bár mondani nem mondott semmit. Neki is van híváskijelzője, úgyhogy tudta, hogy én vagyok az. Vádló hallgatásától görcsbe rándultam, és alig tudtam rákényszeríteni magam, hogy megszólaljak.

- Szia - mondtam végül, majd átkozni kezdtem magam, amiért ilyen béna vagyok. Sajnálatos módon az agyam sztrájkolni kezdett, és nem tudtam kigondolni semmi mást, amit mondhatnék.

- Te is szia - felelte Kimber hűvös, távolságtartó hangon. Amikor először találkoztunk, úgy viselkedett, mint egy tipikus tünde jégkirálynő, azaz pontosan így.

Végül alakot öltöttek az elmémbe a szavak, bár nem voltak kevésbé bénák.

- Ne haragudj, hogy nem hívtalak korábban. Én. - Elhalt a hangom. Bármi, amivel kimagyarázhatnám a hallgatásomat, csak kifogás lenne, még hozzá szánalmas. Kimber felsóhajtott.

- Én is felemelhettem volna a telefont - mondta, és a hangja már egy kicsit jobban hasonlított a megszokottra.

Megráztam a fejem, bár ezt nem láthatta.

- Nekem kellett volna megtennem az első lépést, és elszúrtam. - Kérlek, ne hagyd, hogy tönkretegyem ezzel a barátságunkat, imádkoztam némán.

- Nem, én szúrtam el. Te pokoli dolgokon mész keresztül, mióta betetted a lábad Avalonba, én pedig a barátnőd kellene, hogy legyek. Csak. Csak nem tudtam, hogy kibírom-e, ha engem hibáztatsz azért, ami történt.

Hogy őt hibáztatom? Biztosan csak viccel.

– Azt hiszem, rossz a vonal – feleltem. – Mintha azt mondtad volna: aggódsz, hogy téged foglak hibáztatni a törtétekért. De ez a legostobább dolog, amit valaha hallottam, úgyhogy biztosan rosszul értettem.

– Úgy érted, nem hibáztatasz? – kérdezte Kimber annyira félénk hangon, hogy belesajdult a szívem.

– Persze hogy nem hibáztatlak! Mi az ördögért hibáztatnálak, amikor a Rémkirály miattam rabolta el Ethant?

– Mert egyikőtök sem lett volna ott, ha én nem lennék. A szépségszalon az én ötletem volt, és a teázó is. Utána pedig kettesben hagytalak titeket. – Kimber szavai szinte eszelős áradatban törtek elő. – Ha ott lettem volna veletek, lehet, hogy meg tudom akadályozni, hogy Ethan hősködni kezdjen. Te nem akartad, hogy kettesben hagydalak vele, de én azt hittem, jobban tudom. Én.

Teljesen váratlanul kitört belőlem a nevetés.

– És végig ezalatt – kezdtem, majd ismét elfogott a nevetés. Kezdttem a hisztéria határán táncolni, és ezt tudtam is. Ami nem jelentette azt, hogy abba is tudtam hagyni. – Nem mertelek felhívni. – A nevetésemben csuklás vegyült. – Attól féltem, hogy utálsz, amiért elrabolták Ethant. Kimber is elkapta a hisztériámat egy kicsit, és kuncogni kezdett.

– Kizárt – mondta. – Ez egyáltalán nem a te hibád.

A nevetés éppen olyan gyorsan elhalt, ahogy indult, és ez jobb is volt így, mert nem könnyű egyszerre nevetni és összefüggően beszélgetni.

– Természetesen az én hibám volt. A Rémkirályt nem is érdekelte volna Ethan, ha én nem lennék.

Kimber ugyanebben a pillanatban józanodott ki.

– Ettől még nem a te hibád – mondta csendesen. – Az anyádat is hibáztatni akarod? Mert ha ő nem szült volna meg, akkor nem lennél itt, és a Rémkirályt nem érdekelte volna Ethan, és Ethant nem rabolták volna el. Vagyis ez az egész az ő hibája, igaz?

– Hát, ha így vesszük.

– Egyébként is – folytatta Kimber –, ha te azt hiszed, ez a te hibád, csak mert létezel, akkor legalább részben az én hibám is kell hogy legyen, amiért Ethan bűntársa voltam. Amikor otthagytalak titeket, akkor sorsára hagytam.

– De nem direkt tetted.

– Pontosan.

– Ó. – Most, hogy ezt így végighallgattam, egy kicsit ostobának éreztem magam, amiért annyit rágódtam, amennyit.

Kimber kifújta a levegőt.

– És Ethan sem ártatlan – mondta. – Ő tudta, hogy a Rémkirály nem bánthat senkit Avalonban, csak azt, aki megtámadja. Miért kellett megadnia a lehetőséget a Rémkirálynak?

– Biztos vagyok benne, hogy nem volt ideje végiggondolni, mit csinál. Kimber halkan felhorkantott.

– Az sem számított volna. Ethan annyira el van telve magától, szinte biológiailag képtelen ellenállni a kísértésnek, hogy megmentse a világot.

Kimber szavai élesek voltak, de kihallottam mögölük a fájdalmat. Ethan megőriztette, de akkor is a bátyja volt, és Kimber szerette.

– Nem hagyom ennyiben a dolgot – közöltem vele.

– Mindenki más ezt teszi – felelte Kimber keserűen.

– Tudom. De én nem. És remélem, te sem. Igazából ezért hívtalak. Azt szerettem volna tudni, agyalnál-e velem egy kicsit, hátha kitalálhatunk valamit, amivel segíthetünk Ethannek. Kimber egy pillanatig habozott.

– Milyen reményünk lehet nekünk kettőnknek, hogy tehetünk valamit a Rémkirály ellen? Némileg túlerőben van.

– Talán – ismertem be. A paranoiám azt súgta, hogy a lehetséges mentési tervekről nem telefonon kellene

beszélgetnünk. Át tudok most menni, hogy személyesen is megbeszélhessük?

– Nem tudom – felelte Kimber nevető hangon. – Át tudsz?

Én is kierőltettem magamból egy fakó nevetést válaszul. Kimber soha nem volt képes ellenállni a kísértésnek, hogy kijavítson, amikor pongyolán fogalmazok, és ez mostanra egyfajta belső viccünké vált.

– Bocs – válaszoltam. – Elfelejtettem, hogy egy nyelvtannáccival beszélgetek. Atmehetnek?

– Hát persze.

– Tudod, hogy testőröket is viszek – figyelmeztettem.

– Majd csinálók teát. Öröködhetnek a nappaliban, mi meg majd beszélgetünk a hálósobámban. Ennyi diszkréciót megadnak nekünk, igaz?

– Persze – válaszoltam, bár úgy gondoltam, ehhez szükség lesz egy kis rábeszélésre. – Lehet, hogy csak később tudok indulni. Elő kell kerítenem Lachlant, és szólnom az apámnak, mielőtt elmegyek. Azonnal telefonálok, amint tudom, hogy körülbelül mikor érkezem.

– Várni fogom a hívásodat.

Praktikus módon – noha teljesen véletlenül – pontosan teaidőre érkeztem meg Kimber lakásához. A nagyvonalú házigazdát előadva, egy csomó különböző miniszendvicset készített Finnek és Lachlannek a tea mellé. Én láttam, hogy Finn nem érzi kényelmesen magát a vendég szerepében, de Kimber úgy tett, mintha nem venné ezt észre, és gyakorlatilag az arcába nyomta a teát, hogy kénytelen legyen elvenni. Majd hátravitt engem a hálósobájába, ahol egy nagyon más teás terítéket tett ki kettőnknek.

Azonnal muszáj volt elmosolyodnom, amint beléptünk a szobába, és beleszagoltam a levegőbe.

– Madártej? – kérdeztem reménykedve. Mielőtt Avalonba jöttem, nem is hallottam a madártejről, de Kimber mostanra rászoktatott a forró, tojásos, mézes tejre.

– Hát persze – mondta. – Ha létezik olyan élethelyzet, amiben madártejre van szükség, akkor ez az.

Kimber úgy beszélt róla, mintha gyógyír lenne mindenre, és a madártej valóban nagyon vigasztaló italnak bizonyult. Sajnos arra nem volt gyógyír, ami pillanatnyilag bántott bennünket.

Mindketten Kimber ágyán ültünk, egy-egy bögrét szorongatva. Tanultam a korábbi hibáimból, úgyhogy először csak óvatosan beleszürcsöltem. Nem lepett meg

túlzottan, hogy a kis korty végigégette a torkomat, majd a gyomromat. Pislogtam, és megráztam a fejem.

– Mennyi whiskyt tettél ebbe? – kérdeztem. Amikor Kimber nekem csinált madártejet, csak az íze kedvéért tett bele egy kis whiskyt, de tudtam, ő azt szereti, ha olyan erős, hogy egy elefánt is berúg tőle.

Rám vigyorgott a gőzölgő bögréje felett.

– Nem akarsz tudni. És most igyál. Én kétkedve szemeztam a bögrémmel.

– Nem akarom, hogy Finn és Lachlan a hátán vigyen haza. – Nem szívesen ismertem be, de az anyám miatt egy kicsit félek az alkoholtól. Soha az életben nem akarok olyan szétivott, ostoba részeg lenni, mint amilyennek már láttam az anyámat. Nincs az a spicces vidámság a világon, amit ez megérne nekem.

– Higgy nekem, nincs benne olyan sok whisky. Ennél több eszem van, nem emlékszel? Ellazultam, és ittam még egy kortyot. Kimbernek valóban több esze van ennél. Én nem bízom meg olyan könnyen az emberekben, és Kimber a múltban nem mindig volt egyenes velem, de úgy éreztem, most már bízhatok benne. Majd megpróbálom nem túl gyorsan lenyomni a madártejet, és akkor nem lesz semmi baj.

– A Rémkirály felhívott – mondtam neki, mire Kimber majdnem megfulladt a madártejtől. – Bocs – tettem

hozzá fintorogva, miközben Kimber köhögött, és lerakta a bögrét.

– Felhívott téged? – kérdezte döbbenten.

Bólintottam. És most jön a neheze. Nagyon reménykedtem, hogy Kimber egyet fog érteni velem: nem paktálhatok le az ördöggel a Rémkirály képében, mert különben a helyzet nagyon gyorsan nagyon kínossá válik.

– Alkut akar kötni. Én kiviszem őt és a Vadászait egy gyilkolókörútra a halandók világába, ő pedig szabadon ereszti Ethant.

Kimber amúgy is sápadt bőre most még jobban elfehéredett, a maradék szín is kiszállt az arcából.

– Ugye nem gondolkozol rajta, hogy ezt meg is tedd, vagy igen? Én a bögrémbe meredtem, félve a szemébe nézni.

– Mi van, ha ez az egyetlen módja Ethan kiszabadításának?

– Akkor kénytelen lesz beletörődni, hogy a Vad Hajtás tagja marad – felelte Kimber. A hangja enyhén megremegett, bár azért sikerült határozottnak és eltökéltnak tünnie. Vetettem egy pillantást az arcára, amin nem lehetett nem észrevenni az elszántságot.

– Biztos vagy ebben? – kérdeztem. Kimber bólintott.

– Biztos. Ethan nem akarna kiszabadulni, ha ez más emberek életébe kerülne. Lehet, hogy egy önző, egoista kis szörnyeteg, de a szíve mélyén jó fiú. És ha valaha elárulod neki, hogy ezt mondtam, akkor soha többé nem beszélek veled.

– A titkod biztonságban van nálam – fogadtam meg, és nagy kő esett le a szívemről, amiért egy véleményen vagyunk. – Szóval, az ki van zárva, hogy a Rémkirály megkapja, amit akar. De biztos van valami más, amit szeretne, valami, amit csak egy Tündejáró tud neki megadni. De az istennek sem jut eszembe, hogy mi lehet az.

– És itt jövök én a képbe, mi?

Egy bocsánatkérő mosolyt vetettem Kimberre.

– Hát, tudod, hogy te vagy a banda esze.

Tizenötödik fejezet

Kimberrel több mint egy órán keresztül beszélgettünk, és mire végeztünk, sikerült összekalapálnunk valamit, ami nagy vonalakban emlékeztetett egy tervre. Egy vacak, reménytelen, valószínűleg hasznavehetetlen tervre, de még ez is jobb volt annál, amit egyedül tudtam volna kitalálni – vagyis a semminél.

Sokkal jobban éreztem magam, mint napok óta bármikor, és azt kívántam, bár hamarabb telefonáltam volna Kimbernek. Nem is vettem észre, mennyire megszoktam, hogy jelen van az életemben, vagy hogy mennyire hiányzott az emberi – vagyis hát igazából a tündéi – társaság. A visszaút a bunkerbe eseménytelen volt, bár én egész idő alatt feszült voltam, mert azt vártam, mikor dörgöli a Rémkirály ismét az orrom alá Ethan rabságát. Folyamatosan a motorbiciklik bőgését füleltem, de úgy tűnt, a Rémkirály úgy érzi, átadta az üzenetet, és innentől békén hagy. Az lett volna az okos dolog részemről, miután hazaértem, ha alszom legalább egyet a tervünkre. Olyasmi, amit Kimberrel egy óra alatt sikerült kitalálnunk, egyszerűen nem lehet a világ legtámadhatatlanabb terve. Csak az volt a baj, hogy attól tartottam, ha aludnék rá egyet, akkor elmenne a bátorságom, és ezért örökre megutálnám magam.

Aznap este vacsora után ismét visszavonultam a hálósobámba, hogy elintézzek egy telefont. Csakhogy most nem Kimbert hívtam.

Verejtékes tenyérrel görgettem végig a híváslistámat, amíg rá nem találtam a Rémkirály számára. A gyomrom elszorult és görcsbe rándult, a szám pedig annyira kiszáradt, hogy úgy éreztem, csoda, ha meg tudok szólalni.

A Rémkirály az első kicsengésre felvette, mintha a telefon mellett ült volna, a hívásomra várva. Lehet, hogy tényleg ezt csinálta. Elvégre nem igazán tudok sokat a képességeiről, kivéve azt a tényt, hogy ha az ember levágja a fejét, akkor vissza tudja tenni a nyakára.

– Szóval, meggondoltad magad a megegyezéssel kapcsolatban – mondta. A hangjában egy kis diadal csengett. Biztosan úgy gondolta, hogy amikor megmutatta nekem Ethant aznap délután, akkor megtört engem, és arra kényszerített, hogy az ő nézőpontjából lássam a dolgokat. Nem lett volna értelme cáfolni ezt a feltételezést.

Lenyeltem a rémület gombócát a torkomból.

– Igen.

– Ezt örömmel hallom – válaszolta a Rémkirály. – Biztos vagyok benne, hogy Ethan is örömmel hallja majd. A Hajtást megszokni elég nehéz mindenkinek,

nemhogy olyasvalakinek, aki annyira hozzászokott a hatalomhoz, mint ő.

– Ha bántotta, – Pofon szerettem volna vágni magam a szántalmas, üres fenyegetés miatt. Ha a Rémkirály bántani akarja Ethant, akkor megteszi, és én semmit nem tehetek ez ellen.

A Rémkirály szerencsére nem élt a lehetőséggel, hogy kegyetlenül kigúnyoljon. De amit mondott, az sem volt sokkal jobb.

– Készen állok arra, hogy találkozzunk, és megbeszéljük a feltételeket, amikor és ahol szeretnéd – mondta.

Találkozzunk? Isten ments!

– Én is készen állok – feleltem. – És telefonon is remekül tudunk beszélgetni.

– Én jobban szeretek szemtől szemben tárgyalni.

– Hát, én pedig jobban szeretek telefonon.

– Ha megegyezésre jutunk, és elengedem Ethant a Hajtásból, szüksége lesz a segítségedre. Gyenge lesz. Olyan gyenge, hogy elképzelhető, segítség nélkül nem is tud majd járni, vagy akár megállni a lábán.

Lehunytam a szemem, és megpróbáltam nem elképzelni, mi tehetett a Rémkirály Ethannel, hogy ilyen állapotba került. A Rémkirály vagy valamelyik Vadásza

biztosan haza tudja majd vinni Ethant, amint kiszabadul. Vagy hívjanak neki taxit. A zsigereim azt súgták, hogy a Rémkirály ebben nem fog engedni, úgyhogy egy olyan ellenérvet hoztam fel, amiről valószínűbbnek gondoltam, hogy meggyőzi.

– Amennyiben nem vette volna észre, engem itt huszonnégy órában őriznek. Valahogy nem hinném, hogy az apám vagy a testőreim örülnének, ha magával találkozna.

A Rémkirály felnevetett.

– Nem, szerintem sem. De akkor is ragaszkodnom kell a személyes találkozóhoz. Küldök egy amulettet, amelynek segítségével észrevétlenül el tudsz majd sétálni az örök mellett. Ez továbbá a házamhoz is elvezet.

– Most biztosan viccel. Tudja, engem meg akarnak ölni.

– Igen, igen, tudom. Nem csak a testőröd mellett tudsz észrevétlenül elosonni az amulettel. Senki nem fog téged meglátni, se barát, se ellenség.

Nem is tudtam végigszámolni, pontosan hány sebből vérzett ez az ötlet.

– Ez nem fog megtörténni – mondtam, reményeim szerint erős és határozott hangon, nem pedig ijedten és önbizalom-hiányosan.

– Ha ki akarod szabadítani Ethant, akkor el kell jönnöd hozzám – felelte a Rémkirály, nagyon végleges hangon. – Nem fogok kárt tenni benned, és azt sem hagyom, hogy más kárt tegyen benned.

– Mi baja van a telefonnal? – A hangomban érezhető elkeseredés csengett.

– Nem kegyetlenkedésből csinálom ezt – felelte a Rémkirály valamivel gyengédebb hangon. – A telefon nem megfelelő eszköz a tárgyalásra. Túlságosan, személytelen. Megígérem, hogy nem esik bajod nálam, és nem próbállak az akaratomra kényszeríteni, sem mágikusan, sem egyéb módon.

És pontosan mennyit is ér a Rémkirály ígérete? Fogalmam sem volt. Rengeteg régi tündelegenda állítja, hogy a tündék képtelenek hazudni, de én több mint elég bizonyítékot tudok arra, hogy ez nem igaz.

– Hogyan bízhatnék abban, hogy bármi értékeset felajánlász nekem, ha nem vagy hajlandó eljönni, és személyesen tárgyalni? – kérdezte a Rémkirály.

A fenébe! Nagyon nem szívesen ismertem be, de igaza volt. Bármilyen alku csak személyesen köthetek vele, vagy így, vagy úgy. Beleborzongva a babonás rettegésbe, azt feleltem:

– Rendben. Ezt a kört megnyerte. Elmegyek, és találkozom magával. – Ó, te jó ég. Mekkora hibának fog

ez bizonyulni? – Azt mondta, küld egy amulettet. Pontosan hogyan tervezi ezt? A posta aligha jutna el hozzám. – A levelezésem elméletben az apám címére ment, nem mintha jelentős postaforgalmat bonyolítottam volna le. Meglehetősen kételkedtem benne, hogy apám átadna nekem bármit, ami a Rémkirálytól érkezik.

– Majd meglátod – felelte a Rémkirály, és szinte hallottam a mosolygást a hangjában. – Nemsokára találkozunk, Tün dejáró Dana.

Köszönés nélkül tette le a telefont.

Aznap éjjel nehezen tudtam elaludni. Mondjuk ez várható volt. Folyamatosan a Rémkirállyal folytatott beszélgetésem pörgött a fejemben újra és újra, és azon gondolkoztam, volt-e esetleg bármi mód rá, hogy valami más végkifejletet érjek el. Kételkedtem benne. Nála volt az összes kártya.

Persze az is elképesztett, mennyire örült lehetek, ha hajlandó vagyok egyáltalán elgondolkozni azon, hogy kiszökjem a búvóhelyemről, és azzal az ellenségemmel találkozom, aki elől rejtőzködöm. Vagy legalábbis az egyikükkel. De az alternatíva az volt, hogy hátat kell fordítanom Ethannek, és ezt nem tudtam megtenni. Lehet, hogy soha nem fogok akarni Ethannel járni – az esküdtszék ebben a kérdésben még nem hozott döntést

–, de azt nem tudtam letagadni, hogy fontos nekem. Arról az apróságról nem is beszélve, hogy Ethan az életét kockáztatta értem. Ha veszélybe kell sodornom magam, csak hogy megmentsem, hát összeszorítom a fogam, és megteszem.

Órákig hánykolódtam az ágyban, és csak három után tudtam egyáltalán elaludni. Azt hittem, ez egyszersmind azt jelenti, hogy reggel viszont sokáig alszom majd – aznap nem vártam Keane-t –, de a kimerültségem ellenére nem sokkal hat után felébredtem. Felnyögtem. Az ébresztőóráam nagyjából fél erősséggel égett, ami azt jelentette, hogy olyan hajnal körül járunk. Ez nem a kedvenc időszakom, még kipihenten sem. Átdobtam magam a másik oldalamra, és lehunytam a szemem, abban reménykedve, hogy sikerül azonnal visszamerülnöm az álomba. De abban a pillanatban, ahogy elhelyezkedtem, ismét meghallottam: egy halk kop-kop-kop volt az. Ugyanaz a hang, ami felébresztett.

Még mindig kísértett a vágy, hogy visszaaludjak, de a hangtól jeges borzongás futott végig a hátamon. Fogalmam sem volt, mi lehet az, de túl közelről hangzott fel ahhoz, hogy jó érzéseket keltsen bennem.

Azt mondtam magamnak, hogy biztosan valami ártatlan dolog, majd a hang felé fordultam, és kinyitottam a szemem. Először semmi különöset nem

láttam. Nem én vagyok a legrendszeretőbb ember a világon, úgyhogy az éjjeliszekrényem tele volt kacatokkal, csak az óra előtt maradt egy kis hely, hogy lássam az időt. Kop-kop-kop.

Pislogtam. A hang a szekrénykéről jött, ebben biztos voltam. Felültem, és a pillantásom végigszaladt a feltornyozott könyveken, papírokon, hajcsatokon, meg a többi mindenfélén, ami ott hevert a tetején. És ekkor láttam meg valamit a halomban, ami határozottan nem az enyém volt.

Egy kis, ezüst szarvasszobor volt az, talán olyan tíz centi magas. A teste karcsú volt és ívelt, majdnem olyan, mint egy kopóé, a szarva pedig, ami szinte akkorának tűnt, mint a teste, elég hegyes volt ahhoz, hogy vért fakasszon.

A szívem hatalmasat dobbant, és újabb borzongás futott végig a gerincemen. Eszembe jutottak az agancsok a Rémkirály maszkján és a bukósisakján, továbbá a tetoválás, amit ő és a Vadászai viseltek. Kizárt, hogy ez a szarvas ne az övé legyen. De hogy az ördögbe került ide?

Kop-kop-kop.

Pislogni kezdtem, mert felmerült bennem, hátha csak egy rossz álom az egész. De nem, a szarvas ismét ezt csinálta, felemelte kecses lábát, és a patájával megkocogtatta az asztalt. Majd oldalra billentette a fejét,

mintha rám akarna nézni, utána a válla felett a hálósobám ajtajára pillantott.

– Te jószágos ég – mondtam fojtott suttogással.

A szarvas megismételte a mozdulatot, az asztalon dobogott, majd rám, utána meg az ajtóra nézett. Lehet, hogy megőrültem, de úgy éreztem, azt szeretné, ha elindulnék. Zakatoló szívvel és nyirkos tenyérrel lecsúsztottam a lábamat az ágyról. A szarvas bólintott, majd leugrott az éjjeliszekrényről a padlóra, a patái szinte kristálycsilingeléssel értek földet. Tett pár lépést az ajtó felé, majd ismét rám pillantott a válla felett.

Vettem egy mély lélegzetet, és megpróbáltam összeszedni magam. A Rémkirály azt mondta, küld nekem egy amulettet. Úgy éreztem, most éppen azt látom a szemem előtt. Azt mondta, az amulett majd elvezet hozzá, és közben megakadályozza, hogy bárki meglásson. Amennyiben tényleg szándékomban állt végigcsinálni ezt a dolgot, követnem kell a hátborzongató kis szobrot.

– Várj egy pillanatot – mondtam, bár közben nevetségesnek éreztem magam, amiért egy elvben élettelen tárgyhoz beszélek.

– Nem fogok pizsamában kimenni.

A szarvas oldalra billentette a fejét, majd bólintott, mintha értené. Lehet, hogy értette is, de azt nem tudtam,

meddig fog rám várni. Amint kiszálltam az ágyból, és elindultam a szekrényem felé, ismét belekezdett az idegesítő kop-kop-koppos kis magánszámába. Féltem, és borsódzott a hátam, de még mindig elég fáradt voltam ahhoz, hogy hatalmasakat ásítozzak. Felmerült bennem, hogy a Rémkirály nem azért választotta-e ezt az istentelenül korai időpontot, mert úgy érezte, így előnyösebb pozícióból tárgyalhat velem. Az is felmerült bennem, hogy meglehet, ez be is jön neki. Az is a kábaságomat jelzi, hogy mindaddig nem is ébredtem rá, mit jelent a szarvas jelenléte a szobámban, amíg át nem húztam egy hatalmas gyapjúpulóvert a fejemen.

– Ó, a fenébe! – mondtam, és megrángattam a pulcsit, amitől a hajam égnek állt a statikus elektromosság miatt.

Rámeredtem a kis ezüstszarvasra, miközben az türelmetlenül tovább kapált a patájával. Elerőtlenedett a térdem, és bele kellett kapaszkodnom a szekrényembe, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat.

– Tudja, hol lakom – suttogtam, de nem voltam biztos benne, hogy magamnak vagy a szarvasnak. A Rémkirály láthatóan nemcsak tudja, hol lakom, de sikerült a szarvast is átjuttatnia a védelmi rendszeren, egyenesen a szobámba, anélkül hogy bárki észrevette volna. Ennyit a „búvó”-helyemről.

Lélegeztem pár jó mélyet, hogy visszanyerjem a lelki egyensúlyomat. Nagyon nem örültem annak, hogy a Rémkirály tudja, hol lakom, és be tud jutni ide hozzám, de ez ellen semmit nem tehettem. Ha itt meg tudott engem találni, akkor minden bizonnyal akárhol meg tudna. Mostanáig nem bántott, és megpróbáltam meggyőzni magam, hogy nem számít, ha tudja, hol vagyok. Belegyömöszöltem a lábam a kedvenc edzőcipőmbe, majd körbenéztem a szobámban, azon töprengve, hogy van-e bármi, amit el kellene vinnem erre a találkozóra magamon kívül. Semmi szembeszökőt nem vettem észre, kivéve egy esernyőt. Fogalmam sem volt, milyen messze lehet a Rémkirály háza, és Avalonban mindig olyan ötvenszázalékos esélye van, hogy esni fog. Felkaptam, azon gondolkozva, vajon kell-e majd fegyverként használnom, mielőtt véget ér ez a nap. Majd biccentettem a szarvasnak.

– Kész vagyok – mondtam.

Tizenhatodik fejezet

Visszatartottam a lélegzetemet, miközben követtem a szarvast a lakosztályomon keresztül az őrszobába. Hallottam, hogy Finn a konyhájában zörög, és úgy gondoltam, biztosan reggelit készít. Reménykedtem, hogy a Rémkirály amulettje úgy működik majd, ahogy mondta, mert nagyon nem szívesen magyarázkodtam volna Finnek.

A szarvas habozás nélkül továbbment az őrszobába, én pedig kényszerítettem magam, hogy kövessem. Finn a rezsóján sütött valamit – neki nincs tűzhelye –, és olyan ébernek és figyelőnek tűnt, mintha már délután lenne. Folyamatosan azt vártam, mikor pillant fel és lát meg, de nem tette. A szarvas egyenesen elsétált előtte az előszobába, majd úgy átment az ajtón, mintha az ott sem lenne. Elnyomtam egy borzongást.

Finnen tartva a szemem, kinyitottam az ajtót. Ő észre sem vette, én pedig azon kezdtem töprengeni, mennyi esélyem van arra, hogy ez csak egy álom.

Későn döbbsentem rá, hogy hoznom kellett volna egy zseblámpát is. Az alagútrendszer koromsötét volt, és még ha a szarvas át is tud vezetni rajta a sötétben, valószínűleg belehalok a rettegésbe, mielőtt kijutunk a

felszínre. Megfordultam, hogy visszamenjek az őrszobába egy zseblámpáért. Kop-kop-kop.

A szarvasra pillantottam, azon töprengve, hogy vajon lesz-e türelme megvárni engem – és hogy vajon Finn meglát-e majd, ha nélküle megyek vissza. De amikor alaposabban megnéztem, láttam, hogy a szarvas halványan fénylik, kékesfehér színnel, mint egy kis csillag. Ügetésben elindult az alagútban, és egyre jobban világított, ahogy eltávolodott az őrszobából kiömlő fénytől.

– Szerintem ez a világ legrosszabb ötlete – dünnyögtem magamban, miközben behúztam az ajtót, és belevetettem magam a sötétségbe a Rémkirály amulettjének nyomában. A szarvas fénye alig volt elég arra, hogy mutassa az utat. Ennél még éjjelilámpából is láttam erősebbet. Olyan közel mentem hozzá, amennyire csak tudtam, és erőltettem a szememet a mindent elnyelő sötétségben. Az alagút padlója nagyjából sima volt, de a sötétség megfosztott a mélységérzékelésemtől, és vagy egy-milliószer megbotlottam.

Amikor még a bunkerben voltunk, a szarvas megvárta, még ha türelmetlenül is, de amint befordultunk pár sarkon az alagutakban, felgyorsított. Szerintem tudta, hogy most már mindenképpen követni fogom, mert alternatívának csak az maradt, hogy meg kell találnom a

hazavezető utat a koromsötét alagútban. Még akkor is továbbment, amikor olyan csúnyán megbotlottam, hogy majdnem pofára estem. Sebesen feltápászkodtam, mert mindenáron az egyetlen fényforrásom közelében akartam maradni.

Végül kiértünk a népesebb alagutakba, ahol elektromos világítás volt. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, noha a szarvas még jobban felgyorsított. Már nem volt szükségem a fényére, de egyedül nem találtam volna meg a Rémkirály házát, úgyhogy próbáltam lépést tartani vele. Avalon elég furcsa hely, de még itt is feltűnő lenne egy apró, mozgó szobor, úgyhogy amikor a szarvasnak sikerült több ember mellett elmennie anélkül, hogy felkeltette volna a figyelmüket, tudtam, hogy működik a mágiája. Megpróbáltam elnyomni magamban a képzelgést, hogy neonfények mutatnak rám azzal a felirattal, hogy „friss hús”, és tovább követtem. Ebben az időben nem voltak sokan odakint, bár azért az utcákat üresnek sem lehetett volna nevezni. De miután kimentünk a barlangrendszerből, akkor sem figyelt oda ránk senki. Odakint nedves, csöpögős idő volt, bár annyira nem, hogy kinyissam az ernyőmet, amit egyik kezemből a másikba vettem, miközben a szabad öklömet a zsebemben melengettem. A nedvességtől harapós lett a hajnali hűvös, és mire a szarvas felszökölt négy kőlépcsőn egy fedett tornácra,

vacogtak a fogaim, és szerintem a szám is tiszta kék volt. Nem igazán vártam, hogy megtudjam, milyen Avalon télen. De, mint arra vidáman emlékeztettem magam, lehet, hogy azt meg sem érem.

Szerettem volna pár pillanatot, hogy összeszedhessem magam, mielőtt megnyomom a csengőt, de nem kaptam esélyt rá. Még mielőtt felértem volna a lépcső tetejére, kitárult az ajtó. Csikorogva lefékeztem, és szerencsém volt, hogy nem estem hanyatt, és törtem ki a nyakam a lépcsőn.

A Rémkirály aznap valamivel kevésbé bizarrul volt felöltözve, mint szokott. Egy szűk bőrnadrágot viselt, meg egy inget, amit nem tűrt be, és ami halványan csillogott a fényben. A haja szabadon lógott a vállára, leszámítva két vékony fonatot, ami az arcát keretezte. Ha nem lett volna olyan rémálomszerű, azt gondoltam volna, szexi.

Rám mosolygott, majd leguggolt, és odanyújtotta a kezét a szarvasnak. Az felugrott a tenyerébe, a Rémkirály pedig felállt, és ökölbe szorította a kezét a kis szobor körül. Eszembe jutott, milyen hegyesnek tűnt a szarva, és elgondolkoztam rajta, hogyan sikerülhetett a Rémkirálynak megtartania anélkül, hogy vérezni kezdett volna.

Miután felegyenesedett, a Rémkirály kinyitotta a tenyerét; már nem volt benne semmilyen szobor. Csak egy finom mívű, ugró szarvas alakú bross. Nem pont olyan, mint a tetoválása, de hasonló.

– Az ajándékom neked – mondta felemelve a kezét, jelezve, hogy vegyem el. Természetesen haboztam. Nem akartam elfogadni tőle semmit, a legkevésbé olyasvalamit, ami a védjegye.

A Rémkirály szája sarka félmosolyra húzódott.

– Nem kell viselned. De eljöhet még a perc, amikor hasznosnak találod. – Megfordította a brosst, és megmutatta a tűjét. – Ha láthatatlan akarsz lenni, szúrd meg magad ezzel – érintette meg a hegyét, mire egy vércsepp jelent meg az ujjbegyén. – A varázslat harminc perc alatt megszűnik, de amíg működik, senki sem lát, hall vagy érzékel téged, még akkor sem, ha egyenesen beléd ütközik. – A szájába vette az ujját, és leszopogatta róla a vért, majd ismét odanyújtotta nekem a brosst.

Még mindig nem akartam elvenni, de úgy gondoltam, nem viselné túl jól a visszautasítást. Óvatosan vettem el, mintha attól félnék, hogy megharap, majd bedugtam a farmerem zsebébe. Ha a Rémkirály azt hitte, megköszönöm neki a kedves ajándékot, akkor nagyon tévedett. Szélesebbre tárta az ajtót.

– Gyere be, gyere be – mondta. – Biztosan fázol.

Az invitálásának vonzerejétől ismét reszketni kezdett a szám, miközben beléptem a Rémkirály házába. Amint beértem, vissza kellett fogynom magam, nehogy tátott szájjal bámuljak körbe. A ház nem volt kifejezés arra az épületre, amelybe bementem. A palota valószínűleg jobban illett volna rá, bár egyetlen palotára vagy kastélyra sem hasonlított, amit valaha láttam. Az előcsarnok padlója fekete márványból volt, olyan sima, mint az üveg, egyetlen karcolás nélkül, ameddig a szem ellátott. A falakat nyersselyem-tapintású, fekete-ezüst csíkos tapéta borította. A plafonról különböző méretű és alakú csillárok lógtak, olyan sűrűn, hogy nem lehetett látni a mögöttük lévő fényforrást. A Rémkirály felnyúlt, és végighúzta az ujját a kristályfüggőkön, amivel azt mutatta: lám, olyan magas, hogy eléri a mennyezetet. A kristályok úgy csilingeltek, mint a szélcsengők, a hangjuk visszhangzott a márványon. Az előcsarnokon túl a mennyezet kupolaszerűvé emelkedett, éjsötétre festve, tele apró fehér, csillagszerű fényekkel. Egy hatalmas lépcső, amelyet az Elfújta a szélben lehetett látni, vezetett fel az emeleti balkonra, amit szinte teljesen elrejtett a sötétség. Az épület belseje sokkal nagyobb volt, mint amekkorára a külseje utalt, és a fenti árnyékos folyosóktól egyértelműen óriásinak látszott.

– Otthonos – dünnyögtem magamban, mire a Rémkirály elmosolyodott.

– Itt én és a Vadászaim lakunk, amikor Avalonban vagyunk. Az otthonosság nem felelne meg nekünk.

A szívem majd kiugrott, amikor ebből rájöttem, hogy Ethan valahol itt van, elbújva ennek a háznak a mélyén. Eltöprengtem azon, hogy vajon egy kényelmes szobában van-e, vagy ő és a többi Vadász a régimódi szolgaszálláson laknak a tetőtérben. Majd az is felmerült bennem, hogy a Rémkirály akár a falhoz láncolva is tarthatja őket a kazamatában, és úgy döntöttem, ezen inkább nem gondolkozom.

A Rémkirály végigvezetett egy hosszú márványfolyosón, egy olyan szobába, amit, gyanítom, „szalon”-nak nevezhetett. Mint az összes többinek, amit eddig láttam, ennek is fekete-ezüst volt a díszítése, és ha a Rémkirály bőre és szeme nem lett volna színes, felmerült volna bennem, hogy hirtelen színvak lettem.

Ismét megborzongtam, a hideg a csontom velejéig áthatott. A Rémkirály összevonta a szemöldökét, majd a kandalló felé intett, amelyben hirtelen lángok csaptak fel. Felugrottam, majd elvörösödtem a reakciómtól. Ó, te jó ég, ez a mágikus teremtmény varázsol! Micsoda meglepetés.

– Gyere, ülj a tűz mellé, és melegedj fel – intett a Rémkirály egy ezüsthímzéses, fekete selyemmel borított fotel felé. – Majd hozatok egy kis kávé. – Rám

vigyorgott, és a szeme csillogott a tűz fényében. – Úgy hallom, nem vagy odáig a teáért.

Én megmerevedtem, mert pontosan tudtam, honnan szerezte ezt a kis információmorzsát.

– Köszönöm – mondtam összeszorított szájjal. Nagyon nem szívesen mutattam ki, hogy megbántott, de az érzelmeim túl nyersek voltak ahhoz, hogy elrejtsem őket. Háttal fordultam felé, hogy ne lássa az arcom, majd a szék felé indultam, miközben megpróbáltam összeszedni magam.

Amikor leültem, a Rémkirály elfoglalta a másik helyet a kandalló előtt, és egy kis ébenfa asztalt húzott közénk. Mögöttem léptek hangzottak fel a folyosón, és megfordultam, hogy lássam, ki jön. De a Rémkirály ragadozó-arckifejezése mindent elárult, amit tudni akartam, még mielőtt Ethan befordult volna a sarkon, és belépett volna a szobába.

Most már úgy öltözködött, mint a Vadászok, csupa feketében volt tetőtől talpig. A Rémkirály tetoválása élénken elütött halvány bőrétől. Egy ezüstitálcát hozott a kezében, amin egy teáskészlet volt. Rövid időre találkozott a pillantásunk, és a szemében égő elkeseredéstől éles fájdalom hasított a szívembe – pontosan úgy, ahogy a Rémkirály tervezhette. Ethan elkapta a pillantását, majd fél kézzel magához szorította

a tálcát, és elkezdte lepakolni a teáskészletet. Éreztem, hogy a Rémkirály figyeli, ahogy gyötrődöm. Mindent megpróbáltam, hogy semleges maradjon az arckifejezésem, de szerintem nem sikerült összehoznom. Ethan levett a tálcáról egy utolsó valamit, és felém nyújtotta. Egy bögre kávé volt, ahogy a Rémkirály ígérte. Ismét megpróbáltam elkapni Ethan pillantását, abban reménykedve, hogy szavak nélkül is képes leszek átadni neki az üzenetet, miszerint kiszabadítom innen. Valahogyan. De ő leszegve tartotta a fejét, és nem nézett rám.

– Ennyi – mondta a Rémkirály. – Most elmehetsz.

Nagyon nem örültem, hogy Ethan eltűnik a szemem elől, de nem igazán volt beleszólásom a dologba. Szorosan markoltam a kávéscsészét, amit kaptam tőle, és ez segített ellenállnom a kísértésnek, hogy megragadjam és ott tartsam.

Továbbra sem nézve rám, Ethan meghajolt a Rémkirály felé, majd kiment a szobából. Hallottam, hogy a Rémkirály egy újabb csésze teát készít magának, de nem mertem ránézni, mert féltem attól, amit az arcomon látna.

– Nem esett baja – mondta a Rémkirály, akaratom ellenére is magára vonva a tekintetemet. – Boldogtalan, de

semmi baja. – Az őszöreg, kék szemében együttérzés és szomorúság volt, de nem hittem neki.

– Ha végzett azzal, hogy az orrom alá dörgöli, beszélhetnénk arról, mit kell tennem, hogy vi s szakapjam Ethant.

A Rémkirály meglepettnek tűnő arckifejezéssel vont a szemöldökét.

– Nem „dörgölöm az orrod alá”, ahogy te fogalmazol. Azt mutattam meg, hogy nincs baja. Ezt megnyugtatósnak szántam.

Felhorkantam.

– Aha, persze.

A Rémkirály hátradőlt a székében, és keresztbe tette a lábát, az ölében tartva a kecses kis fekete porceláncsészét.

– Az rajtad áll, hogy hiszel-e nekem, vagy sem. Mivel annyira türelmetlenül várod, hogy megkezdjük a tárgyalást, kérlek, mondd el az ajánlatodat.

Vettem egy mély lélegzetet, és összeszedtem a repedezett bátorságom maradékát. Életbe vágó, hogy nagyon pontosan fogalmazzak. Kimberrel mindketten hittünk abban, hogy akármiben is egyezem meg a Rémkirállyal, arra mágia fog kötelezni, úgyhogy nagyon

óvatosnak kellett lennem, hogy maradjon némi mozgásterem.

– Apám azt mesélte, hogy maga és a Tündekirálynők egykor hadilábon álltak egymással – kezdtem lassan.

A Rémkirály oldalra billentette a fejét. Gondolom, azt próbálta kitalálni, mire akarok ezzel kilyukadni.

– Igen. De az nagyon-nagyon régen volt. A kapcsolatunk már évszázadok óta békés.

– A megegyezés miatt, amit kötött velük. Ami miatt nem vadászhat tündékre, kivéve, ha a királynők engedélyt adnak rá.

A Rémkirály szemében rádöbbenés csillant, miközben halkán felnevetett.

– Egy alternatívát akarsz felkínálni ahelyett, hogy kivinnél a halandók világába, nem pedig az ottani feltételekről akarsz tárgyalni velem.

– Igen, erre gondoltam – feleltem. Mert akármennyire is rosszul éreztem magam Ethan miatt, azért nem voltam képes ráereszteni a Vad Hajtást a halandókra.

A Rémkirály bólintott, és letette a csészéjét, majd kihúzta magát.

– Mondd el pontosan, mi a javaslatod. – Nem tudtam olvasni az arckifejezésében. Lehet, hogy mohó volt, de az is éppen ennyire lehetséges, hogy szkeptikus.

Amikor válaszoltam, lassan és óvatosan beszéltem.

– A Tündejárók egyik képessége, hogy technológiai újításokat tudnak bevinni Tündeföldre. Grace nagynéném el akar rabolni, hogy egy lőfegyverrel lelőhesse a Látó királynőt, és elfoglalhassa a trónt.

A Rémkirály bólintott, mintha ez közismert tény lenne.

– Igen. A halandók tölténye még a Tündekirálynővel is végezne.

– És magával? – szaladt ki a számon teljesen tervezetlenül. A Rémkirály elmosolyodott.

– Ugye nem gondolod, hogy elárulnám neked, ha engem képes lenne megölni egy golyó? Éreztem, hogy égni kezd az arcom. Remekül tudsz hülyét csinálni magadból, Dana.

– De hogy válaszoljak a kérdésedre – folytatta a Rémkirály –, nem, velem nem tudna végezni egy halandó golyója. Sokan próbálkoztak már ezzel, és mégis itt vagyok. Persze lehetséges, hogy folyékonyan hazudik. Mint ő is mondta, ha meg lehetne ölni lőfegyverrel, azt nem hirdetné mindenfelé. De persze biztosan vadászott Avalonban is, mielőtt az kivált volna Tündeföldről, és nehezemre esett volna elhinni, hogy az emberzsákmányai soha nem próbálták lelőni, ha másért nem is, legalább önvédelemből.

- Azt akarod felajánlani, hogy eljössz velem Tündeföldre, ahol a segítségeddel lelőhetem a királynőket, és így nem hat majd rám tovább a fogadalmam. Így van?

Elfojtottam egy remegést, és kényszerítettem magam, hogy olyan őszintén és nyíltan nézzek a szemébe, ahogyan elterveztem.

- Alapjában véve.

Az ötlet rendkívül kockázatos volt. Ha ezt megteszem, és a Rémkirályt tényleg nem köti többé a fogadalma, akkor a halandók világában senki nem kerülne veszélybe, de a tündék agyaggalambokká válnának. És ezért kell nagyon gondosan megfogalmaznom a paktumunkat, mert szándékomban állt mindent elkövetni, hogy az a lőfegyver, amit a Rémkirály bevisz Tündeföldre, ne legyen működésképes. Kimber biztosított róla, hogy a mágikus kötések nagyon szó szerint vesznek mindent. Ha azt fogadom meg, hogy segítek a Rémkirálynak bevinni egy fegyvert Tündeföldre, akkor amennyiben segítek neki bevinni egy fegyvert, már jó vagyok. Nincs megszabva, hogy annak a fegyvernek működnie is kell. Éppen a fejemben gyakoroltam, hogyan fogom megfogalmazni az ajánlatomat, amikor a Rémkirály feleslegessé tette.

– Ez egy okos ajánlat – biccentett elismerően. – így nekem kellene megoldoznom a végső célomért egy olyan feladat során, ami még a halandók fegyvereivel is elég nehéz lenne, és ha sikerrel járok, akkor nem a te néped fog szenvedni miatta. – Elvigyorodott. – A tündék meg csak vigyázzanak magukra, mi?

Én az államhoz nyúltam, és vigyáztam, nehogy megránduljon az arcom. Tudtam, hogy ettől az ajánlattól meglehetősen számítónak fogok tűnni, mintha az nem is izgatna, mi történik a tündékkel, mert ők nem az „én népem”. De el kellett hitetnem a Rémkirállyal, hogy tényleg ennyire számító vagyok, nehogy azzal gyanúsítson, hogy be akarom csapni. A Rémkirály megrázta a fejét.

– Nem számít. A válaszom nem.

– Micsoda? – Persze mindig is tudtam, előfordulhat, hogy nemet mond, de úgy gondoltam, legalább egy kis esélyem van a sikerre. És arra határozottan nem számítottam, hogy alku nélkül nemet mond.

– Nincs bajom sem Mabbal, sem Titaniával – felelte a Rémkirály. – Ez a megegyezés, amit kötöttünk, kölcsönösen gyümölcsöző, még akkor is, ha a külső szemlélő nem látja, milyen előnyökhöz jutottam én.

Elállt a szavam a Rémkirály azonnali elutasításától. Ez volt az egyetlen ötletem, amit felajánlhattam a

Rémkirálynak ahelyett, amit akart. Minden erőfeszitésem ellenére, hogy visszatartsam őket, könnyek szöktek a szemembe.

A Rémkirály átnyúlt a tálca felett, és könnyedén megérintette a csuklómat. Lehet, hogy elhúzódtam volna, ha nem hull rám olyan súlyosan az elkeseredettség.

– Ne sírj – mondta, miközben megsimogatta a kézfejemet. – Még nincs minden veszve. Nekem is van számodra egy ajánlatom.

A szavai elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy felrázzanak a bénultságomból, és végül olyan hirtelen mozdulattal rántottam ki a kezem az övé alól, hogy a másik kezemben tartott, szinte érintetlen csésze kávé kiömlött az asztalra. A Rémkirály felállt, és kivette a kezemből a bögrét, majd letette az asztalra. Utána letérdelt elém egy zsebkendővel a kezében – fogalmam sem volt, honnan szerezhette. Elkezdte felitatni a nedves foltot a farmeromról. Az érintése személytelen volt, a kézmozdulatai takarékosak és gyakorlatiasak, semmi szexualitás vagy illetlenség nem volt bennük. Ennek ellenére a keze érintését a combomon, felkavarónak találtam.

– Majd én megcsinálom – mondtam a zsebkendőért nyúlva, és félig-meddig arra számítva, hogy ragaszkodni

fog hozzá, hogy ő fejezhesse be. De átengedte a zsebkendőjét.

– Megégetted magad? – kérdezte, hátradőlve a sarkára.

Megráztam a fejem, zavarban, amiért túlreagálom, hogy hozzám nyúlt. Nem tűnt fenyegetőnek, és nem próbált elcsábítani. Nem volt nagy ügy az egész.

De valahogy mégis nagy ügynek éreztem, és a nyakamon felállt a szőr. Megpróbáltam kivenni a fejemből ezt az érzést.

– Mi is az ajánlata? – kérdeztem.

A Rémkirály olyan pillantást vetett rám, amit leginkább végigmérésnek tudnék nevezni, majd talpra pattant, megragadta a széket, amiben ült, és elhúzta az asztal mellett, hogy velem szembe kerüljön. Utána leült, a lábával alig pár centire az én lábamtól.

Leküzdöttem a késztetést, hogy hátrahőköljek a saját székemben. A Rémkirály olyan nagy volt, hogy akkor is nehéz lett volna nem megijednem tőle, ha nem tudtam volna, kicsoda és micsoda. Találkozott a pillantásunk, és meglepődve láttam, mennyi melegség fér meg abban a hideg kékben. Lehet, hogy nem változtathat azon, hogy félelmetes, de nagyon igyekezett nem annak lenni.

– Előre figyelmeztetlek, hogy az ajánlatom nem olyan, mint amire számítanál – mondta –, és hogy meg is ijeszt

majd, és kényelmetlenül is fogod érezni magad tőle.

Ó, remek. Mintha már nem lennék így is éppen elég ijedt, és éppen eléggé zavarban.

– Rendben. Most már figyelmeztetett. Nos, miről van szó? A Rémkirály tekintete belém fúródott.

– El fogom engedni Ethant a Vad Hajtásból, ha cserébe megígéred, hogy én vehetem el a szüzességedet.

Tizenhetedik fejezet

Leesett az állam, és hitetlenkedve meredtem a pasasra.

– Elnézést, mit mondott?

– Jól hallottad. És figyelmeztettelek.

Megráztam a fejem, és úgy éreztem magam, mintha valahogy egy álomba kerültem volna. Ismét lejátszottam a fejemben a Rémkirály szavait, de semmi logikát nem találtam bennük.

– Fiatal vagy – mondta a Rémkirály. – Talán még túl fiatal a hálószerobába. Legalábbis a modern, emberi elvek szerint. A régi szép napokban már egy érett, férjes asszony is lehattél volna ennyi idősen, egy szakajtónyi gyerekkel. De én türelmes vagyok. Megadom neked a szabadságot, hogy eldönthesd, mikor állsz készen teljesíteni az alkut.

– Addig pedig maga mellett tartja Ethant – mondtam, még mindig túl döbbenetesen ahhoz, hogy teljesen felfogjam, mi történik.

– Nem, nem – felelte a Rémkirály. – Téged kötni fog az esküd, és hacsak nem akarod cölibátusban leélni az életedet, akkor előbb-utóbb el kell jönnöd hozzám.

– Ezt nem mondhatja komolyan.

Nem vagyok olyan álszerény, hogy azt állítsam, csúnya vagyok, vagy ilyesmi, de nincs bennem semmi különös, főleg az olyan túlvilági szépségekkel szemben, mint a tündék. Amikor először találkoztam Ethannel, és azonnal flörtölni kezdett velem, a szívem mélyén tudtam, hogy valami nincs rendben ezzel. Vannak lányok, akik annyira gyönyörűek és/vagy szexik, hogy csak úgy hullanak a lábuk elé a fiúk, de én nem tartozom ezek közé.

Kizárt, hogy a Rémkirály elengedje Ethant pusztán azért, hogy beengedjem az ágyamba.

– Biztosíthatlak róla – mondta –, hogy meglehetősen komolyan gondolom. Ha nem vagy hajlandó kilovagolni a Hajtással a halandók világába, akkor csak egy módon nyerheted el Ethan szabadságát.

Csak ültem ott, és bámultam a Rémkirályt.

– Nem értem. Mi lenne ebben magának olyan jó?

A Rémkirály megemelte a szemöldökét, én pedig, mintegy végszóra, elpirultam. Annyira a hitetlenkedésemre koncentráltam, hogy nem fogtam fel teljesen, miszerint éppen a szüzességem elvételéről tárgyalok egy férfival.

– Elnézést – mondta a Rémkirály halkán. – Nem lenne szabad idegesítenem téged pont most. Olyannak tűnt, mint aki őszintén bánja a dolgot, de ettől még nem múlt

el a pír az arcomról. Én még soha nem jutottam túl az alapokon egy fiúval. Természetből fogva óvatos vagyok, és nem igazán bízom az emberekben, ami eléggé megnehezíti számomra az intimitást. Úgy is lehet mondani, hogy prűd vagyok. A gondolattól, hogy konkrétan, azt, csináljuk a Rémkirállyal, kivert a hideg verejték.

– Nem foglak bántani – mondta. – Még kellemessé is tehetem számodra, minden félelmed ellenére.

Ettől élesen rápillantottam. Ethan vajon mesélt neki arról, amikor azt a szerelmi bűbájt alkalmazta rajtam?

– Nem teszek semmit az engedélyed nélkül – mondta a Rémkirály, és a tekintete arról árulkodott, hogy tudja, mire gondolok.

– Ha azt szeretnéd, hogy teljesen tiszta legyen az elméd, akkor tiszteletben tartom a kívánságodat.

– Miért csinálja ezt? – suttogtam önkéntelenül, sokkal fiatalabbnak és elveszettebbnek érezve magam, mint valaha. Minden kétséget kizáróan tudtam, hogy e mögött az ajánlat mögött több van, mint amennyi látszik. Ha beleegyezem, a Rémkirály többet kap, nem csupán egy kis mulatságot. Csak éppen fogalmam sem volt, micsodát.

– Pusztán az a kérdés, mennyit ér meg neked Ethan szabadsága – mondta a Rémkirály, anélkül hogy

válaszolt volna. – A szüzesség nem ér annyit a nőknek manapság, mint a régi szép időkben. Ha nekem adod, azzal nem ártasz az esélyeidnek, hogy férjet találj, és ki sem közösítenek, továbbá nem fognak úgy kezelni, mint értékcsökkent árut. Valóban annyira sanyarú sors lenne ez, hogy megéri cserébe feláldozni Ethan halhatatlan életét? Visszatértek a könnyek, és ezúttal nem voltam képes arra, hogy megakadályozzam a kicsordulásukat. Egyszerre éreztem magam csapdába esve, tehetetlenül és bűntudatosnak. Rengeteg velem egykorú lány van, aki már évek óta szexel, és semmiség számára az egész. Én pedig itt ülök, félve attól, hogy beleegyezzek a Rémkirály feltételeibe, noha Ethan élete a tét. A Rémkirály odanyúlt, és megfogta mindkét kezem. Én fél szívvel megpróbáltam elhúzni, de mint arra számítottam is, nem engedte el. A hüvelykujja a kézfejemet cirógatta, az érintése meglepően gyengéd volt.

– Azért félsz most, mert nem állsz még rá készen – mondta. – Ezért engedem, hogy megválaszd az időpontot. – Elengedte a kezem, és felnyúlt, hogy letöröljön egy könnycseppet az arcomról. – Amikor egy kicsit idősebb leszel, és lesz időd hozzászokni a gondolathoz, lehet, hogy vonzóbbnak fogod találni az ágyamat, mint gondolnád.

A Rémkirály ismét rám mosolygott, és a zaklatottságom ellenére is kénytelen voltam észrevenni

mélykék szemének a szépségét a hosszú szempillái keretében. Aha, valószínűleg rengeteg lány van, aki nagyon örülne a lehetőségnek, hogy az ágyába bújhasson. Kár, hogy én nem tartozom közéjük.

– És ha kiderülne, hogy nincs igazam – folytatta a Rémkirály –, ha úgy érzed, nem bírod elviselni, hogy velem legyél, akkor ezt bármikor eldöntheted.

Igen, ha egész életemben nem akarok lefeküdni senkivel! Lehet, hogy egyelőre nem állok rá készen, és lehet, hogy egy kicsit prűd vagyok, de ez nem jelenti azt, hogy örök életemre szűz akarok maradni. De hogyan mondhatnék nemet, és hagyhatnám sorsára Ethant? Hogyan nézhetnék Kimber szemébe azzal a tudattal, hogy megmenthettem volna a bátyját, de túl gyáva voltam hozzá? És hogyan nézhetnék a saját szemembe azzal a tudattal, hogy Ethant miattam rabolták el, én pedig a kisujjamat sem mozdítottam, hogy segítsék rajta? Úgy éreztem magam, mint egy marionett, a Rémkirály zsinórjain lógva. Tudtam, hogy ez az egyezés valami többről szól, mint amit elárul nekem. És azt is tudtam, hogy egy szép napon szembe kell majd néznem a döntésem következményeivel. Ha a Rémkirály azt követelte volna, hogy abban a pillanatban feküdjek le vele, talán nem lettem volna képes összeszedni hozzá a bátorságomat, bármilyen rettenetesen is éreztem volna

magam emiatt. De lehet, hogy igaza van. Lehet, hogy pár év múlva ez már nem fog olyan nagy dolognak tűnni.

– Ha bedobja Connort is, akkor megegyeztünk – mondtam, noha görcsbe rándult a gyomrom attól, amit megígértem.

A Rémkirály meglepettnek tűnt, mintha soha fel sem merült volna benne, hogy esetleg a bátyámat is ki akarom szabadítani. Elengedte a kezem, és a gondolkozástól ráncos homlokkal hátradőlt a székében. Majd bólintott.

– Ethant közvetlenül az esküd után elengedem – mondta. – És amikor teljesíted az ígéretedet, Connor is elmehet.

Nem találtam a hangom, hogy fennhangon is beleegyezhessek, így csak bólintottam. Meglehetősen biztos voltam benne, hogy egy szép napon ezt nagyon megbánom, talán már hamarosan.

A Rémkirály felállt, és felém nyújtotta a kezét.

– Akkor pecsételjük meg az alkut.

Nem tudtam, mit akar. Felálltam, de én nem nyújtottam kezet, csak gyanakodva figyeltem.

– Egy csókkal fogjuk megpecsételni – mondta, miközben kisimított egy tincset az arcomból. Ellenkezni kezdtem volna, de ő közbevágtott.

– Az alkut mágia fogja megerősíteni, hogy egyikünk se szeghesse meg. Érezni fogod, ahogy felgyűlik a mágia, de ne ijedj meg tőle.

Megráztam a fejem.

– Nem fogom megcsókolni! – mondtam. A Rémkirály megvonta a fél vállát.

– Vérrel is megpecsételhetnénk az alkut, de egy csók sokkal kellemesebb lenne. Mindkettőnk számára. Egyébként is, hogyan higgyem el, hogy valaha teljesíted az ígéreted, ha még egy csókot sem vagy hajlandó adni?

Nyeltem egy nagyot, és azt mondtam magamnak, hogy gyáva nyúl vagyok. Egy csóktól nem kell félni, még akkor sem, ha egy hidegvérű gyilkostól kapja az ember. Nem mondtam semmit, és ezt a Rémkirály beleegyezésnek vette.

– Érezni fogod, ahogy felgyűlik a mágia, amint kimondom a megegyezésünk szavait – jelentette ki. – Amikor megcsókoklak, ez erősebbé válik, de nem fog ártani neked. Továbbá, eléggé kellemessé teszi majd a csókot.

Elnyomtam egy borzongást. Nem akartam élvezni a csókot.

– Nem szeretném, ha szórakozna az agyammal.

– Nem fogok. Ez egyszerűen csak a mágia mellékhatása. Ha vérrel pecsételnénk meg az alkut, akkor ehelyett a fájdalom válna intenzívebbé, szóval megértheted, miért örülnék jobban a csóknak. – Rám vigyorgott, szinte kisfiús arckifejezéssel, ami nagyon nem illett hozzá. Éreztem az arcom forróságából, hogy ismét elpirulok, és utáltam magam ezért.

– Rendben. Mindegy. – Ha a mágia csak azt erősíti fel, ami amúgy is ott van, akkor csak arra kell figyelnem, nehogy bármily csekély élvezetemet leljem a Rémkirály csókjában.

Ő kecsesen lehajtotta a fejét, jót vidulva a duzzogó válaszon.

– Akkor én esküszöm, hogy ha nekem áldozod a szüzességedet, ezen a szent napon elengedem Ethant a Vad Hajtásból, Connort pedig aznap eresztetem el, amikor teljesíted a fogadalmadat.

Levegő után kellett kapkodnom a bőrömet bizsergető mágiától. Erősebb volt, mint bármi, amit valaha éreztem, és a karomon felállt az összes kis pihe. Azon sem lepődtem volna meg, ha kiderül, hogy az összes hajszálam is az égnek áll. Ha ez még erősebb lesz, amikor a Rémkirály megcsókol majd, akkor nem tudom, hogyan fogom túlélni. Már így is úgy éreztem magam, mintha egy konnektorba dugtam volna az ujjamat.

– Figyelmeztetek – folytatta a Rémkirály –, hogy ha nem sikerül megőrizned a szüzességed, amíg be nem teljesíted a fogadalmadat, akkor Ethan ismét csatlakozik a Vad Hajtáshoz, és nincs az az erő az égből vagy a földön, amely ismét felszabadíthatná. Egyetértesz a feltételeimmel?

A mágia olyan sűrűvé vált, hogy alig kaptam levegőt, és mintha a bőrömön kúszott volna. Nem voltam biztos benne, hogyan tudom majd kierőltetni a számon a szavakat, de a Rémkirály várakozóan nézett, a válaszomra várva. És minél gyorsabban válaszolok neki, annál hamarabb vége lesz ennek.

– Igen – mondtam, bár nem voltam biztos benne, hogy hallható a hangom. A mágia immár a fülemben is üvöltött, azon felül, hogy a bőrömön mászott.

A Rémkirály tekintete diadalittasan felcsillant, majd felcsúsztotta a nyakamon a hatalmas tenyerét, és a kezébe vette a fejem. Lehajolt, és minden cseppnyi akaraterőmre szükségem volt, hogy ne szabadítsam ki magam a szorításából, és ne mentsem az irhám. Az ajka meglepően gyengéden ért az enyémhez, és egy pillanatra megkönnyebbültem, mert azt hittem, ez a szűzies puszi is elég lesz. Utána belém hasított a mágia. Hirtelen már nem a bőrömön éreztem a bizsergést, hanem mintha belőlem jött volna.

Levegő után kapkodtam, és a Rémkirály is. Majd az ajka lecsapott az enyémre, a testemet pedig a sajátjához rántotta. Ellenállás nélkül belesimultam az ölelésébe, miközben a mágia a mellkasomban és a gyomromban vibrált. Kinyitottam a számat, szinte könyörögve a Rémkirály nyelvének ízéért, és ezt ő azonnal meg is adta nekem.

Olyan keményen csókolt, hogy szinte fájt, de még csak gondolat szintjén sem merült fel bennem, hogy ellenálljak neki. A nyaka köré fontam a karom, és hozzásimultam, éreztem a forró, kemény bizonyítékát, hogy ott helyben készen áll nyélbe ütni az alkut. A szájába nyögtem, miközben a gyönyör a fejem búbjától a lábujjam hegyéig végigcikázott bennem, majd vissza. Ez volt a legcsodálatosabb érzés, amit valaha tapasztaltam, és még többre vágytam. Nem volt olyan részem, akár az agyamban, akár a lelkemben, ami emlékezett volna rá, hogy egy rosszfiút csókolok, és hogy nem szívesen teszem, amit csinálok.

A mágia elérte a csúcspontját, amitől felsíkkoltottam volna, ha nincs ott a számban a Rémkirály nyelve. Mindkét kezemmel belemarkoltam a hajába, úgy kapaszkodtam belé, mintha az életemért tenném, és kezdtem belefulladásni. Majd egyik pillanatról a másikra vége lett az egésznek.

Megrogyott a térdem, és összeestem volna, ha a Rémkirály nem tart meg. Az ajka még egy másodpercig elidőzött a számon, mielőtt véget vetett volna a csóknak, a keze a vállamat tartotta, hogy el ne essek. Szédültem és gyenge voltam, túl kába ahhoz, hogy emlékezzek, hol vagyok és mit csinálok. Csak nagy nehezen tudtam kibogozni az ujjaim a Rémkirály hajából, és nem álltam ellen, amikor odavezetett egy székhez, és leültetett.

Az ajkamat sebesnek és duzzadtnak éreztem a Rémkirály csókjának erejétől. Ő leguggolt elém, és kisimította a hajam az arcomból, miközben felnézett a szemembe.

– Jól vagy? – kérdezte olyan hangon, mintha tényleg érdekelné. – Nem okoztam fájdalmat? A pupillája hatalmas volt és sötét, a lélegzete apró zihálásokban tört ki belőle. Gyanítottam, hogy a szűk bőrnadrágja még mindig dudorodik, de látványos felindultsága ellenére egy mozdulatot sem tett, hogy kihasználjon.

– Jól vagyok – sikerült kinyögnöm, bár egyáltalán nem voltam biztos ebben. A Rémkirály megszorította a kezem.

– Sajnálom, hogy ilyen durva voltam. Ez erőteljesebb volt, mint gondoltam.

Nem tudom, miért, de hittem neki. Lehet, hogy csak azért, mert olyan aggodalmasnak tűnt. Még mindig

próbáltam összeszedni magam, és eldönteni, merre van a felfelé és merre a lefelé, amikor Connor lépett be a szobába, karjában az eszméletlen Ethannel, és a csók minden emléke kiszállt a fejemből.

Tizennyolcadik fejezet

Szerintem tudat alatt soha nem is számítottam arra, hogy valóra válik a tervem. Egyébként elgondolkoztam volna azon, mit teszek, miután visszakaptam Ethant. Végére is a Rémkirály figyelmeztetett, hogy tehetetlen lesz. Én ugyan erősebb vagyok, mint egy velem egyforma méretű, tisztavérű ember lány lenne, de ahhoz határozottan nem vagyok elég erős, hogy elbírjam Ethant.

Connor átkelt a szobán, odaért egy antik jellegű kanapéhoz, és ráfektette Ethant. A lábam még mindig gyenge volt a mágiatúladagolástól, de odamentem Ethanhez, alig bírva elhinni, hogy kivívtam a szabadulását.

– Ne aggódj érte – mondta a Rémkirály közvetlenül a vállam felett, mire felugrottam. Egy ilyen nagydarab fickónak nincs joga ilyen csendesen mozogni! – Az, hogy megszabadult a Hajtásból, elgyengítette, de idővel visszanyeri az erejét.

– Mennyi idő kell hozzá? – kérdeztem. A Rémkirály vállat vont.

– Ő az első, akit valaha elengedtem. Nem tudom pontosan megmondani, milyen hosszú lesz a lábadozása.

A kanapén Ethan halkán felnyögött, és úgy rezgett a szemhéja, mintha fel akarná nyitni.

– Ethan! – mondtam mellé ülve, miközben megfogtam a kezét. – Hallasz engem? Ethan ajkai megmozdultak, de nem jött ki rajtuk hang, és a szemét sem nyitotta ki. Hogy az ördögbe fogom hazavinni?

És hogy fogom megmagyarázni, mivel fizettem a szabadságáért? Kizárt, hogy kihirdessem, miszerint a Rémkirálynak ígértem a szüzességemet! Az a gondolat sem csábított túlzottan, hogy apának vagy Finnek elmondjam, sikerült kiszöknöm a bunkerből. De menjünk szép sorjában: ki kell vinnem innen Ethant, és a Rémkirály nem ajánlotta fel, hogy majd segít.

– Használhatnám a telefonját? – kérdeztem.

A Rémkirály levett egy vezeték nélküli telefont a töltőről, és szó nélkül átnyújtotta. Megpróbáltam úgy tenni, mintha nem remegne a kezem, miközben Kimber számát tárcsáztam, azért imádkozva, hogy felvegye. Még mindig nagyon korán volt, és ő nem fogja felismerni ezt a számot, ha megnézi a kijelzőt.

Megkönnyebbülésemre felvette, és álomittasan beleszólt.

– Halló?

– Kimber, Dana vagyok. Ébren vagy?

Kimber egy álmos, meglepett hangot adott, és hallottam, hogy mocorogni kezd az ágyában.

– Dana? Hol vagy? Minden rendben?

– Jól vagyok. – Keresztbe tettem az ujjam, miközben kimondtam. Ez egy régi, gyerekkori szokásom, amihez stresszes helyzetekben szoktam néha folyamodni.

– A, izé, Rémkirály házában vagyok.

Kimber felhördült. Gyanítottam, hogy ettől teljesen felébredt.

– Mi?

– Beleegyezett, hogy Ethant elengedje, de Ethan túl gyenge ahhoz, hogy gyalogoljon, én pedig nem tudom hazavinni.

– Várj egy percet. Mit mondtál? Hogy a Rémkirály tényleg elengedte?

– Igen. De szükségem van a segítségedre.

– Szóval a Rémkirály beleegyezett az ajánlatba, amit kitaláltunk? – Kimber hangja hitetlenkedő volt, és ezért nem is hibáztathattam. Azt hiszem, egyikünk sem hitt benne igazán, hogy sikerülni fog. Csak jobban éreztük magunkat az illúziótól, hogy csinálhatunk valamit.

– Ööö, nem. Valami mást találtunk ki. De most nem akarok róla beszélni. Tudsz nekem segíteni hazajuttatni Ethant?

– Negyedóra múlva ott vagyok – mondta Kimber, és már hallottam is a lépteit, ahogy kiugrott az ágyból, és kapkodni kezdett.

– Várj egy pillanatot, elmondom a címet.

– Ne fáradj. Tudom, hol van.

Gondolom, logikus, hogy az avaloniak tudják, hol lakik a Rémkirály. Ő és a Vadászai nem azok a feltűnésmentes fajta.

– Oké. Akkor mindjárt találkozunk.

– Aha – felelte Kimber, majd letette.

Átkaroltam magam, hogy elnyomjak egy borzongást, bár a tűz kellemesen átmelegítette a szobát. Kimber egy kis ideig annyira boldog lesz, hogy visszakapta a bátyját, hogy nem fog azzal nyaggatni, milyen alkut kötöttem a Rémkirállyal. De tudtam, hogy ez nem tart sokáig, és végül erőltetni kezdi majd a témát, hogy mondjam el. Csak azt nem tudtam, hajlandó lesz-e megosztani velem a részleteket, akármennyire is a legjobb barátnőm.

Úgy döntöttem, hogy ez a „majd akkor kelünk át a hídon, ha odaértünk” esete, és félresepertem a zavaró gondolatokat.

Ethan sápadtabbnak tűnt a szokásosnál, és árnyékok húzódtak a szeme alatt. A Rémkirály tetoválása nagyon sötét volt a bőrén. Elgondolkoztam, hogy vajon

hagyományos tetoválás-e, amit Ethan el tud majd távolítani, vagy élete végéig rajta marad. Nem mintha rosszul nézett volna ki a maga vad, egzotikus módján, de úgy képzeltem, Ethan szívesebben venné, ha nem emlékeztetnék folyamatosan a Hajtásra.

A Rémkirály egy egyenes hátú széken ült keresztbe tett lábbal, és onnan nézte, ahogy Ethan ernyedte kezét fogom.

– Már a telefonban is mondtam neked, hogy az érdekemben áll megoltalmazni téged – szólalt meg. – Most, hogy megállapodtunk, ez még inkább így van. Ennek fényében muszáj hogy figyelmeztesselek: engedélyt kaptam Titaniától, hogy a nagynénédre, Grace-re vadásszak.

– Micsoda? – Ez a kijelentés annyira váratlanul ért, hogy fogalmam sem volt, miről beszél a Rémkirály.

– A királynő megtudta, hogy Grace-nek trónkövetelő ambíciói vannak. Nem örült túlzottan az információnak.

– A Rémkirály szája savanyú mosolyra húzódott.

Nem mintha bármennyire is sajnáltam volna Grace nénit. Ha megölik, mert a fejébe vette, hogy felhasznál Titania megölésére, hát, így járt. Nem tudom, nagyon gálád megjegyzés lenne-e, ha azt mondanám: örülök, ha Grace néni meghal, és egy könnycseppet sem fogok ejteni érte.

– És mi köze ennek az én biztonságomhoz? – kérdeztem.

– Grace sorsa megpecsételődött. Ha elég okos, akkor ideig-óráig el tudja kerülni a végzetét, de akármennyi hatalma is van, előbb-utóbb elkapom. Természetesen feltéve, hogy nem a királynő emberei kapják el előbb. Ezt a nagynénéd is tudja. Még ha sikerül is elrabolnia és Tündeföldre vinnie téged, a királynő emberei akkor is tudni fognak a veszélyről, és Grace nem juthat elég közel hozzájuk ahhoz, hogy merényletet követhessen el.

– Oké, de még mindig nem értem, mi köze ennek hozzám.

– Mindig is úgy tapasztaltam, hogy amikor valakinek nem marad semmi vesztenivalója, és semmi nyernivalója, az illető hajlamos bosszút állni.

A Rémkirály sokatmondó pillantást vetett rám, és eszembe jutott a korábbi célzása arra, hogy Grace néni már nem elrabolni próbál, hanem megölni. Nem állíthatnám, hogy túl jól ismerném Grace nénit, de azt simán elhiszem, hogy képes ilyesmire. A megérkezésemtől Avalonba, és a sikertelen kísérletétől, hogy a saját kis Tündejáró játékszerévé változtasson, teljesen becsavarodott. És olyasvalakinek ismertem meg, aki képes engem hibáztatni azért a szemétkupacért, amit az életéből csinált. Felsőhajtottam.

– Ha meg akar ölni, álljon be a sorba az összes többi mögé, aki erre a kiváltságra vágyik. – Ha nem vigyázok, még megkeseredem attól, hogy ennyien meg akarnak ölni.

A Rémkirály elismerően bólintott.

– Becsülöm a bátorságodat, Tündejáró. Ez nagyon ritka ilyen fiatalon.

– Ööö, kösz. És azt hittem, már nem így szólít. Danának hívnak.

– Elnézésedet kérem, Dana. Az én nevem pedig Arawn. Kevesen mernék használni, de te megteheted az áldásommal.

Megmenekültem a választól, mert megszólalt a csengő. Kimber megérkezett. A Rémkirály – Arawn – felkapta Ethant, és olyan könnyedén vitte ki, mint egy kisbabát. Anélkül, hogy még egy szót szolt volna hozzám, az ajtó felé tartott, én pedig siettem, hogy utolérjem.

Ezek után az agyam egy kicsit lekapcsolt. Kimber egyszerre volt feldobva és esett kétségbe, amikor Arawn átadta neki a bátyja ernyedt testét. Kimber tisztavérű tündeként elbírta, bár nem olyan könnyedén, mint Arawn. Könnyek csorogtak végig az arcán, és nyoma sem volt a szokásos morgósságának, mint Ethan közelében általában. Valószínűleg jobb is volt, hogy

Ethan csak pillanatokra nyerte vissza az eszméletét, különben élete végéig ezzel cikizte volna Kimbert.

Kimber figyelmét eléggé lefoglalta a bátyja ahhoz, hogy meg se kérdezze, hogyan szabadítottam ki. Úgy éreztem, mint aki kitért egy golyó elől, de kétségem sem volt, hogy amint visszanyeri a lelki egyensúlyát, elkerülhetetlenül továbbiakat kezd majd löni rám. Ezek után szétváltunk, Kimber hazavitte Ethant, én pedig visszamentem a bunkerbe. Sokáig haboztam, mielőtt megtettem volna, attól tartva, hogy lesznek olyan következmények, amiket Arawn nem említett, de végül megszúrtam az ujjamat a brossal, amit kaptam tőle. Testőrök nélkül féleszű céltábla lettem volna bárkinek, aki ártani akar nekem, úgyhogy feltétlenül szükségesnek tartottam elrejtőzni szem elől.

Az irányérzésem csapnivaló, de elég gyakran tettem meg az utat oda-vissza a bunkerhez, hogy segítség nélkül is hazataláljak. Ezúttal nem világította meg nekem az utat a szarvas, de Arawn előrelátón a kezembe nyomott egy zseblámpát.

Finn nagyon testőrösnek tűnt, amikor beléptem az őrszobába, egy fegyver fölé hajolt, amit aprólékosan tisztogatott. További lőfegyverek heverték az asztalon, és néhány ezüsttőr is. Visszatartottam a lélegzetem, amikor elsétáltam mellette, ő azonban észre sem vett. Nem

szívesen ismertem be, de a Rémkirály ajándéka nagyon praktikus szabadulókártya volt. Amennyire meg tudtam állapítani, Finn észre sem vette, hogy elmentem. Amint ismét biztonságban voltam a lakosztályomban, ingadozni kezdtem egy hatalmas adag kávé és az ágyba dőlés között. Az ágyba dőlés nyert, és olyan kimerült voltam, hogy azonnal elaludtam.

Sajnálatos módon nem álomtalan álomba merültem. Abban a pillanatban, hogy elszunnyadtam, szorosan Arawn karjaiban találtam magam, amint csókolózunk. Éppen olyan mély és szenvedélyes csók volt, mint az igazi, csak ezúttal minden mágia nélkül. Odasimultam hozzá, hogy a hasamon érezzem az izgalmá intenzitását. Meg kellett volna, hogy ijesszen, de nem így történt.

Teljesen átadtam magam neki, hagytam, hogy a nyelve elkalandozzon a számban, és nem ellenkeztem, amikor a keze lecsúszott a hátsómra, és még közelebb húzott magához. Elvette az eszemet a gyönyör és a vágy.

Arawn törte meg a csókot, belőlem pedig kiszaladt egy tiltakozó kis nyávogás. Arawn lemosolygott rám, sötét, ragyogó szemekkel, majd felkapott, és végigfektetett az ágyon. Egy kis részem tudta, hogy ez nem lehet valóság. A maradék részemet nem érdekelte. Arawn rám feküdt, óvatosan, nehogy összetörjön a hatalmas testével. Valahogy terpeszbe került a lábam, az egyik combjával

közöttük ívbe hajolt a hátam, és kiszaladt a számon egy nyögés. Alig kaptam levegőt a vágytól, és a kezem önálló életre kelve felemelkedett, hogy kigombolja Arawn ingét.

Nem tudom, meddig ment volna el az álom, ha nem ébredek fel arra, hogy Finn dörömböl az ajtómon.

– Dana! – kiabálta úgy, mintha nem most először szólítana a nevemen. – Most azonnal szólj valamit, vagy bemegyek!

Álomittasan és kábán kiabáltam vissza.

– Egy perc, és ott vagyok – sikerült kinyögnöm.

– Az apád látni akar – mondta Finn. – Most. Jaj. Ez rosszul hangzott.

– Csak egy pillanat.

Megdörzsöltem a csipás szemem, és kibotorkáltam a fürdőszobába. Legalább a hajam ki akartam fésülni, és egy kis vizet fröcskölni az arcomba, mielőtt szembenézek az apámmal, aki biztosan hallotta, hogy Ethan kiszabadult, és tudta, hogy ez az én művem. Megdermedtem, amikor megláttam a tükörképemet. Az arcom forró volt, és későn döbbentem rá, hogy tiszta vörös vagyok. A pupillám annyira tágra nyílt, mintha drogoznék, a hajam pedig úgy nézett ki, mint egy szénaboglya.

Amikor eszembe jutott, mit álmodtam éppen, még vörösebb lettem. Nem akartam így gondolni a Rémkirályra. Igen, jóképű, és megvan az a rosszfiús vonzereje is – igazából rosszfiús, nem olyan, mint Keane –, de veszélyes, kegyetlen, és évmilliókkal idősebb nálam. Szórakozottan megdörzsöltem az ajkam, mert eszembe jutott az igazi csókjának az ereje. Akkor élveztem, de az emléktől megborzongtam. Összesen kétszer csókolóztam eddig életemben, és mindkét alkalommal tudatmódosító mágia hatása alatt. Kíváncsi voltam, milyen lehet egy valódi csók, és aggódtam, hogy az érzés halványnak fog tűnni ezekhez képest.

De kiráztam a fejemből ezeket a gondolatokat, és visszagyömöszöltem az emlékeket – a valódi csókét és az álombéliét is – az agyam hátsó részébe, hogy majd később foglalkozzak velük. Ami most rám várt, az a közmondásos feketeleves.

Tizenkilencedik fejezet

Pontosan zéró esélye volt annak, hogy el fogom mondani apámnak, hogyan értem el Ethan szabadulását, és mire sikerült eléggé összeszednem magam ahhoz, hogy kimenjek a hálósobából, összeállítottam egy fedőtörténetet, amely megmenthet attól, hogy mindenkinek el kelljen mondanom a kínos igazságot.

Apa a nappaliban várt, nyughatatlanul járkálva fel-alá a kanapé előtt. Abban a körülbelül egy másodpercben, amíg még nem vett észre, láttam, hogy az arca feszes a stressztől, és még önmagához képest is szokatlanul sápadt. Arra számítottam, hogy nagyon dühös lesz rám, de nem tűnt mérgesnek. Csak, rémültnek.

Nem volt időm hosszasan elgondolkozni ezen a felfedezésen, mert felnézett. Az arc kifejezése nagy részét törölte, amint meglátott, bár ami zavarta, az eléggé zavarta ahhoz, hogy ne sikerüljön fenntartania a szokásos érzelemmentesség látszatát. A tekintete találkozott az enyémmel, és megcsóválta a fejét.

– Dana, mit tettél? – kérdezte. A hangja komoran csengett, és egy fél pillanatra felmerült bennem, hogy talán tudja az igazságot. Majd elvetettem a gondolatot. Teljesen biztos voltam benne, ha tudná, hogy a

Rémkirálynak ígértem a szüzességemet, akkor dühös lenne, nem pedig ijedt. Felszegtem az államot, és reménykedtem benne, hogy nem pirultam el.

– Amit tennem kellett ahhoz, hogy kiszabadítsam Ethant a Vad Hajtásból.

– És mi volt az pontosan?

Amikor az anyámnak kellett falaznom, rengeteget gyakorolhattam a hihető hazugságok kitalálását, és a hiteles előadásukat is. Megtanultam, hogy mindig az a legjobb, ha egyszerű marad a hazugság, és olyan sok igazságot keverünk bele, amennyit csak tudunk. Ó, és nem szabad kerülni a szemkontaktust, amitől az ember akkor is őszintétlennek tűnik, amikor igazat mond. Úgyhogy egyenesen apám szemébe néztem, miközben hazudtam neki.

– Semmit nem csináltam. Csak azt kellett megígérnem, hogy a jövőben megteszek majd valamit. És mielőtt megkérdeznéd, mágikus fogadalom akadályozza, hogy elmondjam, mi az. Apa gerincéből mintha kiment volna a keményítő, lerogyott a kanapéra. Úgy nézett ki, mintha azt mondtam volna el neki, hogy valaki meghalt. Mivel nagyjából semmit nem árultam el, nem voltam biztos benne, mi zavarta annyira abban, amit mondtam.

Egy kicsit beljebb merészkedtem a szobába, de nem ültem le. Ehhez túl izgatott voltam.

– Mi a baj, apa?

– Hogy mi a baj? – nevetett fel keserűen apa. – Mi bajom is lehet, amikor a lányom valami olyasmit ígért a Rémkirálynak, amit az annyira nagyon akar, hogy cserébe hajlandó elengedni az egyik Vadászát? – Kiengedett egy súlyos sóhajt. – Nem tudsz eleget ahhoz róla vagy Tündeföldről általánosságban, hogy jólinformáltságon nyugvó, megalapozott döntéseket hozhass. Bármit is ígértél, meg ne merd neki adni. Még akkor sem, ha ez azt jelenti, hogy visszakapja Ethant. – Apa rezignáltnak tűnt, mintha nem számítana arra, hogy hallgatni fogok rá.

Eszembe jutott az ígéret, amit tettem, és tudtam, hogy nem fogom egyhamar teljesíteni. Semmilyen szexi álom nem elég ahhoz, hogy le akarjak feküdni a mumussal. Egyébként is, apának igaza volt. Nem jólinformáltságra alapoztam a döntést. Fogalmam sem volt, milyen következményei lesznek a megállapodásunk teljesítésének, és amíg ezt meg nem tudom, addig nincs az az isten, hogy teljesítsem.

Kár, hogy a megjátszott titoktartási kötelezettségem alól is le hetetlenné tette, hogy bárkit megkérdezzek, aki járatos a tündék világában, vajon mit rejthet ez az alku.

– Nem kell gyorsan teljesítenem, ha ettől jobban érzed magad – mondtam az apámnak.

- Nem érzem jobban! - csattant fel apa, és végre megláttam egy villanásnyit abból a haragból, amire számítottam. - Ide figyelj, Dana: nem szabad megadnod neki, amit akar. Pont. Én gyorsan lenyeltem a választ, ami ki akart csúszni a számon arról, hogy mennyire nem szeretem, ha parancsolgatnak nekem.

- Tudod, mit kért tőlem? - kérdeztem azon gondolkozva, hogy ez megmagyarázná a heves reakcióját.

- Nem kell tudnom - felelte apa. - Titania, a Látók királynője semmit nem tudott felajánlani a Rémkirálynak, amiért cserébe elengedte volna Connort. Tényleg azt képzeled, hogy átadná neked Ethant valami olyasmiért, aminek nem rettenetesek a következményei?

Nem. Lehet, hogy azt nem tudom, milyen következményekről van szó, de a létezésükben bizonyos vagyok.

- Nem hagyhattam, hogy megtartsa Ethant - feleltem. - Különösen úgy, hogy én megmenthetem. Csak arra kell módot találnom, hogy megmeneküljek a következményektől. Mint már mondtam, nem mostanában kell megtennem a dolgot. Majd kitalálok valamit. - Legalábbis ezt reméltem.

Apa nem igazán tűnt elégedettnek a válasszal, de egyelőre békén hagyott. Afelől nem voltak illúzióim,

hogya az elkövetkezendő napokban még sokat fogunk beszélni erről. Hirtelen összevonta a szemöldökét, és felnézett rám.

– Várjunk csak egy pillanatot. Azt mondtad, a Rémkirály mágiával akadályozta meg, hogy beszélhess erről? – A tekintete tágra nyílt, és rémültnek tűnt. – Hogyan sikerült találkoznod vele Finn tudta nélkül?

– Nem találkoztunk – feleltem habozás nélkül, noha nem számítottam erre a kérdésre. – Felhívott. – Ismét egy kis igazságdarabka a hazugságba keverve, hogy egy hihető fedőtörténet álljon össze belőle. Kizárt, hogy beszéljek apámnak a brossról. Azonnal elvenné tőlem, pedig volt egy olyan érzésem, hogy egy szép napon még jól jöhet.

– Telefonon keresztül bűvölt meg?

Hoppá. Ez még szerintem is egy kicsit valószínűtlenül hangzott. De persze erősen gyanítottam, hogy senki nem tudja pontosan, hol húzódnak a Rémkirály erejének határai, úgyhogy kitarítottam amellet, amit mondtam.

– Igen. Ne kérdezd, hogy csinálta. Én egyáltalán nem értek ehhez az egész mágiához. – Sajnálatos módon ez a színtiszta igazság volt.

Nem voltam biztos benne, hogy sikerült apát meggyőznöm, de nem kérdezősködött tovább. Lehet, hogy a Rémkirály állítólagos képessége arra, hogy

telefonon keresztül bűvöljön meg, nem hihetetlenebb annál, mint hogy sikerült Finn tudta nélkül kimenekítenie a házból. Cseppet sem voltam meglepve, amikor anya nem sokkal apa távozása után felhívott. Bár apa egyfajta házi őrizetben tartotta, a világtól nem vágta el teljesen. Anyának fogalma sem volt, mit ígértem a Rémkirálynak Ethan szabadulásáért cserébe, de apához hasonlóan ő is meg volt róla győződve, hogy csak valami rettenetes lehet. Apával ellentétben viszont ő nem tud higgadt maradni krízishelyzetben. Én mindig azt hittem, hogy a pia miatt tör ki időnként hisztériás rohamokban, de úgy tűnt, mégsem. Mindent megtettem, hogy szóban megnyugtassam, de amikor leraktuk a telefont, még mindig könnyekkel küszködött. Örültem, hogy apa az összes piát eltávolította a házból, különben alighanem túlment volna minden határon, hogy végezzen a határtalan elkeseredésével.

Sokkal inkább meglepett az, hogy Alistair is felhívott, Ethan és Kimber apja. Az apámmal való rivalizálása ellenére ők kettőn egyfajta partneri viszonyban végezték a munkájukat, hogy biztosítsák: megérem a felnőttkoromat. Ez a szövetség elég erős volt ahhoz, hogy apám megadja a telefonszámomat Alistairnek, de ahhoz azért nem, hogy Alistair azt is sejttesse, hol van a rejtekhelyem.

Alistair egy aránylag fiatal tünde, aki Avalonban született. Ő jóval visszafogottabb, mint egy átlagos amerikai, de sokkal kevésbé, mint az apám. Bár ő is azt mondta nekem, hogy nem szabad megadnom a Rémkirálynak, amit ígértem, annyira megköszönte, amit tettem, hogy szinte már kínos volt. Szerintem Ethan úgy gondolja, az apja elsősorban a mágikus képességei miatt szereti, és amiatt, amit ezekkel Alistairért tehet, de nekem egyáltalán nem így tűnt. Abban is reménykedtem, hogy Ethan felhív majd, de nem tette. Azzal győzködtem magam, hogy biztosan túl gyenge és beteg hozzá a Vadászat miatt, de az önbizalomhiányom megakadályozta, hogy ezt el is higgyem. Kimber csodával határos módon minden felelősséget levett a vállamról, de Ethanre talán nem igaz ugyanez. Mit tett vele a Rémkirály azalatt, amíg a Hajtásban volt? Biztosra vettem, hogy nem csak motoroztak a városban. A Rémkirály megígérte, hogy Ethan „sértetlen” marad, de szerintem ez nem ugyanazt jelenti, mint a „bántatlan”.

Aznap este olyan képzelgések között merültem álomba, hogy Ethant a Rémkirály és a Vadászhai kínozzák. Reggel ezeknek az álmoknak a zavaros emlékével ébredtem, de tudtam, hogy rengeteg csupasz bőr is szerepelt bennük, és biztos voltam benne, hogy messze túlmentek a tizennyolc éven felülieknek szóló sávba.

Nem mintha nem lett volna még erotikus álmom, de ilyen soha. Soha nem volt még ilyen intenzív és ennyire valóságszerű. A testem még mindig emlékezett rá, milyen volt a Rémkirály mellkasára tapadni, miközben a nyelve a szám belsejét cirógatta. És bár nem akartam, hogy az legyen, ez az emlék nagyon szexi volt.

Még mindig eléggé kivoltam, amikor érkezett a kilenc óra, és eljött az edzésem ideje Keane-nel. Kíváncsi voltam, hogy ő tud-e Ethanról, de amint az arcára pillantottam, megtudtam a választ. A pillantás, amit rám vetett, sötét volt és dühös. Megpróbáltam volna elsimítani a dolgokat, de nem volt beszélgetős kedvében.

Ez volt a legbrutálisabb, legintenzívebb edzés, amiben valaha is részt vettem. Keane kétségkívül még mindig visszafogta magát, nehogy kárt tegyen bennem, különben darabokban lettem volna, mire végzett, de messze nem volt szórakoztató a dolog. És mintha ez nem lett volna önmagában is elég rossz, a sértéseket és a szarkazmust is maximumra tekerte. Szerinte végig nem csináltam egyetlen dolgot sem jól. A kiképzőőrmester-taktikája általában csak feldühített, de aznap sokkal mélyebbre hatolt, oda, ahol már sokkal inkább megbántott voltam, mint haragos.

Szerintem még tíz perc sem telt el, mire úgy döntöttem, hogy ebből elég. Keane-t természetesen a

legkevésbé sem érdekelte, hogy döntöttem, és oda se bagózott, amikor azt mondtam, hogy abba akarom hagyni. Az arcom felé lendítette az öklét, de én eltökéltem, hogy ott azonnal véget vetek a dolognak. Úgyhogy leküzdöttem a védekezőreflexet, és kényszerítettem magam, hogy mozdulatlan maradjak, ahelyett hogy lebuknék, elhajolnék vagy kivédeném az ütést. Keane az utolsó másodpercben döbbsen rá, hogy nem védekezem, és a szeme tágra nyílt, ami nevetésre készített volna, ha nem hunyorgok és szorítom össze a fogam az ütésre várva. Ha Keane ember lett volna, akkor sehogy nem tudja megállítani az ütést, úgyhogy átkozottul örültem, hogy nem ember.

Olyan közel járt hozzám a keze, mire teljes erőből fékezni kezdett, hogy az ökle az államot súrolta. De nem elég erősen ahhoz, hogy fájjon, úgyhogy elengedtem egy néma, megkönnyebbült sóhajt. Fel voltam készülve az ütés fogadására, amennyiben ez az ára, hogy Keane leálljon, de nem igazán örültem volna neki.

– Mi a franc van? – kiáltotta Keane, miközben az, összeszorított ökle még a levegőben lógott.

– Azt mondtam, elég volt – közöltem vele, és kellemesen meg lepődtem azon, milyen higgadtan és nyugodtan cseng a hangom. Lehet, hogy nagy jövő áll

előttem, ha a színészi pályát választom, mert minden voltam, csak higgadt és nyugodt nem.

Keane eleresztett egy artikulálatlan, frusztrált hangot, de leeresztette az öklét.

– Bal lábbal keltél fel? – kérdeztem a rosszindulatú vigyorainak egyik elég ügyes változatával.

Keane tekintete jeges lett. Még soha nem láttam ilyen kifejezést az arcán. A dühe mindig is izzó volt, az a fajta, ami egyforma hirtelenséggel lángol fel, majd huny ki. Ez most másnak tűnt, és egy részem szeretett volna egy hatalmas lépésnyit hátrálni.

– Viccelődsz – állapította meg Keane, és a hangja éppolyan hideg volt, mint a szeme. – Gondolom, számodra ez az egész csak egy nagy játék, és pontosan annyira veszed komolyan az edzést, mint az iskolai tornaórát.

– Mi van? Ezt meg honnan veszed? Keane megrázta a fejét.

– Tudod mit? Az én időm nálad többet ér.

Egyetlen további szó nélkül letrappolt a matracról, majd gyakorlatilag kirántotta a lábam alól, hogy feltekerhesse.

– Jézusom – dobtam a karom a levegőbe. – Azt tudtam, hogy nem szereted Ethant, de arra nem számítottam,

hogyan hisztizni fogsz, mint egy kisbaba.

Keane felpattant, majd vadul belerúgott a feltekert matracba.

– Azt hiszed, ez Ethanról szól? – Már nem tűnt annyira hidegnek, de nem állíthatnám, hogy így jobb volt.

Összezavarodva pislogtam.

– Ha nem róla, akkor miről?

– Te komplett elmebajos vagy. – Keane végighúzta a kezét a haján, és közben szerintem sikerült kitépnie pár tincset. Majd vett egy nagy levegőt, és lassan, kimérten folytatta, mintha egy idióta lennék, akinek rövid szavakban kell megmagyarázni a dolgokat. – Nem Ethanról van szó, hanem rólad. Mi a franc értelme van, hogy megtanítsalak megvédeni magad, ha kirohangálsz, és tálcán nyújtod át magad az ellenségeidnek?

Ekkor rengeteg dolgot láttam a szemében, amelyek közül sokat feltehetőleg nem lett volna szabad látnom.

Keane nemcsak a tanárom, hanem a barátom is, és barátként egyértelműen volt joga aggódnia értem – még akkor is, ha fogalma sem volt, mennyi minden miatt aggódhatna. De a reakciójának intenzitása, az arcán tükröződő felindultság, Ez többnek tűnt a baráti aggodalomnál.

A francba! Annyira nincs szükségem egy újabb komplikációra az életemben.

Mit tegyen az ember, amikor valaki, akire csak barátként gondol, azt érezteti vele, hogy többet akar? Én azt az egy dolgot csináltam, ami eszembe jutott: figyelmen kívül hagytam.

– Nem kínáltam fel tálcán magam az ellenségeimnek – válaszoltam. – Tudtam, hogy kockázatot vállalok, amikor tárgyalásba bocsátkozom a Rémkirállyal, de muszáj volt megtennem. Nem hagyhattam, hogy megtartsa Ethant, ha meg tudom menteni. Érted is megtettem volna ugyanezt.

Lehet, hogy ezt az utolsó részt jobb lett volna, ha megtartom magamnak, de igaz volt. Viszont ez nem jelentette azt, hogy bármennyire is szándékomban állt volna járni Keane-nel. Pont ugyanígy cselekedtem volna, ha Kimber élete a tét. Kedvelem Keane-t, de csak azon ritka alkalmakkor, amikor nem viselkedik seggfejként. Nagyon jóképű, és el kell ismernem, hogy rém szexi. És igen, Kimber egyértelmű érdeklődése iránta keltett bennem némi féltékenységet. De már így is van az életemben egy elég bonyolult srác, és most már egy elég bonyolult férfi is. Ha ehhez Keane is hozzájönne, azt már nem tudnám kezelni. Egyébként is, Kimber a legjobb

barátnőm. Milyen barát lennék, ha összejönnek egy olyan sráccal, akiről tudom, hogy érdekli?

– Te ne tegyél nekem szívességeket – morogta Keane, de dühének az ereje nagyrészt már elszállt.

– Nem vagyok az a típus, aki kényelmesen hátradől, és hagyja, hogy mások oldják meg a problémáit – feleltem.

– És soha nem is leszek. Ha úgy gondolod, hogy emiatt csak időpocsékolás önvédelemre tanítani engem, akkor biztos vagyok benne, hogy találok valaki mást a feladatra.

Keane úgy fintorgott, mintha valami kegyetlen dolgot mondtam volna. Én nem így éreztem.

– Nem, nem időpocsékolás – ismerte be lehajtva a fejét. – Minél több hülyeségbe kevered magad, annál nagyobb szükséged van az önvédelmi technikákra.

Félig felnevettem, félig felhorkantam.

– Ez nagyon diplomatikus és megértő válasz volt. Amíg ilyen barátaim vannak, addig az ellenségeim kényelmesen hátradőlhetnek, hogy élvezzék a műsort.

– Meg fogok őszülni miattad még húszéves korom előtt. Vállat vontam.

– Úgyis fested a hajad, úgyhogy senkinek nem fog feltűnni. Keane erre elmosolyodott.

– Szóval, ismét barátok vagyunk? – nyújtottam ki a kezem, hogy megrázza. Keane egy megfeszített pillantás kíséretében elfogadta a kezem, majd megszorította, ahelyett hogy megrázta volna.

– Igen. Barátok.

Ezt sikerült szarkazmus nélkül kimondania, nekem pedig sikerült elfogadnom a választát, noha tudtam, hogy nem hisz benne.

Huszadik fejezet

Mindennap úgy ébredtem, hogy arra számítottam: Ethan aznap jelentkezik. De nem keresett. Bemagyaráztam volna magamnak, hogy még mindig rosszul érzi magát, csak hogy amikor megkérdeztem Kimbert, hogy van, ő azt felelte, sokkal jobban. Erős kísértést éreztem, hogy azt is megkérdezzem tőle, akkor miért nem jelentkezik, de Kimber egyszerre tűnt kimerültnek és szórakozottnak, úgyhogy úgy döntöttem, kevésbé érzelmes témákat fogok szóba hozni. Még csak a Rémkirállyal kötött egyezségemről sem érdeklődött. Nem tudtam, hogy ez azt jelenti, már hallott a „titoktartási kötelezettségemről”, vagy nem érdekli, vagy mi van. Majdnem egy hét eltelt úgy, hogy semmit sem hallottam Ethan felől. Anyát és apát naponta láttam, vagy legalább hallottam a hangjukat, ami jólesett volna, ha nem olyan feszült az egész. Apa egyértelműen még mindig aggódott, anya pedig, Hát, anya összeomlott. Nem viselte jól a józanságot, különösen stresszesen. Egyik nap még egy magánbeszélgetésre is félrevont, amikor apát látogattam meg, akinek éppen el kellett intéznie egy fontos hívást. Anya izgágasága még rosszabb volt, mint akár az első napokban a delirium tremens elmúltá után, és döbbenten láttam, menyinyire lefogyott. A ruhája csak

lógott rajta, és észrevettem, hogy a jegygyűrűjét sem viseli, amit azelőtt soha nem vett le. Még mindig láttam a karika nyomát az ujján. Anya felfigyelt rá, hogy nézem, és zavartan megdörzsölte a gyűrű helyét.

– Folyton lecsúszik — mondta. — Majd megnézem, hogy be tudok-e vetetni belőle.

– Fogókúrázol? – kérdeztem, noha tudtam a választ. Anya mindig is egy árnyalatnyit telt volt, de ez soha nem érdekelte, és szerintem most sem kezdte el érdekelni.

– Nem szándékosan – felelte anya szomorú mosollyal.
– Csak mostanában nem igazán vagyok éhes – érintette meg a hasát. – Mindig elmegy az étvágyam, ha stresszes vagyok. Bólintottam. Így már értem. A múltban, amikor stresszes volt, lehet, hogy az étvágya elment, de az alkoholszomja nem igazán. És noha az nem éppen tápláló dolog, kalória azért van benne. És ha belegondolok, minden bizonnyal a stresszt is mérsékeli, bár borzalmas áron. Odanyúltam, és esetlenül megveregettem anya vállát.

– Kérlek, ne stresszelj miattam. Nem lesz semmi bajom.

– Hát persze hogy nem – válaszolta anya hamis vidámsággal, majd elnémult, és tovább ficergett.

Vártam, hogy mond-e még valamit, de nem tette.

– Kérdezni szeretnél volna valamit? – végszavaztam neki, noha nem voltam biztos benne, hogy tudni akarom. Anya vett egy nagy levegőt, majd komor, de elszánt arckifejezéssel felém fordult. Ekkor biztos lettem benne, hogy nem akarom tudni.

– Te tisztában vagy azzal, hogy az apád az akaratom ellenére tart itt, ugye? – kérdezte. Elfintorodtam. Igen, tisztában vagyok ezzel. Bizonyos értelemben mindketten a foglyai vagyunk.

– És tudod, hogy miért?

Ez a kérdés meglepett. Természetesen tudtam, hogy miért. Az, hogy apa józanságra kényszeríti anyát, azon kevés valóban jó dolgok közé tartozik, amik Avalonba érkezésem óta történtek velem. Anya persze nem így látja, mivel ehhez először is be kellene ismernie, hogy alkoholproblémája van.

– Azért tart itt, hogy ne igyál – feleltem megacélozva magam egy újabb tiltakozó kirohanásra.

Anya megrázta a fejét.

– Nem. Azért tart itt, mert azt hiszi, hogy te ezt szeretnéd.

– Mi van?

– Azért tart itt, mert te azt hiszed, hogy alkoholista vagyok, és úgy gondolja, ha elzár engem az alkoholtól,

azzal boldoggá tesz téged.

Erre soha nem gondoltam ebben a formában, de valószínűleg így van. Viszont átkozott legyek, ha emiatt bűntudatom lesz.

– És mire akarsz ezzel kilyukadni? – A hangom jeges lett, de anya ezt figyelembe sem vette.

– Arra akarok kilyukadni, hogy ha megkérnéd az apádat, hogy engedjen el engem, valószínűleg megtenné. Éppen annyira a te foglyod is vagyok, mint apádé. Felnevettem, de keserű, haragos nevetéssel.

– Azt szeretnéd, hogy beszéljem rá apát, engedjen el, és folytathasd a szokásosat. Ez remek, anya. Egyszerűen csodálatos. Ismét egy szánalmas, alkoholista lúzer akarsz lenni.

Anya úgy rántotta hátra a fejét, mintha pofon vágtam volna.

– Dana!

Régen, amikor folyton részeg volt, folyamatosan nagyon keményen dolgoztam azon, hogy elfojtsam a dühömet. Anyával kiabálni vagy neki érvelni, amikor ittas, reménytelen feladat. De most nem volt részeg, úgyhogy mindent kiengedtem. Talán így, hogy józan – még ha nem is saját jószántából az –, képes lesz megérteni, mennyi kárt okozott nekem az alkoholizmusával.

– Azt akarod, hogy úgy tegyek, mintha nem zavarna, hogy inkább ájultra innád magad, mint hogy velem töltsd az idődet?

– Én nem ezt.

– Vagy hogy rendjén valónak találjam, hogy folyton olyan részeg vagy, hogy a számlákat sem jut eszedbe befizetni? Azt hiszed, nem zavar, hogy hazudoznom kell miattad évről évre?

– Elég!

– Nem, nem elég! – A haragom önálló életre kelt. Olyan szorosan ökölbe szorítottam a kezem, hogy az ujjaim kezdtek elzsibbadni, és úgy éreztem, mindjárt felrobbanok. – Egész életemben hitvány anyapótlék voltál, de az elmúlt pár hétben azt hittem, talán többre is kész vagy. És most arra kérsz, könnyítsem meg számodra, hogy ismét, Anya pofon vágott, én pedig elnémultam a sokktól. Még soha nem ütött meg életemben. Remegett a dühtől. De a könnyes tekintete elárulta, hogy a dühe mögött fájdalom is van.

– Azt mondtam, elég – nyögte ki rekedt hangon. Majd felállt, hátat fordított nekem, és mereven elsétált.

Boldognak kellett volna éreznem magam, hogy sikerült kimentenem Ethant a Vad Hajtásból, függetlenül az ígérettől, amit cserébe tettem. Ehelyett viszont borzasztóan éreztem magam. Apa aggódik miattam.

Anya dühös rám. Keane, úgy tűnik, olyasvalamit akar tőlem, amit nem tudok neki megadni. Ethan pedig láthatóan nem áll szóba velem.

Végül elegendő lett abból, hogy a hívására várok, összeszedtem hát a bátorságomat, és én kerestem. Nem vette fel, sőt hiába hagytam neki üzenetet, nem hívott vissza. Ez kicsit arra a bánásmódra emlékeztetett, amiben én részesítettem, miután megláttam Tiffanyval a bulin, de én nem tettem semmit, amiért ezt érdekelnem volna. Legalábbis nem tudtam róla. Amikor nem sikerült Ethant telefonon elérnem, felhívtam inkább Kimbert. Még csak egyszer beszéltem vele, mióta elmentem a Rémkirályhoz, és az is csak egy rövid párbeszéd volt. De eltökéltem, hogy most kiderítem, mi történt Ethannel.

Valahogy kicsúszott a fejemből, hogy Kimbernek még nem volt lehetősége kifaggatni, mit tettem, amiért cserébe elengedték Ethant. Ő viszont szinte azonnal emlékeztetett erre.

– Szóval, azt mondtad, hogy sikerült valami mást összehoznotok a Rémkirállyal a helyett az alku helyett, amit mi találtunk ki – mondta, én pedig bosszús arcot vágtam, és örültem, hogy nem látja. – Mi volt az? Úgy tűnik, senki nem tudja.

Igen, és én pontosan ezt is akartam. Úgyhogy bár egy kicsit lelkifurdalásom volt miatta, ugyanazt a hazugságot

adtam elő Kimbernek, mint apámnak.

– A Rémkirály mágikus esküre kötelezett, hogy nem beszélek róla. Hosszú csend következett.

– Aha – felelte Kimber, és tisztán hallottam a hangjában a kétkedést.

Fészkelődni kezdtem. Apámnak hazudni nem esett rosszul. Úgy értem, ne már, lehet, hogy az apám, de alig ismerem. Kizárt, hogy szexről beszélgessek vele. Pont.

De Kimber a legjobb barátnőm, és ha bárkinek is el fogom mondani, akkor az ő lesz. Anyám szégyenletes titkát is elmeséltem Kimbernek, és akkor még csak olyan huszonnégy órája ismertem. Most már közelebb vagyunk egymáshoz, úgyhogy képesnek kell lennem arra, hogy rábízzam a legújabb kínos titkomat.

De az anyám alkoholizmusáról beszélni feleannyira sem kínos, mint bevallani, hogy mit ígértem a Rémkirálynak. Most komolyan, minek is nevezzük azokat, akik szexet ígérnek egy szívességért? Ezt pontosan tudom, és az arcom már attól is égett, hogy rágondoltam.

– Tudod, nekem elmondhatod – felelte Kimber csendesen, és hallottam a fájdalmat a hangjában. – Akármilyen is az. Nem foglak kevesebbre tartani. Te megmentetted Ethant, amikor senki más még csak meg sem próbálta.

Lenyeltem a torkomban formálódó gombócot. Kimber valószínűleg azt hiszi, megígértem a Rémkirálynak, hogy segítek neki megölni valakit. Mármint valaki mást, nem a Tündekirálynőket. Amennyire tudni lehet, őt semmi más nem érdekli. Ha úgy vesszük, megölni valakit sokkal súlyosabb, mint áruba bocsátani a testemet, de azt hiszem, azt könnyebben be tudnám vallani, mint ezt.

– Nem tudok beszélni róla, Kimber – feleltem. – Ne haragudj, de nem tudok.

– Rendben – felelte Kimber olyan hangon, ami arra utalt, hogy ez messze nincs rendben. – Mindegy.

– Kimber.

– Azt mondtam, rendben! Ha nem akarsz beszélni róla, nem fogunk beszélni róla. Így is hálás vagyok a segítségédért. – A szavak a helyükön voltak, de Kimber hangja jeges és távolságtartó maradt.

Azt kívántam, bár tudnék valamit mondani, amitől jobb lesz, de semmi nem jutott eszembe. Nem tudtam mást tenni, mint hogy témát váltok, és reménykedem benne, hogy Kimber idővel megbocsát nekem. Vagy hogy végül lesz annyi bátorságom, hogy megmondjam az igazat, de azért nem szándékoztam addig fél lábon állni.

– Hogy van Ethan? – kérdeztem. – Semmit nem hallottam felőle.

Hosszú csend következett, és fogalmam sem volt, mire gondol Kimber ezalatt. Majd válaszolt, és már egyáltalán nem tűnt hidegnek, csak aggódónak.

– Fizikailag majdnem teljesen rendbe jött. De, nem ugyanolyan, mint volt. Nem akar beszélni arról, ami történt, és folyamatosan azt mondogatja, hogy jól van, de nincs jól. A lelkiismeretem ismét megsajdult. Biztosan nagyon fáj Kimbernek, hogy mindkét oldal kizárja. Ez azt jelenti vajon, hogy meggondolom magam, és vallomást teszek neki? Jaj, nem.

– Ezt hogy érted?

– Úgy értem, azt a hülye tetoválást leszámítva úgy néz ki, mint Ethan, de nem Ethan az. El sem mosolyodott, mióta hazajött, és folyton csendesen borong. Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer ezt mondom, de hiányzik az az arrogáns pöcs.

Ettől majdnem felnevettem, de csak majdnem.

– Úgy tűnik, nem akar beszélni velem – mondtam. – Kerestem párszor, de nem veszi fel, és nem hív vissza. Vajon, vajon engem hibáztat azért, ami történt?

Lehet, hogy Kimber dühös volt rám, és bántotta, hogy nem bízom rá a titkom, de azt hiszem, azért még a barátnőm maradt, mert azonnal a védelmemre kelt.

– Dehogy! Hányszor kell még elmondanom, hogy nem a te hibád?

– Hát, ha nem is az, attól Ethan még simán hibáztathat érte.

– Esküszöm, hogy a szart is kiverem belőle, ha megteszi. Ezúttal nem bírtam elfojtani egy kis nevetést.

– Ezért még fizetnék is, hogy megnézhessem.

– Azt lefogadom. De most komolyan, Dana, nem tudom, miért nem hív vissza, de nagyon csodálkoznék, ha azért, mert hibáztat téged. Egyszerűen csak nem önmaga mostanában, és bármi baja is van, sem én nem tudom megoldani, sem az apánk.

– Sajnálom – feleltem, bár abban nem voltam biztos, hogy mit. Talán mindent. Miután letettem a telefont, úgy döntöttem, én is azt csinálom majd Ethannel, amit ő csinált velem. Nem hajlandó visszahívni? Rendben. Akkor majd személyesen fogom meglátogatni. És hála a Rémkirály figyelmes ajándékának, képes leszek díszkíséret nélkül elmenni hozzá. Általában nem szoktam ilyen kockázatokat vállalni, de láttam, milyen jól működik a Rémkirály brossa. Az erejét felhasználva teljesen láthatatlan voltam. Ennek következtében képes leszek elhagyni a bunkert anélkül, hogy emiatt veszélyben forognék. Legalábbis elméletben, és eljött az ideje, hogy ezt az elméletet a gyakorlatba is átültessem.

Huszonegyedik fejezet

A legjobb esélyem arra, hogy meglátogassam Ethant – természetesen anélkül, hogy bárki észrevenné: elhagytam a bunkert –, éjszaka nyílt, lefekvés után. Finn szinte soha nem lépett be a lakosztályomba, többnyire elvonult magában, kivéve, amikor én kezdeményeztem a kapcsolatot, de ezúttal nem bíztam a szerencsémben. Ha napközben akarok kimenni, akkor pontosan az lesz az a nap, amikor Finn úgy dönt valamiért, hogy rám néz. Nagyon idiótának éreztem magam emiatt, de egy jó félórát azzal töltöttem, hogy megpróbáltam eldönteni, mit vegyek fel a tiltott kiruccanásomra. Nem gondoltam, hogy Ethant normál körülmények között túlságosan érdekelné, mi van rajtam, és most még kevésbé fogja. De ez nem akadályozott meg abban, hogy háromszor átöltözzek. Végül a farmer mellett döntöttem, amihez egy egyszerű, fehér gombos inget vettem, és egy bűnösen puha kasmírkardigánt, amit anya választott nekem.

Az öltözékem nem tűnt túl különlegesnek – és ez is volt a lényege. A legkevésbé sem akartam, hogy Ethan azt higgye, kiöltözöm neki, még akkor sem, ha így van. Ráadásul amennyiben Ethan úgy dönt, hogy megölel, muszáj lesz imádnia a kasmír csodálatos puhaságát. Forgattam a szemem a saját dilinyósságom miatt, amikor

beálltam a tükör elé befogni a hajam, hogy ne legyen csupa elektromosság a pulóvertől. Ez nem randi lesz, távolról sem. Csak beszélni fogok Ethannel, hogy megtudjam, mi a baj, és ez azt jelenti, hogy annak esélye, miszerint kiélvezheti a kasmír puhaságát, nagyjából a nullával egyenlő. Megvártam a tizenegy órát, majd megszúrtam az ujjam a Rémkirály brossával. Biztos voltam benne, hogy Ethan még fent lesz, de már elég késő volt ahhoz, hogy Finn azt feltételezze, lefeküdtem aludni. Egy mély lélegzetből bátorságot merítettem, majd keresztültepegettem a nappalimon, és óvatosan benyitottam az őrszobára.

Persze a Rémkirály brossának segítségével nem kellett volna lábujjhegyen lopakodnom. Finn a fotelben üldögélt, és egy magazint olvasgatott, miközben a tévé némán ment a háttérben. Amikor az ajtó kinyílt, nem nézett fel az újságjából, sőt azt sem vette észre, hogy átmentem előtte, és kinyitottam az alagútrendszerbe vezető ajtót. Bármit is csinált velem a Rémkirály bűbája, nem csupán láthatatlanná tett, de észrevehetetlenné is.

Nagy levegőt vettem bátorításképpen, és felkattintottam a zseblámpát. Elindultam lefelé az alagútban.

Közvetlenül Ethan lakása mellett, az udvarból nyílt egy lejárati ajtó az alagútrendszerbe, de a leghalványabb

elképzelésem sem volt arról, hogy lehet onnan eljutni az én védett bunkeremhez. Ami azt illeti, azt sem tudtam elképzelni, hogyan lennék képes felemelni a fedőt, ami elzárta és elrejtette a bejáratot a szem elől. Ez azt jelentette, hogy a hosszabbik utat kellett választanom. A Rémkirály azt mondta, hogy a bross hatása fél óráig tart, úgyhogy szednem kellett a lábamat. Bőven elég lett volna az időm, de az én irányérzékeimmel ez csak annyi mozgásteret adott, hogy pont beleférjen egy-két eltévedés.

Volt néhány hely, amely az éjszakai élet gócpontjának számított Avalonban – például A Mélység klub –, de a legtöbb útvonal sötétedés után gyakorlatilag kihalt volt. Ahogy elhagytam az alagútrendszert, és elindultam lefelé Avalon főutcáján, csak egy-egy autót láttam, gyalogosból pedig, ha lehet, még kevesebbet. Az utcák éjjelente sosem voltak valami zsúfoltak, de azt hiszem, most még a szokásosnál is kevesebb ember járt odakint – mindenki tudta, hogy a Vad Hajtás a városban zajlik.

Jó időt futottam, és egyszer sem tévedtem el. Még több mint tíz percem volt hátra, amikor befordultam a sarkon, és megláttam azokat a diákházakat, amelyekben Ethan és Kimber is lakott. Ethan ablakában fényt láttam, és valami árnyék is mozgott a lefüggönyözött ablakok előtt. Egyértelműnek tűnt, hogy otthon tartózkodik, és

még fent van. Most, hogy itt voltam, erős késztetést éreztem, hogy megforduljak és elrohanjak.

Mi van, ha Ethan egyszerűen nem akar látni? Az is épp eléggé fájt, hogy nem hívott vissza, viszont ha azt mondaná, hogy menjek innen, szerintem ott helyben belepusztulnék. Még rosszabb is eszembe jutott: mi van, ha nincs egyedül? Ha ajtót nyit, és azt látom, hogy van ott egy másik lány,.

– Fejezd már be! – morogtam magamra. Nem hittem igazán, hogy lenne ott bárki nőnemű, főleg azok után, amit Kimber mondott a komor viselkedéséről. Nem kellett volna iderángatnom magamat az éjszaka közepén, hogy itt meredjek az udvarban az ablakára, mint egy szerelmi bánattól vergődő kiskutya.

Félretéve az aggodalmaimat és a félelmeimet, rákényszerítettem magamat, hogy egyik lábamat a másik elé téve, felkapaszkodjak az első emeletre. Ethan ajtajában újra magamra förmedtem a gyávaságom miatt, miközben a gyomrom idegesen ugrált, és a szívem legalább kétszer olyan gyorsan vert, mint szokott.

Először csak óvatosan kopogtattam, aztán amikor senki sem nyitott ajtót, egy kicsit hangosabban megismételtem. Visszafojtottam a lélegzetemet, mivel biztos voltam benne, hogy Ethannek most meg kellett hallania, de továbbra sem történt semmi. Már majdnem

harmadszor is kopogtattam, amikor észrevettem a csengőgombot, és inkább becsöngettem. Hallottam a hangot, majd pillanatokkal később az ajtóhoz közeledő léptekeket. Ismét visszafojtottam a lélegzetemet.

Az ajtó hirtelen kitárult, és a nyílásban ott állt Ethan, a lakásból áradó fényben. Gyűrött, kifakult pólót és tépett farmert viselt. A haja kócos volt, és a bőre fakó – amitől a kék szarvastetoválás szinte feketének látszott. Így is lélegzetelállítóan nézett ki. Elképesztően közel kerültem ahhoz, hogy örökre elveszítsem, anélkül hogy valaha lehetőségem nyílna elrendezni magamban, mit is érzek iránta, és nem akartam még egyszer elkövetni ezt a hibát.

– Szia – mondtam ideges mosollyal, verejtékes tenyérrel. – Bocs, hogy ilyen későn jöttem, de...

De Ethan egyenesen átnézett rajtam, mintha senki nem is lenne ott. A szája sarka legörbült, és megcsóválta a fejét. Majd egy szó nélkül becsapta az ajtót.

Olyan fájdalom hasított belém a ki nem mondott visszautasításától, mint még soha semmitől. Azt hittem, amikor a bulin láttam azzal a lánnyal, hogy az pokolian rossz, de hogy rám csapja az ajtót egy szó nélkül, ez szinte elviselhetetlen volt. Később majd haragot is fogok érezni, amikor eszembe jut, mit tettem, hogy megmentsem a Vad Hajtástól, és milyen hálátlan dolog

ez tőle, de pillanatnyilag semmi mást nem éreztem, mint sajgó fájdalmat. Megfordultam, eltökélten, hogy nem fogok sírni, és elindultam a lépcső felé. Az órámra pillantottam, hogy mennyi időm maradt, mielőtt a Rémkirály brossának a mágiája elmúlik, és ekkor csapott fejbe a valóság, amitől meglepetésemben hisztérikusan nevetni kezdtem.

Jaj, ne már! Arawn azt mondta, hogy a bűbáj el fog engem rejteni az emberek elől még akkor is, ha történetesen belém ütköznek, hogy nem csak láthatatlan leszek. Ethan azért nézett úgy keresztül rajtam, mert nem látott – és hallani sem hallott.

Szinte spicces lettem a megkönnyebbüléstől, és egy pillanatra azt hittem, összecsuklik alattam a térdem. A falnak dőltem Ethan ajtaja mellett, és lassan szívtam be és fújtam ki a levegőt, apránként megnyugtatta magam. Majd figyeltem, ahogy a karórák másodpercmutatója eltiktakolja a Rémkirály mágiájának elmúltáig szükséges időt.

Amikor letelt a harminc perc, vártam még egy kicsit, hátha a bűbáj időtartamát csak nagyjából lehet meghatározni, de elég kellemetlenül éreztem magam attól, hogy odakinn állok, ahol bárki megláthat. Annak az esélye, hogy valamelyik ellenségem megpillant az alatt a pár perc alatt, amit odakint töltök, rendkívül

csekély volt, de nekem nem éppen acélból vannak az idegeim. Ismét megnyomtam az ajtócsengőt. Ezúttal amikor Ethan léptei felhangzottak, súlyosnak tűntek, mintha trappolna, nem egyszerűen csak odajönne. Kicsapta az ajtót, mire a bőrömet megbizsergette a mágia. Ethan arca harcias fintorba torzult, amit még soha nem láttam rajta, a kezét pedig ökölbe szorította a két oldala mellett. A mágia érzete erősebbé vált, és tátva maradt a szám, amikor ráébredtem, hogy valami bűbáj bevetésére készül. És nem úgy véltem, hogy valami kellemes dolgot szándékozik tenni velem.

Ethan tekintete az arcomra szegeződött, és kétség sem fért hozzá, hogy ezúttal lát engem. A mágia felizzott, majd elhalt, és a szigorú tekintet semlegesebb, fegyelmezett arckifejezésbe ment át.

– Dana? – kérdezte Ethan, mintha nem hinne a szemének.

Én idegességemben zsebre dugtam a kezem, és meggörnyedt a vállam is.

– Teljes életnagyságban.

Ethan pislogott párat, majd körbepillantott, és felmérte, hogy nincsenek testőrök a közelben.

– Idióta – morogta az orra alatt, majd elég erősen megragadta a karomat ahhoz, hogy kékszöld foltokat

okozzon, és berántott a küszöbön, aztán becsapta mögöttem az ajtót.

Engem túlságosan megdöbbenett a viselkedése ahhoz, hogy tiltakozzak. Úgy gondoltam, biztosan bocsánatot fog kérni, amiért így bánt velem, de ehelyett az előszoba falához lökött, és hadonászni kezdett az ujjával az arcom előtt.

– Itt maradsz! – utasított, majd betrappolt a nappaliba, és berántotta a függönyöket, azon igyekezve, hogy eltüntesse közöttük az apró rést.

Kimber nem viccelt, amikor azt mondta, hogy nem önmaga.

Én ügyet sem vetettem a parancsára, és követtem a nappaliba, ellenállva a készítésnek, hogy a kezdődő véraláfutásokat dörzsölgessem a karomon.

– Hagyd békén azokat a függönyöket – mondtam Ethannek. – Senki nem fog meglátni a résen.

Ethan ingerült mordulással engedte el a függönyt. Felém fordult, de a tekintete a bal vállam fölé szegeződött, mintha rám sem bírna nézni.

– Mi a fenét keresel itt? – morogta.

Ez határozottan nem az a fogadtatás volt, amiben reménykedtem, és éreztem, hogy az önbizalmam minden kis foszlánya kifolyik a lábujjamon keresztül.

Úgy éreztem magam, mint egy jó tanuló kis iskolás lány, aki valami sokkal menőbb srácba esett bele. Ezt igyekeztem nem kimutatni.

– Nem hívtál vissza – válaszoltam, majd rögtön utálni kezdtem magam, amiért olyan ráakaszkodónak tűnök. Ethan egy nem túl megfeszített jelzést adott, amikor nem hívott vissza. Miért nem figyeltem oda?

– Jézusom, Dana! A fél világ meg akar téged ölni, te pedig úgy döntesz, ez a megfelelő időpont arra, hogy késő este egymagadban bóklásszál Avalon utcáin? Meg akarsz halni, vagy szimplán csak elmebeteg vagy?

Minden szava késként hasított a szívembe. Biztosan végig csak szórakozott velem, döbbentem rá. Kizárt, hogy ilyen rettenetesen kegyetlen tudna lenni velem, ha valaha tényleg fontos lettem volna neki. Amikor idejöttem, számítottam rá, hogy nem fog örülni, de azt hittem, a Rémkirály miatt fog haragudni. Egy pillanatig sem hittem, hogy ilyen lesz.

Megvédhettem volna magam, és beszélhettem volna a Rémkirály amulettjéről. Nem tetszett a gondolat, hogy olyan hülyének tart, aki minden védelem híján is lerázza a testőrét. De ahhoz, hogy ezt elmagyarázzam, ott kellett volna maradnom, és ehhez nem volt gyomrom.

– Ha tudtam volna, hogy ilyen leszel, akkor hagyom, hogy a Rémkirály megtartsa – feleltem, és megvolt az

az elégtételelem, hogy Ethan arca megrándult. Persze nem gondoltam komolyan Egy végtelen, rabszolgaságban töltött élet egy kicsit erős büntetés a seggfejkedésért. De az utóbbi időben hajlamos voltam csúnyán odavágni, és ebben a pillanatban a legcsekélyebb késztetésem sem támadt arra, hogy leszokjak erről.

– Bocs, hogy zavartalak – folytattam, és az ajtó felé fordultam.

– Majd megpróbálok anélkül hazamenni, hogy megöljenek, de mivel ugye egy elmebeteg hülye vagyok, aki meg akar halni, nem ígérhetek semmit.

Megragadtam a kilincset, de még mielőtt elfordíthattam volna, Ethan gyorsan átszelte a köztünk lévő távolságot, és elkapott. Ismét nekilökött a falnak, de ezúttal ott is maradt intim közelségben hozzám, mindkét kezével a falnak támaszkodva a fejem mellett. Kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit – az arckifejezéséből ítélve semmi olyasmit, amit hallani akartam volna –, de nem jött ki rajta szó.

Még mindig sajgott a szívem a nem túl vendégszerető fogadtatás miatt, de még így sem tudtam nem észrevenni Ethan halvány, fás illatát. Sem pedig az én testemhez oly közel lévő testének melegét, vagy a szeme élénk kékjét. Ethan közelebb hajolt hozzám, és az volt az első gondolatom, hogy meg akar csókolni, mire zakatolni

kezdett a pulzusom, de nem a harag miatt. De ahelyett hogy megcsókolt volna, egyszerűen csak az enyémhez érintette a homlokát, és lehunyta a szemét. Nem egészen tudtam mire vélni ezt a mozdulatot. Azt mondtam magamnak, hogy megkönnyebbültem, amiért félreértelmeztem a szándékait, de a testem ezt nem vette be. A bőröm szűk lett és bizseregni kezdett, a pulzusom pedig tovább gyorsult, mint a rakéta. A kezem minden tudatos szándék nélkül elindult felfelé Ethan csípőjén, óvatos mozdulattal arra az esetre, ha félreértelmeztem a jelzéseit.

Ő még közelebb simult hozzám, amivel megkönnyítette, hogy teljesen köré fonjam a karom. Felemelte a fejét, és találkozott a tekintetünk. Az arckifejezésében rengeteg vágy volt, de valami más is. Valami, amit nem értettem, de ami ösztönösen elborzasztott. Meg akartam kérdezni, mi a baj, de még mielőtt esélyem lett volna rá, ismét felém hajtotta a fejét, és az alig szétnyílt szája jelezte a szándékait, semmi kétséget nem hagyva bennem. Se kétséget, se gondolatot, és kész, pont. Elfelejtettem, miért mentem oda, megfeledkeztem a vegyes érzelmeimről iránta, elfelejtettem, milyen durván beszélt hozzám. Amikor az ajka az enyémhez ért, nem tudtam visszafojtani a halk sóhajt. Ethan ajka puha volt és meleg, az érintése finom, anélkül, hogy óvatos lett volna. A lehető legkönnyedebb

csók volt, az ajkak alig-érintése, mégis belebizsergett az egész testem minden idegszála. – Még – súgtam a szájába, és Ethan engedelmeskedett, a csókunk mélyebbé vált. A karom szorosabban fonódott köré, az ujjaim a hátába vájtak, miközben hívogatóan kinyitottam a számat. Attól a kis nyögéstől, ami kiszökött Ethanból, amikor belém kóstolt, tetőtől talpig végigcikázott bennem valami. A keze nem maradt a falon. Az egyik az arcomat fogta közre, olyan pózba igazítva a fejemet, ami tökéletes volt a csókolózáshoz. A másik a derekamon nyugodott, közvetlenül a nadrágom öve felett. Miközben a nyelve felderítette a számat, a derekamon lévő keze simogatni kezdte az oldalamat. A hüvelykujja minden egyes simításnál a mellemhez ért, bennem pedig fel sem merült, hogy ez zavarhatna.

Szokatlan bátorsággal lecsúsztattam a kezem Ethan pólóján, amíg rá nem találtam a szegélyére, majd becsúsztattam alá, és a csupasz bőréhez értem. A teste olyan csodálatosan meleg volt, a bőre lágy, mint a selyem. Ethan lélegzete elakadt az érintéstől, de még csak halványan sem tűnt úgy, mintha tiltakozna.

Azt hiszem, Ethan is meglehetősen bábornak érezhette magát, mert a keze az oldalamról a mellkasomra vándorolt. Még mindig fel-le simogatott, lassú mozdulatokkal, biztosítva, hogy előre lássam, mi a célja, és meg tudjam állítani, ha akarom. De nem tettem. A

hátam szinte az akaratom ellenére feszült ívbe, amikor megfogta a mellem. Az érintését alig éreztem a pulóverem, a pólóm és a melltartóm miatt, de ez nem akadályozta meg, hogy a mellbimbóm merev kis csomóvá keményedjen, és azt sem, hogy középtájt forróság fakadjon bennem.

Ethan mozdulatai szertelenebbé váltak. A szája szinte túl keményen feszült az enyémnek, és már nem volt elég számára, hogy ennyi rétegen keresztül tapogasson. A keze belegabalyodott a pulcsimba és a pólómba, mindkettőt szinte az államig feltolta, felfedve a melltartómat. Egy kicsit túl gyorsan mozgott számomra, elég gyorsan ahhoz, hogy az elmém fél másodpercre kitisztuljon, miközben megpróbáltam eldönteni, nem megyünk-e ezzel túl messzire. Csak erre a fél másodpercre volt szükségem ahhoz, hogy visszatérjen a józan eszem. Valami nincs rendben Ethannel, jutott eszembe hirtelen. Kimber is látja rajta, és én is észrevettem, amikor berántott az ajtón. Nem ez a megfelelő pillanat arra, hogy kísérletezni kezdjünk a kölcsönös vonzalmunkkal, bármit is akar a testünk. Ethan már korábban is megpróbált kihasználni, és attól tartottam, hogy a pillanatnyi állapotában esetleg nem az önkontroll lesz a legerősebb oldala, ha hagyom elszabadulni a dolgokat. A keze hátracsúszott a hátamra, és megpróbálta kioldani a melltartómat, de bár egy

részem nagyon szívesen továbbment volna, a bölcsebb felem vette át a vezetést. A nyelvével a számban nem tudtam beszélni, úgyhogy megelégedtem azzal, hogy a mellkasára tettem a kezem, és löktem egyet rajta.

Ethan egy mély torokhangot adott, félig morgott, félig felnyögött, és bár nem vacakolt tovább a melltartóm csatjával, nem vette el a kezét sem, és a csókot sem hagyta abba. Nem tagadhattam volna, mennyire forrt a vérem, de mióta ismét elkezdtem gondolkozni, nem tudtam leállítani az agyamnak azt a felét.

Rengeteg okom volt arra, hogy ne bízzak Ethanben, de még így sem hittem, hogy bármire kényszerítene, amit nem akarok. Attól viszont tartottam, hogy a meggyőző ereje és a saját szenvedélyem elsöpri a józan eszemet, és el fogom felejteni, miért kell leállnom. Márpedig muszáj volt leállnom. Végére is a Rémkirállyal való egyezségem azt jelentette, hogy nem csinálhatom ezt végig Ethannel anélkül, hogy örökre elveszíteném.

Csak ebben a pillanatban értettem meg teljesen, mennyire ravasz ez az alku. Ha valami csoda folytán eltűnne közülünk az összes probléma, és le akarnék feküdni Ethannel, először Arawn ágyába kell bebújniom. Nyugodtan le lehet hülyézni, de nem hinném, hogy Ethan – vagy bármelyik másik fiú, ha már itt tartunk –

repesne ettől a gondolattól. Ez hatalmas pofon volt nekem, már átvitt értelemben.

Erősebben kezdtem tolni Ethan mellkasát, mert teljesen elvette a kedvem ez a gondolatmenet. A gesztusom valószínűleg meggyőzőbb lett volna, ha nem csókolom közben vissza, de olyan átkozottul jó érzés volt, Arra jutottam, ez az első igazi csókom, amit nem befolyásol mágia. Valami ellenkezésfélét dűnnyögtem, miközben továbbra is megpróbáltam Ethant eltolni. Ha még egy pillanatig kitart, biztosan összeszedem az akaraterőmet, hogy elfordítsam a fejem, de Ethan végül úgy döntött, az „állj” jelzésem erősebb a „gyerünk” jelzésemnél. Elszakította a száját az enyémről, és volt egy pillanatom felmérni a frusztrált haragot az arcán, mielőtt hátrált egy lépést, és elfordult tőlem.

Úgy viselkedtem, mint egy szűzkurva, bár ez nem állt szándékomban. Kinyitottam a számat, hogy valahogy elsimítsam a dolgokat, de semmi nem jutott eszembe. Nem éreztem úgy, hogy ha elmagyaráznám, milyen áldozatot hoztam Ethan szabadságáért, az segítene.

– Sajnálom – mondtam végül, nyomorultul érezve magam, miközben visszahúztam a pólómat és a kardigánomat.

Ethan hirtelen mozdulattal visszafordult felém, a meglepetéstől tágra nyílt szemekkel.

– Mi a fenét?

Ostobán pislogtam. Ethan úgy nézett ki, mintha komolyan gondolná, de nem csak képzelődtem, amikor pár pillanattal korábban haragot láttam az arcán.

– Nem akartalak félrevezetni – mondtam vékonyka kis hangon, ami alig emlékeztetett az enyémre. Nem jellemző rám, hogy ilyen félénk legyek, de semmi, ami eddig történt az életemben, nem készített fel arra, hogy hogyan bánjak Ethannel.

Ethan odanyúlt, mindkét kezét a vállamra tette, és határozottan megszorította.

– Semmi rosszat nem csináltál. – Most megint sugárzott belőle az őszinteség.

– Akkor miért voltál dühös?

Ethan elengedte a vállam, és a falnak dőlt velem szemben.

– Nem rád voltam dühös – nyugtatott meg. – Nézd, tudom, hogy te nem vagy, tapasztalt. Több eszem is lehetett volna, mint hogy ilyen gyors tempót diktáljak.

Lánggra gyúlt az arcom, és azon kaptam magam, hogy képtelen vagyok Ethan szemébe nézni. Folyton elfelejtem, Ethan mennyire nem az én súlycsoportom. Ő az érett, tapasztalt lányokhoz szokott, és ebben a pillanatban két évnél sokkal többel éreztem fiatalabbnak

magam nála. Ethan éppen nem rám nézett, úgyhogy nem látta az engem elárasztó szégyenpírt, és tovább beszélt.

– Meg sem lett volna szabad csókolnom téged, amilyen állapotban most vagyok. A gondolat, hogy szerintem hiba volt megcsókolnia, késként hasított a mellkasomba, de kényszerítettem magam, hogy a mondanivalója fontosabbik részére koncentráljak.

– Milyen állapotban vagy? – Végére is ez az ok, amiért eljöttem hozzá, a virtuális NE ZAVARJANAK tábla ellenére, amit kirakott.

– Egyszerűen csak, nem vagyok önmagam – mondta Ethan kitérően, s közben nem igazán nézett a szemembe.

– Hogy érted ezt?

Ethan felegyenesedett, és eltolta magát a faltól.

– Hé, nem akarsz inni valamit? Nincs rá semmi okunk, hogy itt ácsorogjunk az előszobában. Gyere, és ülj le.

– Ravasz – mondtam, de amikor megláttam a pánikszerű kifejezést a szemében, visszakoztam. – Iszom egy kólát, ha van.

– Aha. Persze. Foglalj helyet. Mindjárt jövök.

Ethan kiugrott a konyhába, még mielőtt válaszolhattam volna. Feltámadt bennem a kísértés,

hogy kövessem, de úgy éreztem, bölcsebb lenne, ha adnék neki egy kis teret. Lehet, hogy az imént csapta a párbeszéd ajtaját az arcomba, de az, hogy szeretné, ha még maradnék, reményt adott. Talán még nem áll készen arra, hogy megossza velem, mi a baj, de nem lehetetlen, hogy sikerül összeszednie hozzá a bátorságát, még mielőtt véget érne az este. Végigsimítottam a pulcsimon, hogy meggyőződjek róla, minden ruhám a helyén van, majd beléptem a nappaliba, és levetettem magam a nagyon férfias bőrkanapéra.

Huszonkettedik fejezet

Ethannek sokkal több idejébe telt elkészítenie az italokat, mint amire számítottam, és már azt kezdtem fontolgatni, hogy kimegyek utána a konyhába. Végül másképp döntöttem, mert úgy éreztem, nekem is éppannyira szükségem van egy kis időre, hogy összeszedjem magam, mint neki. Láthatóan nem számított, mit súg nekem a logikus, racionális oldalam Ethanról, és az okokról, amik miatt nem bízhatom benne. Amikor a közelemben van, amikor hozzám ér, eltűnik belőlem az ésszerűség. Ma este sikerült meghátrálnom, de kínos belegondolnom, mennyire nehezemre esett. És ha valaha elmegyek vele egy igazi randira, ki tudja, hogyan fog végződni. Ettől a sráctól krumplipürévé válik az agyam, és ez mindkettőnk számára nevetségesen veszélyes. Ethan persze nem tud az őt fenyegető veszélyről – kételkedtem benne, hogy a Rémkirály tájékoztatta volna az alkunkról.

Amikor végre visszatért a szobába, Ethan egy fokkal jobban nézett ki. Nekem egy kólát hozott olyan régimódi üvegben, magának pedig valamit, amit Old Peculiernek hívtak. Valamiféle barna sör volt, és nem tűnt olcsónak. Ethan üvege már félig üres volt, amit nem vettem jó jelnek. Átnyújtotta nekem a kólát, majd leült mellém a

kanapéra, és hosszan meghúzta a sörét. Nagyon kínos csend telepedett közénk.

Megpróbáltam kitalálni, hogyan kérdezhetném meg Ethantól finoman, mi a gond, de a finomság nem az erősségem. Ethan a két keze között görgette az üveget, és vak tekintettel bámulta. Úgy tűnik, Kimbernek tényleg igaza van, és valami nincs rendben. Lehet, hogy Ethannel nem vagyunk olyan közeli ismerősök, hogy kíváncsiskodni kezdjek, de ez nem akadályozott meg benne.

– Mit tett veled a Rémkirály? – kérdeztem lágyan.

Ethan pislogott, és kizökkent a borongásból. Ismét az ajkához emelte az üveget, és lehajtotta a maradékot. Én semmilyen értelemben nem vagyok sörszakértő, de azt biztosra veszem, hogy az Old Peculiert inkább kortyolgatni szokták, mint vedelni.

– Nem akarok beszélni róla – válaszolta Ethan, miközben letette az üres üveget maga elé a dohányzóasztalra, majd tovább bámulta.

– Ez azért átjött – feleltem. – De ha nem beszélsz róla, akkor hogyan fogod rajta túltenni magad valaha is? Mi az, amiről nem akarsz beszélni? – Már abban a pillanatban tudtam, hogy a saját esetemben is alkalmaznom kellene ezt a hozzáállást, de egyelőre nem

álltam rá készen, hogy beszéljek az ördöggel kötött alkumról.

Ethan megrázta a fejét.

– Ez azok közé a dolgok közé tartozik, amikkel egyedül kell megbirkóznom.

– Ez egy olyan pasidolog, ugye? Hogy azt hiszitek, ha nem beszéltek a problémáitokról, akkor elmúlnak?

Ethan végül rám nézett, és vissza utasítóvá vált az arckifejezése.

– Komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy nem akarok beszélni róla.

Lehet, hogy fel kellett volna adnom. Fordított helyzetben, ha ő firtatta volna, mivel vettem rá a Rémkirályt, hogy elengedje, nagyon dühítettek volna a kérdései. De valami belső ösztön azt súgta, hogy erőltessem csak, mert Ethan igazából szeretne beszélni róla.

– Tudod, én gyakorlatilag eladtam a lelkem az ördögnek, hogy visszakapjalak – mondtam neki, és láttam az arcának rándulásából, hogy érzékeny ponthoz értem. – Arawn azt mondogatta nekem, hogy nem esett bajod, és azt hittem jogom van tudni, hogy igazat mondott-e, mert ha éppen hazudott, akkor valószínűleg más dolgokban is.

Az érvelésem elég meredek volt, de abból, ahogy Ethan keze összeszorult az ölében, úgy éreztem, sikerült meggyőzőnőm a kis érzelmi zsarolásommal. Még pár pillanatig borongott, majd ella zította az öklét, és kirázta a kezét. Aztán felnyúlt, és megérintette a szemét keretező tetoválást.

– Engem elengedtek a Vad Hajtásból – mondta továbbra is a tetoválást simogatva –, de ez nem jelenti azt, hogy szabad vagyok. – Leeresztette a kezét, és végre felém fordult, hogy űzött tekintetével rám nézzen. – Még mindig hozzá vagyok kötve, Dana. Nem kell vele és a Hajtással tartanom, de már az ő teremtménye vagyok, és mindig is az leszek.

– Nem értem – feleltem, bár volt egy sanda gyanúm, hogy mégis.

– Amikor bevett a Hajtásba, amikor rám tette a jelét. – Ethan ismét megérintette a tetoválást.

– Soha nem mondhatok ellent neki. A mágiája nem hagyja.

Ethan egy elkeseredett, frusztrált kiáltással lerogyott a kanapéra, és a fejét a támlájára hajtotta. Olyan sötét fájdalom csillogott a szemében, hogy muszáj volt elkapnom róla a pillantásomat.

– Egész életemben egy átkozott marionett voltam – mondta olyan keserű hangon, amelyet még nem

hallottam tőle. – Mindig jó gyerek voltam, és megtettem, amit az apám akart. Ő kért arra is, hogy hódítsalak meg, még akkor is, ha ehhez egy hazug szemétládává kell változnom, és fel sem merült bennem, hogy nemet mondjak.

– Utána, amikor jobban megismertelek. – Ethan megcsóválta a fejét, anélkül hogy felemelte volna a kanapé támlájáról. – Te a magad ura vagy, Dana, Tudom, hogy a te apád is uralkodni akar rajtad, ahogy az enyém rajtam, de te nem hagyod. Te magad döntesz az életedről, és nem engeded, hogy mások rángassanak. Arra gondoltam, talán.... talán én is tudnék ilyen lenni. Lehet, hogy ha az apám megkérne, hogy olyat tegyek, amit helytelennek tartok, akkor legközelebb nemet tudok mondani.

– El tudod képzelni, mennyire nem örült, amikor megpróbáltam segíteni neked elmenekülni Avalonból. Az volt az első eset, hogy nyíltan ellene szegültem, és jó érzés volt. De most. – Ethan felnevetett, de nem boldog hangon. – Most, hogy végre összeszedtem a bátorságom, hogy kiálljak az apám ellenében, a Rémkirály karmai mélyedtek belém olyan mélyen, hogy soha nem szabadulok tőle.

A fogamat csikorgattam, miközben arra gondoltam, mekkora egy hülye voltam. Tudtam, hogy nagyon

gondosan kell megfogalmazni a Rémkirállyal kötött egyezségünket, hogy neki csak a szó szerinti dolgokat kell majd betartania. Azt hittem, hogy ha kiszabadítom Ethant a Hajtásból, akkor a Rémkirálytól is megszabadul, de most, így visszatekintve láttam, hogy ez milyen ostoba feltételezés volt.

– Annyira sajnálom, Ethan – mondtam, miközben súlyosan a vállamra telepedett a fájdalom.

Ethan felegyenesedett, majd odahajolt, a vállamra tette a kezét, és szorosan maga mellé húzott.

– Semmit ne sajnálj. Egész életemben a Rémkirály rabszolgája maradtam volna, ha nem szabadítasz ki.

A másik karját is körém fonta, és átölelt. Én könnyen engedtem neki, a mellkasára hajtottam a fejem, és a szíve egyenletes dobogását hallgattam.

– Nem tudom elnyomni magamban a kíváncsiságot, hogyan sikerült ezt elérned – mondta Ethan, miközben hozzábújtam. A karja szorosabban fonódott körém. – Mit kellett adnod neki, Dana? – csuklott el a hangja.

Valami megnyugtatót akartam válaszolni neki, amitől elmúlik belőle feszültség. Az igazság nem volt jó erre, és ha képes lettem volna kitalálni valami tényleg jó hazugságot, már felhasználtam volna mindenki más lerázására.

Azt hiszem, elég hosszan hallgathattam ahhoz, hogy Ethan rájöjjön, nem fogok válaszolni a kérdésére, mert elengedett egy mély sóhajt, majd feltett egy másikat.

– Igaz, amit Kimbernek mondtál? Tényleg hallgatási fogadalmat tettél a Rémkirálynak? Reflexből hazudni akartam. Már addig is annyiszor hazudtam ezt, hogy szinte már igaznak tűnt. De nem voltam rá képes, így , hogy Ethan éppen kiöntötte nekem a szívét. Arra sem álltam készen, hogy elmondjam neki az igazat, de ez nem jelentette azt, hogy hazudnom kell.

– Nincsen semmiféle hallgatási fogadalom – vallottam be. – Kérlek, ne mondd el senkinek. Ez nem olyasmi, amiről beszélhetnék. Azért mondtam mindenkinek, hogy hallgatási fogadalmat tettem, hogy ne kérdezősködjenek.

Ethan a fejem tetejére tette az állát, és szórakozottan dörzsölgetni kezdte vele. Én még mindig tudatában voltam a teste melegének és a vonzalmamnak iránta, de ez az érintkezés békésebbnek tűnt.

– Nem lehet, hogy ami rám igaz, az rád is az lenne? – kérdezte gyengéden. Felsóhajtottam.

– Lehet, de most egyszerűen nem tudok beszélni róla. Egyelőre nem. Az is lehet, hogy soha nem fogok, de ezt nem akartam közölni vele.

– Rendben – felelte Ethan. – Nem erőltetem. De ha valaha beszélni akarsz róla, én itt vagyok neked.

A szívem összeszorult a hálától, és tudtam, hogy minden Ethannel kapcsolatos aggodalmam és kétségem értelmetlen. Már így is túl mélyen benne voltam a dologban, és amíg ő akar engem, addig az övé leszek.

* * *

Nagyjából egy órát maradtam Ethannél. Nem beszélgettünk sokat, de nem is csókolóztunk többet. Csalódott lettem volna, ha a karjában heverni a kanapén nem lett volna ilyen jó önmagában is. Egész éjjel képes lettem volna úgy maradni, de végül ásítozni kezdtem.

– Haza kellene indulnunk – mondta Ethan, és tudtam, hogy igaza van. Felállt, és egyúttal engem is talpra rántott. – Még mindig nem tudom elhinni, hogy egyedül kószáltál a városban – mondta a helytelenítéstől feszült hangon. – Egyébként is, hogyan sikerült átjutnod Finn mellett? Azt hittem, hogy ő a lakosztályod és az ajtó között állomásozik.

Én összehúzott szemöldökkel bámultam Ethan arcába. Úgy emlékeztem, még soha nem meséltem neki a lakhelyem beosztásáról. Persze lehet, hogy csak találgatott, de nem úgy beszélt.

Ethan látta az arcomon az értetlenséget, és elmagyarázta, anélkül, hogy ki kellett volna faggatnom.

– A Rémkirály tudja, hol laksz.

Igen, ezt kitaláltam, amikor megtaláltam az ágyam melletti asztalkán a kis amulettet.

– És elmondta neked? – El nem tudtam képzelni, miért tette ezt, és nem igazán tetszett a gondolat, hogy Ethan tudja. Lehet, hogy félig-meddig bele vagyok zúgva, de azért továbbra sem bíztam meg benne teljesen. Nem mintha úgy gondoltam volna, hogy bántani akarna, vagy valami, de nem tudtam szabadulni a félelemtől, hogy esetleg elárulja valakinek, akinek nem kéne.

Ethan a lábujjára meredt.

– Igen, elmondta. Azt mondta, nem lehetetlen, hogy valamikor le kell oda küldenie. Eltökélte magát, nem hagyja, hogy megöljenek téged, legalábbis amíg meg nem kapja tőled, amit akar.

Megcsóváltam a fejem.

– Nem hinném, hogy segítene, ha szólnék neki: nincs szükségem a védelmére. Ethan felhorkant.

– Nem, szerintem sem. És ne gondold, hogy ilyen könnyen szabadulsz. Hogyan sikerült elkerülnöd Finnt?

Kinyitottam a számat, hogy meséljek Ethannek a bossról, majd meggondoltam magam, még mielőtt

kijöttek volna a számon a szavak. Rengeteg okból dönthetne úgy, hogy elveszi tőlem a brosst, nem utolsósorban azért, mert a Rémkirálytól kaptam. És azt is a fejébe veheti, hogy megvédelmez engem önmagámtól azzal, ha megakadályozza, hogy észrevétlenül kimenjek a bunkerből. Ő sokkal erősebb és nagyobb nálam, még önvédelmi képzettségem ellenére sem volt esélyem megakadályozni, hogy elvegyen tőlem bármit, ha azt akarja.

– Akkor szöktem ki, amikor a mosdóban volt – feleltem, abban reménykedve, hogy Ethan nem veszi észre a habozásomat. – Mindenki elég értelmesnek hisz, úgyhogy nem tartanak bezárva, vagy ilyesmi. Finn úgy gondolja, most ott alszom a szobámban.

Ethanról nem sugárzott, hogy meggyőztem volna, de nem is kötött bele a történetbe.

– Hazakísérlek – közölte velem, és a hangsúlya arról árulkodott, hogy vitának itt nincs helye.

Az ajkamba haraptam. Igazából sokkal nagyobb biztonságban lettem volna, ha Ethan nem kísér haza, mert akkor használhatnám a brosst. De tisztában voltam azzal, hogy nem fogom tudni meggyőzni, hacsak nem árulok el többet, mint szeretnék. Igen, egy kicsit veszélyes lesz Avalonban mászkálni Ethannel, mint

egyedüli védelmezőmmel, de úgy döntöttem, ez vállalható kockázat.

Még biztosabbnak éreztem a döntésemet, amikor Ethan a ház udvarából közvetlenül az alagútrendszerbe vitt a rejtett bemeneti ponton keresztül. Avalon utcáin túrázva még az éjnek ebben a szakában is lehetséges – bár nem valószínű –, hogy valamelyik rosszfiú kiszúr. De bármilyen hatalmas is az alagútrendszer, csak néhány frekvenciáltabb része van, amiket könnyű lesz elkerülni így, hogy a „helyi vezetőm” velem tart.

Az általunk használt bejárat egyenesen bevezetett az alagútrendszer egyik teljesen lakatlan részébe, ahol nem volt világítás. Nálam is volt egy zseblámpa, de Ethan hozott egy fáklyát, amit mágiával gyújtott meg. Az sokkal több fényt adott, mint az elemlámpa, de nem tudtam a villódzó fényét – és az általa keltett mozgó árnyékokat – nem kísértetiesnek találni. Ethan vezetett az úton, oldalra tartva a fáklyát, mert a mennyezet túl alacsony volt ahhoz, hogy felemelhesse. A lépteink zaja ijesztően verődött vissza a kőfalakról, és a fáklya pattogásától pattanásig feszültek az idegeim. De persze már önmagában az alagútrendszer is elérte ezt nálam. Amíg Avalonba nem jöttem, úgy tudtam, nem vagyok klausztrofóbiás, de itt az lettem. Egyikünk sem beszélt sokat. Az alagutak némasága túlságosan súlyos volt, és még a suttogásunk is túl idegesítő. Én mindig elég

ijesztőnek találtam az alagutakat, de aznap éjjel rosszabb hatással voltak rám, mint valaha. Ethan feszes válltartása és óvatos léptei arról árulkodtak, hogy ő is ugyanígy érez. Azt mondtam magamnak, csak képzelődünk, s nem csoda, ha egy kicsit kiborít minket, hogy ezekben a sötét, elhagyott, zavarba ejtő alagutakban kószálunk az éjszaka közepén. Ez nem akadályozta meg benne a kis pihéket a tarkómon, hogy az égnek meredjenek.

Ethan hátranyúlt, és megfogta a kezem, az ujjait az enyémbe fonta. Az ő tenyere is verejtékes volt, és ez nem segített a félelmeim eloszlatásában. Nyeltem egy nagyot, és megpróbáltam meggyőzni magam, hogy nevetséges vagyok, de ez nem sikerült, és pár pillanattal később Ethan megtorpant.

– Valami egyszerűen nincs rendben – dünnyögte az orra alatt.

Nem tudtam nem egyetérteni vele.

– Mit tegyünk? – kérdeztem a leghalkabb suttogással, amire képes voltam. De elképzelni sem tudtam, mit is tehetnénk azon kívül, hogy tovább megyünk.

Ethan szeme összeszűkült, miközben belemeredt az előttünk lévő sötétbe. A tündéknek jobb a látásuk, mint az embereknek, de az nyilvánvaló volt, hogy ő sem vett észre semmi riasztó dolgot. Komor eltökéltséggel tett

még egy lépést előre, és a keze még erősebben szorította az enyémet. Ha nem lazít egy kicsit, még a végén elszorítja a vérkeringésemet, gondoltam, de elég ideges voltam ahhoz, hogy ne ellenkezzek.

Valami előttünk az alagútban köhögő hangot hallatott, és fény villant. Ethan felkiáltott, és a kezéből kiesett a fáklya. Riadtan fordultam felé.

– Ethan? Mi a baj?

Nem sokat láttam a leesett fáklya villódzó fényében, de Ethan jobb vállán egy nedves folt támadt, közvetlenül a kulcscsontja felett.

Ethan térdre rogyott, és az ujjai elernyedtek a kezemben.

– Fuss, Dana – mondta, és erőtlenül megtaszított abba az irányba, amerről jöttünk. Az ingén egyre jobban szétterjedt a folt, és Ethan imbolyogni kezdett. – Fuss! – kiáltotta ismét.

– Dehogyan futok – válaszoltam, miközben elkaptam a jó karját, és megpróbáltam talpra rángatni. Még nem voltam benne teljesen biztos, hogy mi is folyik itt, de azt tudtam, hogy nem fogok egyszerűen elszaladni, és otthagyni Ethant. Amikor nem sikerült felrántanom, a vállára fontam a karom. – Gyere!

Előttünk léptek kezdtek visszhangozni az alagútban, és lassan egy fénykör nyílt és terjedt szét a plafonon.

Sikerült talpra segítenem Ethant, de a súlya nagy része rajtam nyugodott, és a fiú alig volt magánál, még ahhoz is túlságosan megsérült, hogy a gyógyító energiáit alkalmazni tudja. Nem úgy tűnt, hogy ily módon messzire eljutunk, de ez nem jelentette azt, hogy nem akarom megpróbálni.

Sikerült megfordítanom mindkettőnket, és tennem pár lépést, de fel voltam készülve egy újabb lövés hangjára – mert mi más lehetett volna az a köhögő hang? és a hátamba csapódó golyó okozta fájdalomra. Ez nem következett be, de valami még rosszabb igen. A mágikus fény teljes intenzitásával utolért minket, és mindkét irányban több méterre megvilágította körülöttünk az alagutat.

Az alagút közepén, a visszavonulásom útjában, kezében egy akkora puskával, mint egy ágyú, Grace nénikém állt.

Huszonharmadik fejezet

Amikor először találkoztam Grace nénivel, ő minden limitekkel kapcsolatos előítéletemet megerősítette. Ő maga is túl gyönyörű ahhoz, hogy ember legyen, a jegességig tartózkodó, és pokolian arrogáns. Most is igaz volt rá mindez, de erre jött még egy nagy kupac elmebaj. A mosolya ragyogó és diadalittas volt, miközben a fejemre célzott az ágyújával. Ott állt mellette a csapzott fél tünde, aki Lachlan szerepét játszotta el korábban. Grace néni biztos letette érte az óvadékot, különben még mindig a börtönben csücsülne. Nála is volt egy puska. Átpillantottam a vállam felett, noha tudtam, hogy ott is egy felfegyverzett ellenségem vár. És így is volt, egy különösen visszataszító, nagydarab ember férfi állta el az utat. Olyan testalkata volt, mint egy amerikaifutball-játékosnak – azoknak a kövér, de erőteljes védőknek és csak még ijesztőbb lett a rövidre nyírt hajától és a cikcakkos sebhelytől az arcán. A puskája kisebb volt, mint Grace nénié, de a csöve hangtompítóban végződött. Csapdába estünk.

A torkomban dobogó szívvel óvatosan leeresztettem Ethant a padlóra. Ethan lélegzetvétele szaggatott volt, az arca beesett a fájdalomtól, de legalább még nem ájult el. És mintha a vérzés is csillapult volna, úgyhogy esetleg ha

csodával határos módon sikerül majd kimentenem ebből, akkor nem hal meg. De segíteni sem tudott nekem.

Lassan felálltam, és a hátamat az alagút falának vetettem, hogy Grace-en és a túlméretezett csatlósán tarthassam a szemem.

– Szóval ismét találkozunk, drága unokahúgom – mondta Grace néni sokfogú cápavigyorral.

– Ó, micsoda öröm – válaszoltam, noha tudtam, hogy csukva kellene tartanom a számat. Az első alkalom óta, amikor megláttam, Grace arra ingerelt, hogy minél több szúrást vigyek be neki verbálisán, és úgy tűnik, még mindig ilyen hatással volt rám.

Grace mosolya elhalványult, és a tekintete belém fúródott, amitől borzongani kezdett a hátam.

– Látom, még mindig nem tanultad meg tisztelni a nálad jobbakat.

Én felszegtem az állam, és fogadtam a pillantását, megpróbálva magabiztosságot árasztani, miközben az elmém a szökési lehetőségeket latolgatta.

– Ez túl alacsony labda – mondtam végül. Talán ha sikerül elérnem, hogy teljesen elveszítse az önuralmát, akkor elkövet majd valamilyen hibát, amit kihasználhatok. Igen, ez szánalmasan gyér reménysugár volt, de semmi jobb nem jutott eszembe.

– Egészen más hangnemben fogsz dalolni, mire végzek veled – felelte Grace, és a jókedve visszatért attól, amit a fejében forgatott. – Ha bármi fogalmam lett volna arról, mit teszel az életemmel, azonnal megöltelek volna, amint találkoztunk. Olyan könnyű lett volna – csóválta meg a fejét.

Arawn elárulta nekem, hogy Grace már nem akar Titania ellen felhasználni, hogy egyszerűen csak meg akar ölni. Az, hogy még mindig életben voltam, arra utalt, hogy Arawn tévedett, vagy hogy Grace valami rosszabbat szánt nekem a gyors halálnál. Rettegés szorította össze a gyomromat, mert nem reménykedtem abban, hogy Arawn tévedett.

– Miért? – kérdeztem, hogy húzzam az időt. – Én soha nem tettem ellened semmit. Miért akarsz ennyire megölni? Én csak egy gyerek vagyok. A testvéred gyereke. – Nem mintha Grace bármi jelét adta volna valaha, hogy érzelmi kötelék fűzi a testvéréhez, bár úgy éreztem, apám azért kötődik hozzá valamennyire.

Grace felnevetett.

– Mielőtt Avalonba jöttél, az egyik fő esélyes voltam a konzuli székre. Vagyonos voltam, köztisztelőben álltam, és rengeteg hatalmam volt. Most száműzetésben élek, Tündeföldön vérdíjat tűztek ki a fejemre, és a nyomomban a Vad Hajtás. Mindez miattad.

Aha. Flepnit érdemelt volna. És láthatóan eltökélte, hogy minden szemétségért, amit tett, engem fog hibáztatni.

– Senki nem kényszerített téged, hogy elrabolj. Ha egyszerű en csak élted volna tovább az életed, ahogy addig, akkor ebből semmi nem történt volna meg. – Persze tisztában voltam azzal, hogy nem fog sikerülni lebeszélnem Grace-t a vérbosszúról. A logika és az örület csatájában mindig az örület győz. És bármennyire is édesnek gondolta az életét Grace, mielőtt Avalonba jöttem, nem egy teljesen beilleszkedett, hasznos állampolgárból vált pszichopata gyilkos ribanccá egyik pillanatról a másikra. Bármilyen baja is van, az hosszú ideje gyűlik már benne. Az érkezésem csak az utolsó csepp volt a pohárban, ami elindította a pályán.

Grace néni nem tudta cáfolni a vádjaimat, úgyhogy inkább eleresztette őket a füle mellett.

– Nagyon meglepődtem volna, ha túléled ezt az évet, még akkor is, ha én nem lettem volna a nyomodban. Ostobaság volt Seamus részéről ideereszteni egy idióta, halandó gyereket, amikor pedig tudta, milyen bajokat fogsz magaddal hozni.

Én leküzdöttem a késztetést, hogy visszavágjak, miszerint nem vagyok idióta, tekintve, milyen csapdába estem. Ha hajlandó lettem volna megemlíteni Ethannek

a Rémkirály brossát, akkor most tökéletes biztonságban lennék, és Ethant sem lőtték volna meg.

Megpróbáltam a lehető legkevésbé gyanúsnak tűnve a zsebembe csúsztatni a kezem. Ott volt a bross, és nagyon valószínűnek tartottam, hogy ha megszúrnám vele az ujjam, se Grace, se a csatlósai nem látnának többé, bár azt azért tudnák, hogy ott vagyok. Ez csábító gondolat volt, de nem tudtam, hogyan reagálna Grace és a többiek, ha egyszer csak eltűnnék. Lopva Ethanre pillantottam. Ő az alagút falának dőlt, lehunyt szemmel, sápadt arccal. Úgy láttam, magánál van, de határozottan nem volt jó bőrben. Kétségem sem volt afelől, hogy ha eltűnnék, Grace néni túsznak használná, és mivel a bross hatását nem tudnám megszüntetni, amíg le nem jár az idő, Ethan meghalna.

– Az a fiú a te Achilles-sarkad – mondta Grace. – Tudtam, hogy ha megfigyelés alatt tartom, akkor te előbb-utóbb felbukkansz a küszöbén, de arról álmodni sem mertem, hogy annyira készséges leszel, hogy egyedül jelensz meg. – Megbillentette a puskáját, és Ethanre fogta.

Én bele sem gondolva közéjük léptem, elállva Grace néni lövésének az útját. Ő elvigyorodott.

– Nem védheted meg egy szerre tőlem és Fredtől. De nem tervezem azt, hogy megölöm. Mármint amennyiben

te nem kényszerítesz rá. És nem, azt sem tervezem, hogy a barátaimmal öletem meg. Élve van rá szükségem.

– Miért? – kérdeztem, mert elképzelni sem tudtam, milyen érdeke fűződhet hozzá, hogy elengedje Ethant.

Grace néni vigyora szélesebbé vált.

– Azonnal elmagyarázom.

Ethan megpróbált felkiáltani, hogy figyelmeztessen, de elkésett. Én már majdnem elfordultam, de még mielőtt kitérhettem, védekezhettem vagy akár lebukhattam volna, Fred ökle találkozott az állammal, és egyenesen nekivágott a szemközti falnak. Mintha az egész világ oldalra billent volna, és az alagút falai rám borultak.

Amikor magamhoz tértem, nem javult sokat a helyzetem. A fejem borzalmasan lüktetett, és a gyomrom kavargott. Pislogtam, és ülő helyzetbe nyomtam magam. Még mindig az alagút padlóján hevertem, nagyjából ott, ahova Fred leütött. Ő felettem tornyosult, a karját összefonva a hordónyi mellkasán. Olyan nagy volt, hogy gyakorlatilag betöltötte az alagutat, és ha nem szédültem volna, akkor sem tudom megkerülni. Megfordultam, hogy a másik irányba nézzek, és a gyomrom csomóba állt össze. Amíg ájultan feküdtem, Grace és a társa három méterrel odébb vonszolták Ethant. A barátja függőlegesen tartotta Ethan testét, a karját a háta mögé

csavarva, miközben Grace a fejére célzott a puskával. Ismét rám mosolygott. Remekül szórakozott.

– Mint már mondtam, ő a te gyenge pontod. – Megnyalta az ajkát. – Te nagyon sokat hajlandó lettél volna kockáztatni, ami kor a Rémkirály elrabolta, igaz?

Nem igazán éreztem úgy, hogy ez a kérdés válasza tartana igényt, úgyhogy egyszerűen csak bámultam rá. Hogy a fenébe fogom ebből kihúzni magam? És Ethant is? Nem azért menteni keresztül mindenem, amin keresztülmentem, hogy hagyjam, hogy Grace néni megölje.

– Tudod, hány éves vagyok? – kérdezte Grace, és engem teljesen megdöbbentett a váratlan kérdés. Megráztam a fejem. Azt is megemlíthettem volna, hogy nem is érdekel, de egy kicsit még mindig kába voltam a fejbe vágás miatt.

– Majdnem kétezer – válaszolta Grace.

Az elmém ezt képtelen volt felfogni. Azt tudtam, hogy öreg, de valamiért azt hittem, évszázadokban számolva, nem kicseszett évezredekben.

– Amikor fiatal nő voltam, gyakorlatilag az egész Tündeföldön ostromállapot volt.

– A Rémkirály miatt – mondtam, mert nem tudtam más okot elképzelni, ami miatt ebbe belekezdett.

– Pontosan – helyeselt Grace bólogatva. – Ő és a Vad Hajtása rémálomszerű teremtmények voltak még a Nemlátó Udvar számára is, akik maguk is a rémálmokból származnak. Senki nem ismerte ezt be szívesen, de ő még a királynők számára is kihívásnak bizonyult, és a hatalma egyre csak nőtt. Amíg Mab egyik kéme rá nem bukkant a titkára, amitől egyre nőtt az ereje, és Mab el nem terjesztette ezt egész Tündeföldön.

Grace szeme ragyogott a fénymágia mesterséges világításában, és láttam rajta, hogy nagyon, de nagyon élvezi a helyzetet. Ami azt jelentette, hogy bármire is akar kilyukadni ezzel a történettel, nekem egyáltalán nem fog tetszeni.

– Akkoriban történt, hogy Titania elindította a nagy hadjáratát a Rémkirály ellen, és a saját kárán tanulta meg, hogy a Rémkirály már túl erőssé vált ahhoz, hogy legyőzze. Elrabolta az unokaöcsémet, és belekényszerítette a Vad Hajtásba. Ez egy bátor és ragyogó húzás volt, amivel mindkét királynőnek bebizonyította: elég erős ahhoz, hogy még a hozzájuk legközelebb állókat is elvegye tőlük. De az Udvarok ekkorra már tudtak a titkáról, és gondoskodhattak arról, hogy ne használhassa fel. Úgyhogy a Rémkirály fegyverszünetet ajánlott a királynőknek. Beleegyezett, hogy az engedélyük nélkül nem öl meg többé senkit az alattvalóik közül. Azok pedig mindenkit titoktartásra

köteleztek, hogy eltitkolhassák a titkát a későbbi generációk előtt. Ez sokkal több volt, mint amit az apám elárult a Rémkirály alkujáról a királynőkkel. Ő azt a benyomást keltette bennem, mintha mágia akadályozná meg, hogy beszélhessen róla, de úgy tűnt, mégsem ez a helyzet, legalábbis Grace néni esetében.

– Elmondjam neked a Rémkirály titkát? – kérdezte Grace búgó hangon. Én meglepetten pislogtam. A szívem úgy vert, mint egy riadt nyuszié, a szám pedig teljesen kiszáradt. Semmi, amitől Grace ennyire jól érzi magát, nem lehet jó dolog. Egyáltalán nem.

– Nem tudod – feleltem suttogásnál alig erősebb hangon, miközben a rettegés elvette tőlem az oxigént. – A mágikus fogadalom.

Grace felnevetett, és a hangja tompán visszaverődött a kövekről.

– Ó, dehogynem tudom, kedvesem. Tudod, a fogadalom csak azokra vonatkozik, akik az Udvar fennhatósága alá tartoznak. Mi, akik Tündeföldön születtünk, még gyermekkorunkban csatlakoztunk az Udvarhoz, és amennyiben nem hajtunk végre egy bizonyos szertartást ezen kötelék megszakítására, az alattvalóik maradunk. Lehet, hogy Avalonnak vannak bizonyos szerződései Tündefölddel, de amennyiben a királynők visszahívják az alattvalóikat, a legtöbben

engedelmeskednek nekik. De neked köszönhetően az én szeretett királynőm halálra ítélt, és rám küldte a Vad Hajtást. – Grace arca vicsorba torzult, és olyan intenzív gyűlölet ült ki a szemébe, mint egy ökölcsapás. – Mivel az életem már mit sem ér, semmit nem jelentett számomra elvágni a kötelékeimet a Látó Udvarral. És amikor elvágtam, akkor felszabadultam a mágikus fogadalom alól.

Zakatolt az agyam, miközben megpróbáltam mindezt feldolgozni. Az elmém hátsó részében elkezdtek a helyére kerülni a dolgok. Éreztem, ahogy ez végbemegy, de valahogy nem tudtam az egészet feldolgozni, és biztos voltam benne, hogy nem is akarom.

– Hadd találgassak, mit ígértél a Rémkirálynak a fiúd szabadulásáért cserébe – folytatta Grace. – Csak nem a szüzességedet?

Nagyon, nagyon szerettem volna ezt letagadni, de túlságosan döbbent voltam ahhoz, hogy bármit mondjak. Bármilyen rossz állapotba került is Ethan, azért sikerült felemelnie a fejét, és tágra nyílt szemmel rám bámulnia. Gyűlöltem magam a gyávaságomért, miközben lesütöttem a szemem.

– Hát persze hogy ezt, mert ennél jobban semmire nem vágyhatott tőled. Tudod, ebben rejlik a hatalmának titka. Amikor egy szűz szabad akaratából nekiadja

magát, akkor mindent elvehet tőle, amije van, amiből áll. Az összes képessége a Rémkirályé lesz, az összes életerejét is megkapja, és a lányból csupán egy üres váz marad, ami egykor ember volt, de soha többé nem lesz az.

Huszonnegyedik fejezet

Minden, ami azóta történt, hogy a Rémkirály Avalonba érkezett, hirtelen gyomorforgató bizonyossággal a helyére kattant. Azt hittem, a Rémkirály azt szeretné, ha kihajtanék a Vadászaival a halandók világába, hogy elszórakozhasson az emberek öldösésével. De most ráébredtem, hogy már az elejétől fogva becsapott. Helyesen arra tippelt, hogy nem lennék hajlandó kivinni a halandókhoz, úgyhogy látványosan bizonygatta, mennyire szeretné ezt. Elhitette velem: a végső célja az, hogy kimehessen, ez a Nagy Gonoszság. Pedig végig többet akart. Sokkal többet.

– Szóval azt akarod mondani, hogy amennyiben, izé, teljesítem a megállapodásomat a Rémkirállyal, akkor ő is Tündejáróvá válna? – kérdeztem, csak hogy meggyőződjek róla, jól értettem, mit akar mondani Grace. Tudtam, fennáll egy egészen halvány lehetősége, hogy hazudik nekem, de a szavai letaglózóan igaznak tűntek.

– Pontosan – felelte Grace rendkívül önelégülten. – És ezzel a terror olyan uralma indulna meg, amelyet a halandók még nem láttak. Persze Mab és Titania ugyanígy kitalálták a Rémkirály szándékát. Ő a halandók

világára is rettenetes hatással lenne, de a királynők azon szörnyedtek el, hogy képezzé válhat veszedelmes technológiát vinni Tündeföldre. Most valószínűleg még inkább meg akarnak téged ölni. – Grace megjátszottan duzzogó arcot vágott. – Kár, hogy nem lesz rá esélyük.

Igen, ez valóban nagy kár. De még nem haltam meg, és Grace minden egyes szava csak megerősítette bennem a bizonyosságot, hogy ez nem igazán jó dolog. Ő a felső ajkához érintette a nyelvét, mintha szó szerint érezné a győzelem ízét.

– Persze most megölhetnék – mondta mintegy mellékesen, elvéve a puskát Ethan fejétől, és rám célozva vele. Átfutott a fejemben a gondolat: talán kihasználhatnám, hogy Ethan már nem forog közvetlen életveszélyben, csak fogalmam sem volt, hogyan. – De mi lenne abban az öröm? – folytatta Grace, mire Fred, a Hegyi Ember felnevetett.

A puska visszatért Ethan fejéhez. A szemem sarkából láttam, hogy Fred izgatott várakozással dörzsöli össze a tenyerét.

– Természetesen az alkutok pontos szövegét nem ismerem – mondta Grace néni. – De azért van pár tippem. Elengedte a fiúdat a Vad Hajtásból, úgyhogy teljesen biztos lehet benne, hogy együtt fogsz vele működni. Ami azt jelenti, hogy minden bizonnyal

kilátásba helyezett valami retorziót arra az esetre, ha nem őrződ meg számára a szüzességedet.

Összeszorult a gyomrom, amikor ráébredtem, mit tervez Grace.

– Ő nem ölhet meg senkit, hacsak engedélyt nem kap rá valamelyik királynőtől, úgyhogy azzal nem fenyegethetett meg, hogy a szeretteiddel végez. Gondolom, a bátyádat megölhetné, mivel ő egyik Udvarhoz sem tartozik, de te Connort még csak nem is ismered, úgyhogy nem hinném, hogy erős fenyegetés lenne számodra a halála.

Grace megfordult, és Ethanre pillantott.

– De ez már más tészta. Ezen még mindig rajta van a Vadászok jele. És lefogadom, hogy ha valaki másnak adnád a szüzességedet, nem a Rémkirálynak, az nullázná az egyezségeket, és a kis szerelmed ismét bekerülne a Hajtásba.

Megpróbáltam elnyomni az érzelmeimet, a rettegésemet és az elszörnyedésemet. Semmilyen bizonyítékkal nem akartam szolgálni Grace-nek arra nézve, hogy igaza van, és elégtételt sem akartam neki adni. Rettenetesen elbuktam. A gyomrom ismét összeszorult, és ezúttal nem tudtam uralkodni rajta. Mindent kihánytam, ami benne volt, majd még öklendeztem egy kicsit szárazon.

– Gusztustalan teremtés – húzta fel az orrát Grace finnyásan. – Biztos vagy benne, Fred, hogy kell neked?

Fred felnevetett, csúnya, gonosz hangon.

– Nem igazán az esetem, de azért a pénzért, amit kapok, hajlandó vagyok meghozni a végső áldozatot. – Pontosan hallottam, mekkora áldozat lenne ez számára.

Köptem párat, hogy eltüntessem a rettenetes ízt a számból, de nem sikerült. A lehető legszánalmasabb, legkönyörgőbb tekintetemet vetettem Grace-re, bár tudtam: kizárt, hogy működjön.

– Nem muszáj ezt tenned – mondtam. – Rám haragszol, nem Ethanre. Csak engedd el. Kérlek.

Pontosan azt adtam meg Grace-nek, amit akart, és az arca belepirult a gyönyörbe. Én összeszorítottam a számat, és ellenálltam a készítésnek, hogy tovább könyörögjek. Ethan a fejére célzó puskára ügyet sem vetve vergődni kezdett az őt tartó férfi szorításában. Szerintem ezen a ponton már áldásnak érezte volna, ha Grace lelövi, és Grace valószínűleg pont ezért nem tette. Ethan túlságosan megsebesült ahhoz, hogy komolyan reménykedhessen a szökésben, és az arcára árkokat vájt a fájdalom. Grace Ethanre fintorgott.

– Ne zavarj. Ennek minden pillanatát ki akarom élvezni.

Ahelyett, hogy belelőtt volna, belevágta a puska tusát Ethan sebébe. Ethan felsikoltott, és elernyed. Grace féltünde haverja hagyta, hogy Ethan a földre omoljon, majd az egyik lábát Ethan hátára tette, a puskával pedig a fejére célzott.

- Majd én vigyázok rá - mondta Grace-nek. A hangjában nem voltak érzelmek, mintha neki teljesen mindegy lenne, mi történik.

Grace minden figyelmét rám fordította, és ha maradt volna még bármi a gyomromban, ismét öklendezni kezdek. Fred elkapta a fél karomat, és akkora erővel rántott talpra, hogy ismét elestem volna, ha nem tart meg. Majd a falhoz vagott, amitől minden levegő kiszállt a tüdőmből. Miközben oxigénért küzdöttem, elkapta a csuklómat, és a fejem fölé emelte mindkettőt, a hatalmas fél kezével a falnak nyomva őket, olyan erősen, hogy éreztem, amint összezsugorodnak a csontjaim. Ethan tiltakozva felkiáltott, de olyan sebesülten és a padlón heverve, ahogy volt, nem tudott segíteni nekem.

Senki nem segíthetett rajtam. Vagy Ethanen. Csak a rosszfiúk tudták, hogy ott vagyunk, és a közelében sem jártunk az alagútrendszer frekventáltabb részeinek. Fred meg fog erőszakolni, és ezzel ismét a Vad Hajtásba taszítja Ethant. Utána pedig Grace megöl engem. Tudtam, hogy a Keane-nel végzett rengeteg edzésem

ellenére az önvédelmi technikáim nem lesznek elegendőek Fred ellen. Ő sokkal nagyobb nálam. A legtöbb, amiben reménykedhetek, hogy lelassítom egy kicsit.

A rémületem olyan volt, mint egy élőlény, ami a mellkasomban és a gyomromban vergődik. Könnyek csorogtak végig az arcomon, de nem érdekelt, nem érdekelt a látszat, vagy hogy mennyire kielégítő Grace számára a fájdalmam és a rémületem.

Ekkor megtudtam, milyen érzés a gyűlölet. Jéghideg lángok, amik a gyomromban égnek. Egy dühös sikoly, amely a torkomban kúszik felfelé. A világom beszűkülése, amíg már semmi nem marad – rajtam, meg a gyűlöletemen és a tárgyán kívül. Fred a mellemre tette a kezét, és én brutálisan megszorítottam. Én éreztem, és az emberi részem összerándult, de a gyűlölet átvette az uralmat, és Fred alig volt méltó a figyelmére.

Grace felé fordítottam a fejem, hogy rámeredjek. Grace-re, aki minden baklövéséért engem hibáztatott. Grace-re, aki nem elégedett meg azzal, hogy egyszerűen csak megöljön bosszúból, hanem muszáj volt megkínóznia, és kárhozatra ítélnie Ethant.

Csak módosult tudatállapotként tudtam volna jellemezni azt az állapotot, amibe kerültem, és mindent, amit csináltam, ösztönből tettem. Dúdolni kezdtem az

orrom alatt, először csak dallamtalan zajt, de a dühöm rátalált az általam ismert legharagosabb dalra, és a dúdolás az „Oh, Fortuná”-vá változott a CarminaBuranából. Fred elkezdte felrángatni a pulóverem alját, de én ügyet sem vetettem rá, és az egész lényemmel a dalra koncentráltam, amit olyan halkan dúdoltam, hogy senki nem hallotta.

Szinte azonnal megéreztem a mágia első csípését. Fogalmam sem volt, mihez kezdjek vele, mivel ugye még soha semmi varázslatra emlékeztető dolgot nem sikerült végrehajtanom, de csak ezzel próbálkozhattam.

Fred a markolászásával szemben tanúsított közönyöm miatt önelégülten engedékennyé vált, mert biztos volt benne, hogy sikerült teljesen leigáznia, és tehetetlen vagyok. Pontosan meg tudtam állapítani a kemény dudorból, ami közvetlenül a cipzárja mögött formálódott, mennyire tetszik neki, hogy tehetetlen vagyok.

Lehet, hogy tényleg tehetetlen voltam. Lehet, hogy még mindig nem leszek képes rávenni a mágiát, hogy bármi hasznosat tegyen. De nem voltam hajlandó mindent elveszíteni anélkül, hogy mindent beleadva ne küzdenék. Még mindig gyúlt a mágia, de tudtam, hogy még többet is képes leszek odavonzani, és minél többet odavonzok, annál erőteljesebb varázslatot leszek képes

bevetni. Ami azt jelentette, hogy meg kellett találnom a módját Fred kiiktatásának, még mielőtt a fő attrakciójára sor kerülhetne.

Nehéz volt egyszerre dúdolni és harcolni, de a sok edzés Keane-nel létrehozott egyfajta izommemóriát, amelynek révén az izmaim minimális tudatos irányítás mellett is működtek. Azáltal, hogy Fred elég óvatlan lett, és hagyott nekem némi mozgásteret, sikerült kissé letipornom a lábfejét. Sajnos elég szilárdan lefogott ahhoz, hogy ne tudjak nagy lendületet venni a taposáshoz. Szerintem a mozdulatom inkább meglepte, mint fájt neki, de a célját elérte, mert megakadályozta a markolászásban, és lelassította. Még mindig gyúlt a mágia, és én pokolian reménykedtem benne, hogy Grace elég messze van, így nem tudja megérezni, különben minden bizonnyal elvenné ezt az utolsó esélyt is.

Lehet, hogy nem sikerült túl sok fájdalmat okoznom Erednek, de láthatóan nem tetszett neki túlzottan, hogy rátapostam a lábára. Egy olyan visszakezest kaptam cserébe, amitől forogni kezdett körülöttem a világ, bár Fred sem tudott nagy lendületet venni, miközben engem fogott le.

Vérrel telt meg a szám, és a dúdolásom is leállt. A mágia elkezdett eltűnni, és én kétségbeesetten nyúltam ki utána, miközben a torkomban ismét dal gyúlt. Fred

furán nézett rám, ami minden bizonnyal azt jelentette, hogy immár elég hangosan dúdlok ahhoz, hogy meghallja. Alighanem úgy gondolta, nincs ki mind a négy kerekem, de ettől nem hagyott alább a lelkesedése, hogy megerőszkoljon. A keze lehullt a farmeromra, és a gombommal kezdett vacakolni.

A pánik próbálta átvenni felettem az uralmat, de minden erőmet bevetve küzdöttem ellene. Ha hagytam volna győzni a pánikot, akkor megpecsételődött volna a sorsom, és Ethané is. Valószínűleg így is meg volt pecsételve, de elszántam magam, hogy megpróbálkozom még ezzel az utolsó szalmaszállal.

A mágia ekkor már mindenütt ott volt, olyan sűrűn ülte meg a levegőt, hogy alig tudtam lélegezni benne. Fred annyira várta már, hogy a lényegre térhessen, hogy nagyon ügyetlenül bánt a nadrágommal. Amíg a mágia intenzitása még növekedőben volt, addig dúdolni szándékoztam, eltökélten, hogy nem bocsátom szabadon az utolsó pillanatig, amíg minden foszlányát magamhoz nem vonzottam.

Zörögve lesiklott a farmerom cipzárja, és rádöbbsentem, hogy már majdnem kifutottam az időből. A mágia ekkorra már olyan sűrű lett, hogy úgy éreztem, nem is fogok tudni dúdolni benne, és kezdtem szédülni az oxigénhiánytól.

Fred jelentette számomra a legközvetlenebb veszélyt, de nem vele kellett elbánnom, legalábbis először. Valószínűleg csak egyetlen lehetőségem lesz – már feltéve, ha lesz egyáltalán lehetőségem bármire –, és csak egyvalaki volt, akivel kapcsolatban szerettem volna, ha elnyeli a dühnek azt az áradatát.

Fred éppen a nadrágot próbálta lehámozni rólam, amikor szabadon engedtem a bennem felgyűlt mágiát, Grace-re árasztva az egészet egy artikulálatlan, haragos üvöltéssel, egy sikolyszerű, magas hanggal, amitől betörtek volna az ablaküvegek, ha lettek volna körülöttünk ilyenek. A sikolyomtól mindenki megállt egy pillanatra. Még Fred is tátott szájjal meredt rám, és megfélemedezett arról, hogy leszedje a nadrágomat.

A mágiakitörés Grace-be csapódott, és az erejétől a nénikém hátratántorodott. A szeme tágra nyílt riadalmában és döbbenetében. Az általa keltett fénymágia kihunyt, így az alagutat immár csak Ethan elejtett fáklyája világította meg.

Azt szerettem volna, ha Grace egy pukkanással megszűnik létezni, ha pocsolyává olvad, vagy lángokban tör ki. Valami jelét annak, hogy a mágiám kárt tett benne, hogy tönkre fogja tenni, még akkor is, ha végül nem sikerül megmentenem magamat vagy Ethant. De

azon az egyetlen hátralépésen és a fénymágia kihunyásán kívül semmi nem történt.

Grace megrázta a fejét, és előrelépett, amivel ismét a csatlósa és Ethan mellé került. Maradt még egy szikrányi aggodalom a tekintetében, de úgy tűnt, semmi baja nem esett, és ismét elmosolyodott azzal a gonosz vigyorával. Elkecseregettem hunytam le a szemem. Kudarcot vallottam.

Huszonötödik fejezet

Fred figyelme ismét rám irányult, én pedig annyira el voltam keseredve a mágiám kudarca miatt, hogy alig maradt bennem erő küzdeni ellene. Mi értelme lett volna ezek után? A harccal csak meghosszabbítom az elkerülhetetlent. Ugyanakkor persze én vagyok az egyik legmakacsabb ember, akit ismerek, és bár nem csináltam szívvel-lélekkel, azért elég keményen küzdöttem ahhoz, hogy Fred káromkodni kezdjen. Még éppen időben nyitottam ki a szemem, hogy lássam, amint hátrahúzza az öklét, ütésre lendítve a karját.

– Most! – kiáltotta egy mély, ismerős hang, ami olyan erősen visszhangzott, hogy nem lehetett megállapítani, merről jön. Mindenki megriadt a hangtól, és vadul nézegetett körbe, hogy megtalálja a forrását. Grace azonnal kántálni kezdett valamit, amiről úgy véltem, hogy minden bizonnyal az egyik csúnya támadóbűvigéje lehet. De egyvalakit láthatóan nem döbbentett meg a hang. Ethan kihasználta fogva tartója figyelmének átmeneti elterelődését arra, hogy feltápaszkodjon, és lelökje magáról a szemétládát. Déjá vum támadt, amikor ezüst csillanását láttam a kezében, és rájöttem, hogy ismét előkerült a kése a semmiből.

Grace Ethan felé fordult, mire én figyelmeztetően felkiáltottam. Láttam, mire képes Grace mágiája, láttam, ahogy teljesen kilapít egy autót. De bár Grace immár kiáltva mondta a bűvigéje szavait, semmi nem történt, és Ethan belévágódott. A kése talált egy rést Grace bordái között, és Ethan a markolatáig beledöfte.

Ez volt Ethan erejének utolsó morzsája, és a fiú elengedte a kést, majd ernyedten a padlóra hullott. Grace döbbenten állt a helyén, a mellkasából kiálló markolatra meredve. Remegett a keze, amikor odanyúlt, hogy kihúzza. Miközben kirántotta, sikoltott fájdalmában, és miután kihúzta, vér ömlött a sebből.

Egy köpenyes, csuklyás alak materializálódott a sötétségből, alig pár lépésnyire tőlem és Eredtől. Fred arra jutott, hogy az újonnan érkezett nagyobb fenyegetést jelent rá nézve, mint én, és előrevetette magát egy csatakiáltással, ami ijesztő lett volna, ha a célpontja képes lett volna megijedni. Fred keze a nadrágja hátuljába dugott lőfegyverért nyúlt.

– Ne! – kiáltotta Grace, de még ha Fred meg is hallotta, ügyet sem vetett rá, hanem elsütött egy tompán puffanó lövést, ami fejbe találta Arawnt. A Rémkirály egy pillanatra megtántorodott tőle. De ő már a feje levágását is túlélte egyszer, és nem úgy tűnt, mintha túlzottan

zavarná a golyó. Hagyta, hogy lecsusszanjon a csuklyája, és Fred meglássa a sértetlen arcát.

Fred vagy nem volt túl okos, vagy már minden mindegy volt neki, mert még akkor is folytatta a lövöldözést, amikor már látta, hogy semmi kárt nem tett a Rémkirályban. Egészen addig, amíg a Rémkirály kardja a mellkasába nem fúródott. Ekkor kihunyt a fény Fred szemében, és a puskája kiesett ernyedtt ujjai közül. Arawn higgadtan rátette a kezét a halott férfi vállára, és kihúzta belőle a véres pengéjét.

Grace másik bűnsegédjének sokkal több esze volt, mint Fred-nek, és inaszakadtából nekiiramodott, majd teljesen eltűnt a sötétben. Lefogadtam volna, hogy van nála zseblámpa, de nem kapcsolta be. Jobbnak látta vakon futni, mint világítótoronyként, gondolom.

– Nem jut messzire – mondta Arawn, miközben Fred holtteste a lába elé hullott. – A Hajtás már várja.

Grace térdre rogyott, és hamuszürkévé vált az arca, miközben a vére tovább folyt a mellkasi sebéből. Mindkét kezét a sebére szorította, de ennek láthatóan nem volt túl sok hatása. Ethan elvonszolta magát mellőle. Láthatóan még mindig gyenge volt és fájdalmakkal küszködött, de egyértelműen jobb formában volt, mint Grace. Még attól az erőfeszítéstől

sem kezdett újra vérezni a sebe, hogy talpra küzdötte magát, és ledöfte Grace-t.

Vagy Ethan kése talált létfontosságú pontba, vagy az én bűvigém volt nagyobb hatással Grace-re, mint gondoltam. Felidéztem, ahogy kihunyt a fénymágiája, és az is, ahogyan nem sikerült valami varázslatot végigcsinálnia, mielőtt Ethan ledöfte.

Arawn félrerúgta az útból Fred testét, és Grace felé indult, aki megfeledkezett a sebe szorításáról, és védekező mozdulattal előrenyújtotta a kezét.

– Ne! – könyörgött, de Arawn folytatta útját.

Nem értettem, mi történik. Arawn Fredet megölhette, mert Fred megtámadta, de Grace csak ült ott tehetetlenül, vérezve. Arra gondoltam, talán megpróbálja kiprovokálni, hogy önvédelemből megtámadja – ahogy Ethannel is csinálta –, de őszintén szólva nem úgy tűnt, mintha Grace támadásra kész állapotban lenne, még ha be is dőlne neki.

– Kérlek – próbálkozott Grace ismét, de ezúttal döbbenetem-re a szájából is vér kezdett csorogni, és a nénikém valami haldoklás és köhögés közötti hangot adott. Biztosan több kell egy kis szúrt sebnél, legyen bármilyen ügyesen elhelyezve, egy Sidhe megöléséhez, még akkor is, ha a mágiám átmenetileg kicsapta a

gyógyvarázserejének a biztosítékát. Akkor meg miért tűnt úgy, mintha halálos sebet kapott volna?

A Rémkirály kardja szemkápráztató sebességgel végigszisszent a levegőn. Egyetlen tiszta vágással suhant át Grace nyakán, anélkül, hogy akár csak lelassított volna.

Csak egyetlen rövid pillanatra láttam, hogy mi történt, mert a Rémkirály gyorsan közém és Grace közé lépett, és a köpenye teljesen eltakarta előlem a rálátást. De az a rövid pillantás is elég volt ahhoz, hogy még évekig kísértsen a rémálmaimban. Lehet, hogy gyors halál volt, de annyi bizonyos, hogy nem szép. Még Ethan arca is zölddé vált a látványtól.

Miközben még mindig csöpögött a vér a kardjáról, a Rémkirály felém fordult.

– Jól vagy? – kérdezte, és ez olyan abszurd kérdés volt, hogy kitört belőlem a majdnem hisztérikus nevetés.

– Ó, persze, csodálatosan – mondtam két kuncogás között. – Majdnem megerőszakoltak, és most néztem végig, ahogy leszúr egy pasast és lefejezi a nagynénémet, ó, és meg is vertek egy kicsit, de ezeket leszámítva nagyszerűen vagyok. – Még mindig nevettem, de már könnyek csorogtak végig az arcomon, és nehezemre esett teljesen teleszívni a tudómet levegővel. Oké, lehet,

hogy inkább hüppögésre hasonlított, ami kijött belőlem, mint kuncogásra.

Nehéz volt olvasni a Rémkirály arcában a leejtett fáklya villogó, szakadozott fényében. A szemét árnyék rejtette, de így is éreztem magamon a tekintete súlyát, még akkor is, amikor előhúzott egy rongyot valahonnan a köpenye alól, és törölgetni kezdte vele a vért a pengéjéről.

– Sajnálom, hogy nem tudtam hamarabb ideérni, és megmenteni téged egy részétől annak, amin keresztülmentél – válaszolta olyan hangon, mintha komolyan gondolná. A hangja higgadtságától és a modorától többé-kevésbé elmúlt a hisztériám, bár most, hogy az egésznek vége lett, minden porcikámban reszketni kezdtem.

– Hogyan került ide egyáltalán? – kérdeztem.

Túl sötét volt ahhoz, hogy biztosan lássam, de azt hiszem, erre a Rémkirály elmosolyodott.

– Mint Ethan mostanra már elmondta neked, még mindig hozzám tartozik, még ha a Hajtáshoz már nem is. Amikor megsérült, azt megéreztem. Utána a kötelékünk segítségével kerestem meg.

– És kommunikált vele – tettem hozzá, mert eszembe jutott, ahogy a Rémkirály azt kiáltotta, „Most!”, ami

egyértelműen egy Ethannek szóló jelzés volt, olyan, amire Ethan számított. Arawn bólintott.

– És kommunikáltam vele.

– De hogyan ölhetette meg Grace-t? Ő avaloni polgár, és magának nem szabad megölnie senkit Avalonban, csak azt, aki megtámadja.

– Van egy másik feltétele is annak, hogy Avalonban ölhessek – felelte Arawn.

Hát persze. Ő is és Grace is megemlézték, hogy vadászik Grace re, és apa azt mondta, hogy szabad a zsákmányának üldözését Avalonban is folytatnia. Én azt feltételeztem, hogy a Rémkirály annak a tündének az üldözése közben jött át Avalonba, akit az első napon láttam, amint megöli, de mostanra rájöttem, hogy a tünde csak mellékvágány volt, és igazából Grace nyomában érkezett.

Ethan egy fájdalmas nyögéssel ülő helyzetbe kényszerítette magát. Arawn egy pillanatra otthagyt, és odament, hogy a volt Vadásza mellé térdeljen. Nem tudtam biztosan, hogy szándékosan tette-e, de sikerült úgy helyezkednie, hogy az árnyéka elrejtette Grace lefejezett testét a szemem elől.

– Feküdj le – utasította a Rémkirály Ethant, és bár láttam, hogy Ethan szemében lázadás villan,

engedelmeskedett. Gondolom, nem is volt más választása.

A Rémkirály Ethan sebére tette a kezét, majd erősen megnyomta. Ethan felkiáltott fájdalomában, én pedig megpróbáltam feltápaszkodni. Fogalmam sem volt, mivel is lehetnék Ethan segítségére a Rémkirály ellen. De a sikoltás után Ethan teste teljesen elernyedtt. Egy rettenetes másodpercig azt hittem, meghalt. Majd a Rémkirály felemelte a tenyerét, amit Ethan mellkasán tartott, és volt valami a hüvelyk- és a mutatóujja között. A golyó.

– Ki kellett szedni, hogy rendesen begyógyulhasson – magyarázta. Én tenyérrel a falnak támaszkodtam.

– Elvihette volna egy gyógyítóhoz. Egy gyógyító meggyógyíthatta volna anélkül, hogy fájdalmat okoz.

Arawn bólintott.

– Így van. De addig is folyamatos fájdalmai lettek volna. Jobb volt ezen gyorsan túlesni, nem gondolod?

Ellenkezni akartam, de az képmutatás lett volna a részemről. Végére is pontosan ebből az okból kértem meg Keane-t, hogy gyógyítsa meg a kezem, amikor fájt.

Arawn eldobta a golyót, és felállt. Az árnyékoktól és a fekete köpenytől még nagyobbnak tűnt, mint amekkora volt.

– Úgy veszem, hogy akkor most már teljesen tisztában vagy a megegyezésünk részleteivel.

– Igen – feleltem erőtlenül. Hazudhattam volna, de Ethan hallotta Grace nagymonológját, és most már elég nyilvánvaló volt, hogy mindent, amit Ethan tud, a Rémkirály is tud. Lehunytam a szemem, hogy elállítsam a könnyeket, amelyek ki akartak csordulni. Az első pillanattól fogva tudtam, amikor megtette az ajánlatát, hogy nem csak a szex érdekli, hogy ha nekiadom a szüzességemet, annak biztosan lesznek bizonyos kellemetlen következményei. Akkor mi a fenéért bántott annyira, hogy a következmények része lett volna a saját halálom is? Arawn egy rosszfiú, egy hidegvérű, hideg szívű gyilkos. Igen, megmentette az életemet, de pusztán a saját céljai miatt. Ha meghalok, nem tudok vele kefélni. Úgyhogy nem lett volna szabad meglepődnöm azon, hogy azt tervezte: kihasznál és megöl, éppen úgy, mint Grace tervezte.

– Nem vettem volna el az életedet – mondta a Rémkirály, és én összerezzenem, mert sokkal közelebb volt hozzám, mint amire számítottam.

Kinyitottam a szemem, és felnéztem rá.

– Aha, persze.

– Dana, nekem nincs szükségem az életedre. Csak a Tündejáró képességedre áhítozom.

– Hát, azt sem kapja meg. – Úgy tűnt, egy életre szóló szüzességi fogadalmat tettem. Ez majd később keményebben fog érinteni, ezt tudtam, de így, hogy mindazzal tisztában lettem, amit elmondtak nekem, kizárt, hogy valaha is szexelnék. Ha a Rémkirállyal tenném, az szó szerint a halálomat jelentené, és ki tudja, még hány ártatlan emberét, bárki mással pedig azt jelentené, hogy Ethannek ismét vissza kell térnie a Hajtásba.

A Rémkirály rám mosolygott.

– Soha nem tudhatod, mit hoz a jövő.

– Ebben az esetben igen.

A Rémkirály pillantása csupa magabiztosság és önelégültség volt.

– Te a nagyon fiatalok meggyőződésével beszélsz. Majd meglátjuk, hogy néhány év múlva nem sikerül-e megtalálnom a megfelelő módszert, amittől meggondolod magad. Most azonnal megesküszöm neked, hogy ha teljesíted az egyezségünket, nem fogom elvenni az életedet. Még egy ilyen értelmű mágikus esküre is hajlandó vagyok.

– Amit vagy egy csókkal, vagy vérrel kell megpecsételnünk, igaz? A Rémkirály bólintott.

– Nem, köszönöm. – Nem kell több vér, nem kell több fájdalom, nem kell több csók. A Rémkirály vállat vont.

– Akkor azt hiszem, kénytelen vagy egyszerűen csak elhinni nekem bemondásra. – Megkeményedett az arc kifejezése. – És még valamit elhihetsz nekem. Ha bárkinek elárulod a titkomat, aki még nem tudja, akkor ezért a bátyádon fogok bosszút állni a halhatatlan élete minden egyes napján.

Lenyeltem a rettegés gombócát, ami a torkomban formálódott.

Kétség sem fért hozzá a fejemben, hogy a Rémkirály megtartja ezt az ígéretét. Még csak nem is ismertem Connort, de nem hagyhattam, hogy ő bűnhődjön azért, mert kinyitom a nagy számat.

– Nem fogok beszélni róla – suttogtam.

Arawn arca ismét ellágyult, miközben elmosolyodott.

– Tudom, hogy nem fogsz – válaszolta furcsán gyengéd hangon. – Éppen ezért fenyegethettelek meg lel kifurdalás nélkül. Te nagyon védelmezően állsz azokhoz, akik számítanak neked, és nagyon kevés kell ahhoz, hogy valaki számítson.

Erre nem tudtam mit mondani, úgyhogy egyszerűen csak csendben maradtam.

Huszonhatodik fejezet

Ethannek csak olyan öt percébe került visszanyernie az öntudatát. A Rémkirály gyógyító varázsigéje lenyűgöző volt, és Ethan semmi jelét nem adta annak, hogy fájna bármije. Legalábbis fizikailag. Láthatóan nehezeire esett a szemembe néznie. Felmerült bennem, hogy mi van, ha könnyűvérűnek fog tartani az ígéretem miatt, de nem akartam megkérdezni. Ha így volt, arról nem akartam tudni.

A Vad Hajtás öt másik tagja bukkant fel nem sokkal azután, hogy Ethan magához tért. Most először egyikükön sem volt maszk vagy sisak, úgyhogy láttam az arcukat. Mindegyik jellegzetesen szép volt, mint a tündék általában, de a tekintetüket űzött pillantás uralta, ami arról árulkodott, hogy nem teszi őket boldoggá a rabszolgaszerep a Rémkirály szolgálatában. Egyikük Grace bűntársát cipelte a hátán. A fickó arcát vér borította, és a nyakán tátongó seb arra utalt, hogy nem fog több időt tölteni a börtönben. Annak ellenére, hogy több esze is lehetett volna, biztosan kiprovokálták, hogy ő mérje az első csapást a Vadászokra. A Rémkirály elismerően bólintott.

– Szép munka – mondta megveregetve a Vadásza vállát. – Majd én hazakísérem Danát. – Egy íves mozdulatot tett, ami Fredet és Grace-t is magába foglalta. – Ezekről szabaduljatok meg, és térjete vissza a házba. – Ethanre pillantott. – Neked is haza kellene menned. Dana biztonságban lesz velem.

Ethan egyszerre tűnt ijedtnak és dühösnek.

– Tényleg biztonságban lesz? A Rémkirály felnevetett.

– Nagyobb biztonságban, mint veled volt, fiam – mutatott ismét a halott ellenségeinkre. Ethan arca egészen a haja tövéig elpirult, és a fiú lesütötte a szemét. Azt hiszem, én még mindig túlságosan bénult lehettem a történetek utórezzéseitől ahhoz, hogy különösebben tekintettel tudtam volna lenni a saját érdekeimre, mert erre úgy rúgtam sípcsonton Arawnt, mintha ő lenne a legveszélyesebb ember Avalonban.

– Ne beszéljen így Ethannel! – csattantam fel. – Nem az ő hibája, hogy meglőtték, és nem tudott nekem segíteni.

Arawn rám vigyorgott.

– Te most megtámadtál, Tündejáró?

Hirtelen minden önvédelmi ösztönöm rohanvást visszaköltözött belém, és úgy összeszorult a gyomrom, mintha egy gyorsan mozgó liftben utaznék. De Arawn még mindig vigyorgott, és a szemében huncut fény csillogott. Nem így nézne rám, ha csak arra adtam volna

neki ürügyet, hogy bevigyen a Hajtásba, és a képességeimet a saját hasznára fordítsa. Eltöprengtem rajta, hogy vajon a rúgásom ártalmatlansága mentett meg, vagy az, hogy nő vagyok. Végére is a Vadászok között nem voltak nők, legalábbis amennyire megfigyeltem. Arawn meglepett azzal, hogy elmagyarázta.

– A szándék a fontos – mondta. – Neked nem állt szándékodban bántani engem, a rúgás nem volt több egy feddésnél. Vagyis nem lehet támadásnak venni. Ugyanebből az okból tudtam én is úgy tenni, mintha le akarnálak kaszabolni, becsapásból. – Oldalra biccentett, Ethan felé. – Ha tényleg bántani akartalak volna, akkor nem tudtam volna meglendíteni a kardot. Bólintottam, azon töprengve, hogy képes leszek-e vajon valaha is felfogni a tündék világának összes kis szövevényét. És ahogy ezen gondolkoztam, eszembe jutott a saját varázsigém, az elkeseredett támadás, amit Grace ellen indítottam. Az első gondolatom az volt, hogy csúfos kudarcot vallottam. De most már nem voltam ebben biztos.

A pillantásom Grace holttestére rebhent, bár nem igazán kívántam látni. Szerencsére a felsőteste – és a levágott feje – az árnyékok közé vészett. Így is emelkedni kezdett a gombóc a torkomban, úgyhogy gyorsan elfordítottam a tekintetem.

Ijesztőnek találtam, hogy milyen könnyedén olvas bennem Arawn. Megválaszolta a kérdést, amit nem is voltam képes szavakba önteni.

– Még soha nem találkoztam olyan mágiával, mint a tiéd – közölte velem. – Én sokkal idősebb vagyok a te Grace nénikédnél, és mégsem hallottam soha ilyen képességről.

– Ööö, pontosan milyenről?

– Ha találgatnom kellene, azt mondanám, valahogyan halandót csináltál belőle.

– Micsoda? – kiáltottam fel. Még Ethan és a Vadászok is döbbenten néztek erre.

– A mágiához való kapcsolata végzetes sérülést szenvedett, amikor megtámadta a varázslatoddal – magyarázta a Rémkirály. – A folyamatban lévő bűvigéje kimúlt, és láthatóan képtelen volt újat kibocsátani, minden hatalma ellenére. A seb, amit Ethantól kapott, súlyos volt, de egy Sidhe-re nem lett volna halálos. És minden bizonyíték arra utal, hogy az én végzetes csapásom nélkül is meghalt volna.

Ha tényleg ezt csináltam, akkor még nagyobb veszélyt jelentek Tündeföld királynőire, mint gondoltam. Nem mintha szükségem lett volna még egy okra, hogy megöljenek. Ha a hatalmamban áll halhatatlan tündéket halandóvá változtatni, Megpróbáltam leolvashatatlaná

tenni a gondolataimat az arckifejezésemről, de a Rémkirály élete nem lett volna ilyen hosszú, ha nem tanul meg egyet s mást az emberekről. Vagy lehet, hogy egyszerűen csak neki magának is ugyanezen gondolatok jártak a fejében. Az arckifejezése, miközben lepillantott rám, egyszerre volt komor és enyhén baljóslatú.

– Van pár dolog, amit észben kell tartanod, amennyiben feltámad benned a késztetés, hogy ellenem fordítsd ezt a varázsigét. Egyrészt, hogy egy szélsőségesen feszült pillanatban sikerült először. Honnan tudhatnád, hogy képes leszel szándékosan is elismételni? Ez nem igazán olyasmi, amit gyakorolni lehetne, kivéve, ha kegyetlenebb alkat vagy, mint amilyennek tűnsz. És persze az, hogy Grace nénikéddel kapcsolatban működött, nem jelenti azt, hogy rajtam is fog. Én nem vagyok Sidhe.

– Ha nem Sidhe, akkor micsoda? – kérdeztem, bár pillanatnyilag messze nem ez volt a legfontosabb kérdés.

A szája egyik sarka felfelé kunkorodott.

– Én a Rémkirály vagyok. Belőlem csak egy van. – Ez bárki mástól arrogánsán hangzott volna, de Arawntól egyszerű kijelentésnek tűnt, árnyalatnyi önelégültség nélkül.

– Biztos vagyok benne, hogy ezért mindkettőnk világa hálás – feleltem, mire Arawn ismét felnevetett. Úgy tűnt,

meglehetősen viccesnek talál engem, ahhoz képest, hogy éppen arról beszélgetünk, miszerint lehet, hogy én vagyok az ő kriptónitja, az egyetlen ember az egész univerzumban, aki képes őt megölni.

Láthatóan ismét olvasott a gondolataimban.

– Én nem félek tőled, Tündejáró. Te pusztán rosszindulatból nem próbálnál meg végezni velem, én pedig nem fogom olyan helyzetbe keverni magam, ami jó okot adna rá, hogy lecsapj rám a mágiáddal. Egyébként is, ha megpróbálsz, és nem sikerül, akkor be kell állnod a Hajtásba, mert az támadásnak számítana.

Tényleg elhittem neki, hogy nem aggódik, és sajnós úgy gondoltam, hogy az érvei betaláltak. Vajon képes lettem volna Grace-re bocsátani azt a bűbájt, ha nem a csata hevében teszem? Bármennyire is utálok, képes lettem volna hidegvérrel megölni? Nem hinném.

– Most gyere – mondta Arawn. – Vigyünk téged haza.

Én teljesen készen álltam, alig vártam, hogy eltűnjünk onnan, a holttestek és a vér mellől. Úgy gondoltam, Ethan biztosan velünk tart majd – végtére is a Rémkirály nem utasította hivatalosan, hogy menjen haza de ő eldűnnyögött valami kifogást, majd elslisszolt, magával víve a fáklyáját is, még mielőtt ellenkezhettem volna. Arawn visszaszerezte a fáklyáját Fred holttestéről, és átnyújtotta nekem, aztán meggyújtotta mágiával, amivel

szükségtelessé tette a zseblámpát. Majd a vállamra tette a kezét, hogy előrevezessen, a Vadászai pedig a holttestek köré gyűltek. Arawn befordult az első sarkon, és gyanítottam: ezt inkább azért teszi, hogy távolabb tereljen a vérengzéstől, mint azért, mert arra kell mennünk.

– Ha elvisz egy olyan helyre, amit felismerek, onnan már tudom használni az amulettet – mondtam neki. Mennyire szerettem volna, ha eleve ezt teszem.

– Nem szükséges – felelte a Rémkirály. – Végig elkísérlek. Én megtorpantom.

– Nem, nem fog. Senki nem tudja, hogy eljöttem a bunkerből, és ez így is marad. Arawn felém fordult, és megemelte a fél szemöldökét.

– Szóval az a terved, hogy senkinek nem beszélsz Grace végzetéről, és a benne játszott szerepedről?

Éreztem, hogy tágra nyílik a szemem.

– Dehogya! Az emberek már így is sorban állnak a kapu előtt, hogy megölhessenek. A legkevésbé sincs szükségem rá, hogy egy újabb okot adjak nekik erre. Nem beszélve arról, hogy az apám kiborulna, ha megtudná, hogy elszöktem. – És tekintetbe véve, hogy majdnem mi történt velem emiatt, teljesen igaza is lenne.

– Te alábecsülsz a saját erődet – felelte Arawn, és megesküdtem volna, hogy csodálat cseng a hangjában. – Téged nem egyszerű megölni.

– Már rég halott lennék, ha nem jelent volna meg.

– De megjelentem. És már mondtam, nem hagyom, hogy bárki megöljön. A te hatalmad nem csupán abban rejlik, amit magadért tehetsz, hanem abban is, amit mások tehetnek érted. Nem én vagyok a legrosszabb esélyed, amikor Tündeföld mindkét királynője meg akar ölni.

– Aha, de nekem nem az erősségem a másokra támaszkodás.

– Nem tudom, miért voltam ilyen őszinte vele. Egy okos lány nagyon vigyázott volna minden szóra, amit kiejt a száján, ha olyasvalakivel beszélget, mint a Rémkirály, én viszont úgy cseverésztem vele, mintha a legjobb haverok lennénk.

Arawn egyetértően bólogatott.

– Elsősorban mindig is magadra kell számítanod. De ne becsüld alá a barátaidat és a szövetségeseidet.

Belenéztem a mélykék szemébe.

– Még azokat a szövetségeseimet sem, akik hülyére vettek, és azt tervezték, hogy megölnék, amint megkapják tőlem, amit akarnak?

Arawnnek arcizma sem rándult.

– Soha nem terveztem, hogy megöllek. Csak mert képes vagyok megtenni valamit, még nem biztos, hogy meg is teszem. Ami pedig a kijátszásodat illeti, – Megvonta a vállát. – Te Tündefölde egyetlen királyával kötöttél egyezséget. Nem remélhetted, hogy áldozatok nélkül megúszod. Ami azt illeti, tudom, hogy nem is remélted. Én eljátszottam az én szerepemet, te pedig a tiédet. És bármennyire is úgy érzed, hogy becsaptalak, tényleg elengedtem Ethant a Hajtásból.

– De önmagától nem.

– Amit nagyon jól tettem – vágott vissza Arawn –, különben a ma este teljesen másképp végződött volna.

Fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam, és hagytam legörnyedni a vállam.

– Lényeg, ami lényeg: nem hagyja, hogy visszalopakodjak haza, és eltitkoljam az egészet, igaz?

Arawn háttal a falnak dőlt, és összefonta a karját a mellkasán. A tekintete távolinak tűnt, mintha erősen gondolkozna valamin. Egy jó percre úgy ácsorgott, elég hosszú ideig ahhoz, hogy a csend kezdjen az idegeimre menni.

– Te nem a Vad Hajtás tagja vagy – felelte végül. – Én nem szólhatok bele, hogy megosztod-e vagy sem a kalandjaidat a testőreiddel. De a szövetségesedként azt a

tanácsot adhatom, hogy ne titkolj el ennyi mindent azok elől, akik segíthetnek neked. Az apád és a testöröd jelentős erőforrások, és jobban tennéd, ha nem rejtegetnél előlük olyan titkokat, amik lerombolhatják benned a bizalmukat, amikor pedig az igazság óhatatlanul kiderül.

Attól tartottam, hogy sajnálatos módon ehhez már késő. Finn megbocsátotta nekem, hogy kiszöktem Keane-nel, és egy hatalmas szívességet tett azzal, hogy nem szólt az apámnak. De ha megtudná, hogy ezek után még kétszer megléptem, akkor hatalmasat csalódna. Erősen valószínű, hogy soha többé nem bízna bennem. És valószínűleg az első esetet is elmesélné apámnak, és az mindenféle problémát okozna. Apa persze haragudna rám, de haragudna Finnre is, amiért nem mondta el rögtön, és Keane-re, amiért szövetkezett velem. Arról nem is beszélve, mit szólnának, ha fény derülne a mágiámra!

Teljesen értettem Arawn álláspontját azzal kapcsolatban, hogy ha ilyen óriási titkokat rejtegetek, azok előjöhetnek és seggbe haraphatnak. De már régen túlmentem azon a ponton, ahonnan még visszafordulhattam volna, és ha akár egy morzsányi szabadságot akarok, akkor ezeket a titkokat rejtve kell tartanom.

– Nem árulhatom el nekik, hogy kiszöktem – közöltem Arawn-nal. – Kérem, csak mutassa meg a jó irányt, és hadd osonjak vissza az amulettel.

Arawn megrovóan nézett, mintha nem értene egyet a döntésemmel. Majd vállat vont.

– Hát jó. Ha ezt akarod.

– Ezt akarom – válaszoltam.

A legeslegutolsó pillanatban megesküdtem volna, hogy elégedettség csillant Arawn tekintetében. És felmerült bennem, hogy talán megint az orromnál fogva vezetett. De túlságosan fáradt és elgyötört voltam ahhoz, hogy érdekeljen, úgyszólván egyszerűen kisépíttem a fejemből.

Huszonhetedik fejezet

Ezután már nem beszéltünk, miközben a Rémkirály végigvezetett az alagutak kacskaringós szövevényén. Ő egy pillanatig sem habozott, pedig én nehezen tudtam volna megmondani, mi a különbség bármelyik két alagút között. Végül az a folyosó, amin haladtunk, belefutott egy jobban megvilágított részbe, és nemsokára ismerős terepre értünk: a bejárathoz, amelyen keresztül be szoktam lépni a városba. Onnan könnyedén megtaláltam az utat vissza a bunkerbe. Kihúztam a zsebemből a Rémkirály amulettjét. Nagyon szerettem volna visszaérni az ágyam biztonságába, de az igazat megvallva, nem vártam túlzottan a pillanatot, hogy egyedül folytathassam az utam a sötétben.

– Nem muszáj, hogy itt hagyjalak – olvasott Arawn ismét a gondolataimban. – Tovább kísérhetlek anélkül is, hogy a testőröd észrevenne.

Vettem egy mély lélegzetet, hogy bátorságot merítsek belőle.

– Értékelem a gondolatot, de innen már menni fog. Alig pár perc, és otthon vagyok. A Rémkirály elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Az önállóság királynője.

Igen, ez vagyok én. De volt egy olyan érzésem, hogy ha hagyom magam elgyávulni, és nem megyek tovább egyedül, akkor később kell majd megbirkóznom a félelmeimmel.

– Köszönöm – feleltem, bár ezek a szavak esetlennek tűntek a Rémkirállyal szemben. – Ma éjjel megmentette az életemet. Ezt nem fogom elfelejteni.

Arawn csak legyintett a hálálkodásomra.

– Nem kell megköszönnöd, hogy a saját érdekemben cselekedtem – válaszolta, és az emlékeztető, hogy nem miattam mentett meg, segített más nézőpontba helyezni az eseményeket.

Kinyitottam a brosst, kihajtva a tűhegyes végét. Ez még csak a harmadik alkalom volt, hogy használtam, de már kezdett herótom lenni attól, hogy szurkálom magamat. Azért megtettem. Amikor korábban használtam a brosst, semmi külső jele nem volt annak, hogy bármi történt, semmi mágikus bizsergés nem utalt arra, hogy működik. De ezúttal kicsit megborzongtam közvetlenül a bal vállamon, és ez a borzongás gyorsan csípéssé változott. Riadtan néztem fel Arawnra. Ő odanyúlt, megfogta a kezem, és határozottan megszorította.

– Egy pillanat, és elmúlik – mondta megnyugtató hangon, miközben a csípés addig erősödött, amíg bele nem könnyezett a szemem.

- Mit tett? - kérdeztem fogcsikorgatva. A hangom csupa vád volt, de még így is úgy szorítottam a kezét, mint egy mentőövet.

- Semmi olyat, amitől félned kellene - válaszolta Arawn, és a fájdalom éppen olyan gyorsan eltűnt, ahogy jött.

Végül ráébredtem, hogy még mindig a kezét szorongatom, és egy rántással elengedtem, miközben hátráltam egy lépést.

- Mit tett velem? - kérdeztem ismét, ezúttal szinte kiabálva. Mindazok után, amin aznap éjjel keresztülmentem, kezdtem úgy érezni, hogy a testem minden rendelkezésre álló adrenalin elhasznált már, de a váratlanul felgyorsuló pulzusom ezt megcáfolta.

Arawn csillapító mozdulattal veregette meg a levegőt.

- Megnyugtathatlak, semmi aljasságot. A legszövevényesebb varázslatok egy részét a vér és a hármas szám pecsételi meg. Most használtad a brosst harmadszor a véreddel, és ettől életbe lépett a második bűbáj, amit beletettem.

A fenébe, a fenébe, a fenébe! Ez a szemétláda megint kijátszott! Félelem csapott össze bennem a haraggal, miközben arra vártam, hogy a Rémkirály megmagyarázza, mit tett velem.

– Meg fogod látni, hogy most már ott van a jelem a válladon. Nincs annyi ereje, mint a Vadászaiménak, de segít abban, hogy megtaláljalak, bárhol is legyél. A halandók világában persze nem, de Avalonban vagy Tünde földön igen.

Kinyitottam a számat, készen arra, hogy minden csúnya szóval illessem, ami eszembe jut, és utána kitaláljak még párat, de Arawn a számra tette az ujját, és a döbbenettől elnémultam.

– Ez nem rosszindulatú mágia, Dana. Ha valaha úgy éreznéd, hogy a segítségemre szorulsz, egyszerűen csak küldj egy kis mágiát a jelbe, és én olyan gyorsan ott termek, ahogy csak tudok.

Nem számíthatok arra, hogy Ethan mindig ott lesz a közeledben, és figyelmeztet, ha veszély fenyeget.

Én félrerántottam a fejem, Arawn pedig hagyta, hogy lehulljon az ujja.

– Szóval ez az én érdekemben történt? Ezt akarja mondani?

– Úgy is mondhatjuk, igen.

Én felhorkantottam, és megráztam a fejem, utálva magamat, amiért olyan hiszékeny vagyok. Már így is éppen elég sebezhetőnek éreztem magam, amikor kiderült, hogy Arawn tudja, hol lakom, és el tud jutni hozzám minden védelmem ellenére, de ez sokkal-sokkal

rosszabb volt. Így soha nem szökhettek el előle, soha nem bújhatok el, márpedig az ösztöneim azt súgták, hogy egy szép napon szükségem lesz erre.

– Annyira meg volt róla győződve, hogy ez az én érdekeimet szolgálja, hogy úgy döntött, nem mondja el, mi fog történni, ha harmadszor is használom a brosst.

– Nem vagyok bolond, és te sem.

Ami engem illet, ez kezdett vitathatóvá válni.

– Ez a mágia nem rosszindulatú, és az előnyödre válhat. Grace nagynénéd csak apró veszélyt jelentett az igazi ellenségeidhez képest. Én tudok neked segíteni ellenük is, ha szükséged lesz rá. De nem teszek úgy, mintha a búbáj nem lenne éppen ilyen hasznos számomra is, és tudom, hogy nem használtad volna a brosst harmadszor, ha tudtad volna, mi fog történni.

Ebben a dologban igaza volt, az biztos. Úgy éreztem magam, mint egy kutya, akibe mikrochipet ültettek. Lehet, hogy a jövőben gondolkodok majd arra, hogy nincsen ingyenebéd. Odanyújtottam neki a brosst, és egy pillanatra azt hittem, hogy visszaveszi, ahogy akarom. Ehelyett ismét köré fonta az ujjaimat.

– Ezután is úgy fog működni, mint eddig – mondta –, és nincs benne több varázslat.

– Aha, és ezt higgyem is el?

– Ha valaha rajtakapsz azon, hogy hazudok, akkor nyugodtan kételkedj onnantól a szavamban. De még nem hazudtam neked, legfeljebb nem mondtam el mindent, és nem is fogok hazudni.

– Oké, ha a bross ugyanúgy működik, mint mindig, akkor miért lát engem egyáltalán? Arawn vigyorgott.

– Mert az én mágiámat használod. Ellenem nem fog működni, bár a Vadászaim és Ethan ellen igen.

Hű. Információdömping. A Rémkirálynak láthatóan nagyon fontos, hogy megtartsam az ostoba ajándékát. A sarkamra akartam állni, és megmondani neki, hogy soha többé nem követem el azt a hibát, hogy elhiggyek neki bármit. A lábához akartam dobni a brosst, utána felszegett fejjel elsétálni.

Csak az volt a baj, hogy nem bírtam megválni tőle. A bross volt az önállóságom záloga, vagy valami olyasmi. Nélküle soha többé nem hagyhatom el majd a bunkert legalább egy testőr nélkül, és én nem szerettem volna így leélni az életemet.

A Rémkirályra meredtem, csak hogy tudassam vele, mennyire nem tetszik nekem ez az egész helyzet, majd visszadugtam a brosst a zsebembe. Ő egy aprót biccentett, de nem mondott semmit, miközben hátat fordítottam neki, és besiettem az alagútba, amely az otthonom felé vezetett.

Hála az égnek, sikerült további kalandok nélkül hazaéernem. Már hajnali kettő is elmúlt, mire otthon voltam, és Finn már megágyazott a kanapén, sőt le is feküdt. A bejárat felé fordulva aludt. Biztos voltam benne, hogy a legkisebb zajra talpra ugrana, de a Rémkirály brossának segítségével sikerült gond nélkül beosonnom.

Amint beértem a lakosztályomba, bele akartam vetni magam az ágyamba, és aludni egy hétig, de nem tudtam leküzdeni a késztetést, hogy megnézzem a Rémkirály jelét a vállamon.

Levettem a pulcsimat és a pólómat, majd háttal a tükörnek beálltam a fürdőszobába, és a nyakamat kezdtem nyújtogatni, hogy lássam.

A jel kisebb volt, mint a Vadászoké, de egyébként teljesen ugyanolyan, egy stilizált szarvas ugrás közben. Ha nem tudtam volna, micsoda, és mit képvisel, akkor akár csinosnak is tarthattam volna.

Úgy döntöttem, soha nem fogom aktiválni. Eltüntetni nem tudom, és azt sem vagyok képes elérni, hogy ne működjön jelzőfényként a Rémkirály számára, de ez nem jelenti azt, hogy használnom is kell. Sőt, ha képes lennék elkerülni, hogy valaha találkozzam még vele, vagy beszéljünk, az lenne a legjobb. Nem tudom kivédeni az ármányait, bármilyen óvatosnak és

elővigyázatosnak gondolom is magam. Ha nem tudok védekezni ellene, akkor az a legjobb, ha elkerülöm.

De tényleg olyan jó ötlet elkerülni? Messze ő a legjobb szövetségesem, még akkor is, ha a motivációi nem éppen önzetlenek. Tőle még a Tündekirálynők is félnek, és amíg akar tőlem valamit, és reményeket táplál afelől, hogy megkaphatja, addig a nem lebecsülendő képességeinek megfelelően meg fog védelmezni engem. Végül természetesen rá fog jönni, hogy soha nem adom meg neki, amit akar. Akkor eltűnik majd a barátságos álarca, és szembetalálom magam Tündeföld Rémálmával.

Nem sikerült semmilyen kielégítő választ találnom. De a válaszok hiánya nem akadályozta meg az agyamat a zakatolásban, és amikor bemásztam az ágyamba, és megpróbáltam elaludni, a zakatolás csak fokozódott.

Miközben forgolódtam és hánykolódtam, és általánosságban rosszul éreztem magam, csak akkor kezdtem igazán felfogni mindazt, amit Grace mesélt nekem, hogy megkínozzon, mielőtt megöl.

Grace elég idős volt ahhoz, hogy emlékezzen a Rémkirállyal kötött szerződés előtti időkre. És az apám is. Grace néni képes volt kitalálni abból kiindulva, amit tudott, hogy a Rémkirály azt próbálja majd elérni nálam, hogy felajánljam neki a szüzességemet. És az apám is.

Grace néni tudta, hogy pontosan mit kellett ígérnem a Rémkirálynak Ethan szabadulásaért. És az apám is. Grace nénit annyira csak a bosszú érdekelte, hogy nem volt számára elég, ha egyszerűen megöl. Hogy a lehető legtöbb szenvedést okozza nekem, hogy elérje, hogy teljesen hülyének érezzem magam, megszakította a Látó Udvarhoz fűződő kötelékeit, mert így mesélhetett nekem a Rémkirály titkáról. És ebben különbözött az apámtól.

Tudván, mi forog kockán, tudván, milyen veszélyben forgok, ő egyszerűen nem volt hajlandó szakítani a drágalátos Látó Udvarával, hogy figyelmeztethessen. Ehelyett csak homályos, használhatatlan célzásokat tett arra, hogy nem tehetem meg, amit a Rémkirály akar tőlem; annyira homályos célzásokat, hogy nem volt nehéz elengedni őket a fülem mellett. Persze még apám figyelmeztetése nélkül is sejtettem, hogy több rejlik a Rémkirály ajánlata mögött, mint gondolná az ember, és nem állt szándékomban végigcsinálni a dolgot, amíg tisztán nem látom a következményeket. És persze apám azt sem tudja, hogy a huszonnégy órás őrizet nem akadályoz meg abban, hogy találkozzam a Rémkirállyal. Lehet, hogy apa végül arra jutott volna: nincs más választása, mint megszakítani a kötelékeit a Látó Udvarral, hogy elmondhassa nekem, amit tudnom kell. De nem voltam képes elfelejteni neki, hogy egyelőre úgy döntött, tudatlanságban hagy. Ragaszkodtam a

meggyőződésesemhez, hogy apám szeret, és pedig nem csak azért, amit a politikai karrierje számára jelenthetek. De ő nem egyszerűen tünde, hanem ráadásul egy öreg tünde, és az öreg tündék értékrendje nagyon különbözik a miénktől, halandókétól. Megesküdtem, hogy ezt soha, de soha nem felejttem el még egyszer.

Huszonnyolcadik fejezet

Ahhoz képest, hogy milyen jelentőségteljesnek és sorsfordítónak tűnt az az éjszaka az alagútban, az életem elég gyorsan visszatért a normál kerékvágásba – legalábbis abba, ami abban az időszakban normálisnak tűnt –, szinte azonnal.

Persze volt pár utóhatás, például az az apróság, hogy folyamatosan rejtve kellett tartanom a Rémkirály jelét. Nem vehettem fel többé pántos pólókat az edzésekre. De Avalonban legalább soha nem volt olyan meleg, hogy odakint is pántos felsőket akarjak hordani. Ha Keane észre is vette, hogy másképp öltözködöm, nem említette. Éppen olyan durcás és mogorva maradt, mint mindig, és amikor tettem rá egy kísérletet, hogy elsimítsam a legutóbbi összekapásunkat, kirúgta alólam a térdem. Tipi kus pasi, nem akar beszélni róla. Ami, az igazat megvallva, nekem sem hiányzott.

Sokkal jelentőségteljesebb utóhatás volt, amikor a Rémkirály személyesen meglátogatta az apámat. Én nem voltam ott, nem láttam, de anyám mesélt nekem róla utólag. Ő egyébként úgy tett, mintha a veszekedésünk meg sem történt volna, én pedig boldogan hagytam. Rengeteg dolgot tettem Avalonba érkezésem óta, ami

miatt lel kifurdalásom volt, de az, hogy józanságra kényszerítem az anyámat, nem tartozott ezek közé.

Arawn beszámolt apának Grace néni haláláról. Anya szerint apa tipikus tündeérzéketlenséggel, higgadtan fogadta a híreket, bár kétségkívül egyszerre volt megkönnyebbült és szomorú. Végére is, Grace a testvére volt.

Anya nem hallotta a teljes beszélgetést, de úgy tűnik, Arawn-nak valahogy sikerült meggyőznie apát, hogy a Vad Hajtás nem jelent rá veszélyt. Gondolom, ez nem lehetett olyan nehéz. Elvégre apám tudta, mit akar tőlem a Rémkirály, és azt is, hogy ha szeretné, hogy meg is adjam neki, amit vár, akkor életben kell maradnom. Úgyhogy ő is rájött: a Rémkirálynak érdekében áll életben tartania engem.

Ennek a jó oldala az volt, hogy már nem kellett annyi felhajtás, ha el akartam hagyni a bunkert. Még mindig magammal kellett vinnem Finnt mindenhova, de nem kellett hozzá engedélyt kérnem apától, és nem kellett kerítenem hozzá egy második testőrt sem. Határozottan felszabadulva éreztem magam. Elképesztő, mennyit változtak az igényeim, mióta Avalonba jöttem.

Még az újdonsült „szabadságommal” is egy kicsit nehézkes volt olyan időt találni, amikor egyedül lehetek Ethannel egy kicsit, de muszáj volt beszélnünk. Többször

megpróbáltam hívni, de valahogy mindig éppen valaminek a közepén volt, és nem maradhatott sokáig vonalban. Biztosra vettem, hogy hazudik, de nem akartam vádaskodással kezdeni a szívünk kölcsönös kiöntését. Így, hogy már tudta, miben állapodtam meg Arawn-nal, rengeteg oka lehetett annak, hogy nem akart velem szóba állni, de mindenképpen tisztáznom kellett vele a dolgokat. Bár ő nem volt – és soha nem is lesz – a fiúm, nem tagadhattam le, mennyire fontos szerepet játszik az életemben.

Végül arra jutottam, úgy tudom a legkönnyebben sarokba szorítani, ha ismét megjelenek a küszöbén. Átfutott az agyamon, hogy a Rémkirály brossát használom ehhez, de még mindig nem szívesen meséltem volna róla Ethannek. Ami azt jelentette, hogy muszáj volt Finnt is magammal vinnem. Amikor utoljára ott jártam, nem igazán sikerült alaposan megnéznem Ethan lakását, de úgy gondoltam, minden bizonnyal olyan lehet, mint Kimberé, vagyis csak a hálósobájában beszélhetünk majd négyszemközt. Nem voltam biztos benne, hogy Finn ebbe beleegyezik – emlékeztem, hogy gardedámkodott felettünk, amikor moziba mentünk Ethannel –, de nem láttam más lehetőséget.

Indulás előtt felhívtam Kimbert, és megkérdeztem tőle, hogy otthon van-e Ethan. Ő boldogan válaszolt, és úgy vettem észre, Ethan nem mesélte el neki, amit a

Rémkirállyal kötött egyezségemről megtudott. Kimber még mindig úgy gondolta, hogy titoktartási fogadalmat kötöttem az egyezséggel kapcsolatban. Még egy titok, ami majd kísérthet engem. Kimber nagyon utálta, ha egyszer megtudná az igazat.

Egy tipikus avaloni nyári délutánon érkeztem meg Ethan ajtaja elé. Szürke volt, fagyos és ködös. Finn feddő pillantást vetett rám, amikor kiderült számára, hogy Ethant akarom meglátogatni, nem Kimbert, de nem kezdett atyáskodni felettem, és utasításokat sem osztogatott.

Kimber valószínűleg már leste az érkezésemet, mert amikor becsöngettem Ethanhez, kinyílt az ajtaja. Nem mondott semmit, csak egy bátorító mosolyt vetett rám, és azt tátogetta, hogy „sok szerencsét”. Én értékeltem a bátorítását, még akkor is, ha ismét lelkipurdalás hasított belém tőle. Kimber kétségkívül úgy gondolta, azért jöttem, hogy felvidítsam Ethant a Vad Hajtásban átélt megpróbáltatásai után. Ethan természetesen most sem viselkedett normálisabban, mint mielőtt találkoztunk Grace nénivel.

Amikor kinyitotta az ajtót, olyan ézelemmentes pillantást vetett rám, hogy az már fájt. Én felszegtem az állam, és kényszerítettem magam, hogy szembenézzek vele.

– Szia – mondtam, majd legszívesebben pofon vágtam volna magam, amiért olyan béna vagyok. Félénk volt a hangom, szinte ijedt. Oké, lehet, hogy én is az voltam, de ez nem jelenti azt, hogy ki is kell mutatnom. – Bejöhetek?

Ethan egy gyors pillantást vetett Finnre, de tudnia kellett, hogy ez kötelező árukapcsolás.

– Persze – válaszolta nem éppen lelkesen.

Emlékeztetnem kellett magam, hogy én nem csináltam semmi rosszat. Legalábbis semmi olyat, amiért ilyen hűvös fogadtatást érdemelnék. Nehéz volt Ethan szemébe nézni most, hogy már tudta a Rémkirállyal kötött alkum feltételeit, és óhatatlanul is egy kicsit könnyűvérűnek éreztem magam, de azt Ethanért tettem. Nem kell örülnie neki, de legalább egy kicsit hálás lehetne érte.

Finnel besétáltunk a lakásba. Ethan a nappali felé mutatott, Finn pedig az ajtóban maradt, ismét mindent megtéve, hogy legalább egy kis diszkréciót biztosítson. De egy kis diszkréció nem volt elég, legalábbis ehhez a beszélgetéshez. Szembefordultam Finnel, azon töprengve, vajon mennyi nehézséget fog majd támasztani.

– Lenne pár dolog, amit Ethannel négy szemközt kellene megtárgyalnunk – mondtam neki. – Nem lehetne

róla szó, hogy odakint örködjél?

A Rémkirály nyomdokain haladva olyasmit próbáltam kérni, amivel kapcsolatban nem számítottam arra, hogy megkapom, hogy a másik kívánságom, amely arra vonatkozott, hogy bemehessünk Ethan hálósobájába, ésszerűbben hangozzék. Meglepetésemre Finn bólintott.

– Majd odakint várok – szegezett egy átható pillantást Ethanre. – Biztos vagyok benne, hogy úriemberként fogsz viselkedni.

Ethan szeme tágra nyílt, a kezét pedig ártatlan mozdulattal felemelte.

– Ne aggódjon. Nem lesznek majd meredek ötleteim.

Ez láthatóan kielégítette Finnt, aki kislisszolt az ajtón, és magamra hagyott Ethannel. Én leültem a kanapéra, és megpróbáltam kitalálni, hogyan vágjak bele ebbe a beszélgetésbe.

– Kérsz inni valamit? – kérdezte Ethan, nem igazán nézve a szemembe.

– Nem – válaszoltam élesebben, mint szándékomban állt. – Azt szeretném, ha leülnél, és beszélnél velem.

– Rendben.

Ahelyett, hogy mellém ült volna a kanapéra, Ethan a túlsó végén foglalt helyet, merev, hivatalos pózban. Ez tényleg ugyanaz a fiú lett volna, aki annyira

szenvedélyesen csókolt alig pár nappal korábban? Úgy nézett ki, mint aki alig várja, hogy megszabadulhasson tőlem. Nem tudtam eldönteni, hogy ez inkább dühít vagy bánt engem. De mindkettőben biztos voltam.

– Szóval, mostantól úgy fogsz velem bánni, mint valamiféle leprással? – kérdeztem abban reménykedve, hogy a hangom aránylag szenvtelen.

– Nem bánok úgy veled, mint egy leprással.

Hű. Meggyőző érvelés, amitől átmelegszik az ember szíve.

– Nem nézel rám, nem beszélsz hozzám, és olyan messze ülsz le tőlem, amilyen messze csak tudsz – jegyeztem meg.

Ethan egy frusztrált nyögéssel felém fordult, bár közelebb azért semennyire nem jött. A szeme, ami általában olyan meleg és élénk volt, jéghideg lett.

– Bocsásd meg nekem, ha nem igazán örülök, miszerint a barátnőm megígérte egy másik férfinak, hogy lefekszik vele.

Tátott szájjal meredtem rá.

– Nem vagyok a barátnőd! – tiltakoztam, noha ez még az én fülemnek sem csengett meggyőzően. Ha azt vesszük, hogy a legutóbbi csókolózásunk némi részleges meztelenséget is magába foglalt, határozottan

logikusnak tűnt, hogy Ethan így gondol rám, még ha én nem is voltam teljesen meggyőződve afelől, hogy így van.

Ethan a szemét forgatta.

– Ha megtudnád, hogy megígértem egy másik lánynak, hogy lefekszem vele, az téged egyáltalán nem zavarna?

Éreztem, hogy vörösség önti el az arcomat. Nem igazán szállhattam vitába az érvelésével, különösen azok után, hogy annyira megharagudtam rá, csak mert egy másik lánnyal táncolt. Ezúttal nekem esett nehezemre a szemkontaktus.

– Tudod, miért tettem – suttogtam, az ölemben összeszorított kezemre meredve. – Jobban örülnél, ha hagytam volna, hogy megtartsa a Rémkirály?

– Nem tudom – felelte Ethan, és ez annyira meglepett, hogy azonnal felpillantottam rá.

– Nem tudod? – A szívem összeszorult a mellkasomban. – Azt akarod mondani, hogy mindezt a semmiért tettem? – A hangom szinte sikoltássá magasodott. – Életem végéig szűznek kell maradnom, te meg nem elég, hogy nem vagy ezért hálás, de haragszol rám, és alig bírsz rám nézni. – A fájdalommal vegyes harag mély gödröt vájt belém. Ez az egész túl sok volt ahhoz, hogy feldolgozzam, aminek örültem, mert így legalább nem bőgtem el magam. Majd később kisirom a két szemem, de nem akartam Ethan előtt tenni.

- Nem haragszom rád! - ellenkezett Ethan dühösen.
- Dehogyanem. Én pedig állati nagy hülye voltam, hogy idejöttem.

Elkezdtem felállni, hogy elmenjek, de Ethan a múltkori alkalomra kísértetiesen emlékeztető mozdulattal elkapta a karomat, és megakadályozta, hogy bárhova menjek.

- Ha beszélni akarunk erről, akkor beszéljünk - mondta még mindig dühös hangon. Én el akartam menekülni onnan, és úgy tenni, mintha soha nem is jártam volna ott. Ethan mindig is kemény dió volt számomra, és tudnom kellett volna, hogy a közelmúlt eseményeitől ez csak még rosszabb lesz.

- Miről beszélhetnénk még? - kérdeztem keserűen. - Te valamiféle olcsó nőnek tartasz engem, csak mert annyira fontos vagy nekem, hogy szinte bármit megtettem volna, hogy Arawn elengedjen. Nem sajnálom, hogy megtettem, de ha így nézel rám, akkor semmit nem akarok tőled.

Ismét megpróbáltam talpra ugrani, de Ethan nem engedett.

- Abbahagynád végre? - kérdezte egy kicsit higgadtabb hangon, bár ez láthatóan nagy erőfeszítésébe került. - Mindenféle szavakat képzelsz a számba.

- Nem kell kimondanod a szavakat ahhoz, hogy átjöjjön az üzenet. Ha látnád most a saját arcod, akkor

tudnád, hogy csupa nagybetűvel van ráírva.

– Lehet, hogy nagybetűvel – horkantott fel Ethan –, de nagyon úgy tűnik, hogy nem túl érthetően. Hadd magyarázzam el még egyszer: nem haragszom rád. – Én kinyitottam a számat, hogy felháborodottan ellenkezzek, de Ethan félbeszakított. – Hagyd már abba ezt a hülyeséget! Magamra haragszom, nem rád.

Ez eléggé meglepett ahhoz, hogy becsukjam a számat.

Ethan elengedte a karomat, majd belefúrta az ujjait a hajába, és eközben valószínűleg kirántott pár tincset.

– Hát nem érted, Dana? Bedőltem a Rémkirály ostoba trükkjének, annyira el voltam telve magammal, és annyira le akartalak nyűgözni, hogy ugranom kellett és hősködnöm, amikor több eszem is lehetett volna. És e miatt az egyetlen ostoba hiba miatt most életem végéig hozzá vagyok kötve, te pedig lepaktáltál az ördöggel. Rendkívül hősies, mi?

Ethan annyira dühös volt, hogy elfordult tőlem, és a kanapé karfájába öklözött. Még szerencse, hogy erősen ki volt párnázva, különben eltörte volna a kezét.

A dühöm és a fájdalomam kezdett elmúlni, miközben belegondoltam Ethan helyzetébe. Gyanítottam, hogy nem teljesen mond igazat, amikor azt állítja, hogy nem haragszik rám, de azt elhittem, hogy magára sokkal jobban haragszik.

Visszanyeltem a tüzesebb érzelmeimet, és vettem egy nagy levegőt, hogy lehiggadjak.

– Ha te nem lennél – jegyeztem meg –, hetekkel ezelőtt meghaltam volna, amikor Grace néni bedobott a várárokba.

Ethan megvonta a vállát.

– Szóval egyetlenegy dolgot jól csináltam. De sokkal többet hibáztam ahhoz, hogy ettől jól érezzem magam.

Én bátoritanul a vállára tettem a kezem, és megszorítottam.

– Tudod, hogy egészen mostanáig te, én és Kimber mind magunkat hibáztattuk azért, hogy a Rémkirály elkapott téged?

Ethan meglepetten pislogott.

– Micsoda?

– Én azért éreztem rosszul magam, mert ha nem jöttem volna Avalonba, akkor te soha nem kerültél volna ilyen helyzetbe. Kimber azért érezte rosszul magát, mert az ő ötlete volt kiülni oda a teraszra, és ő hagyott minket kettesben. Nem lepne meg, ha apám és Finn is magukat hibáztatnák. Végére is, ha a közelünkben maradtak volna, ahelyett hogy udvariasan arrébb mennek, a Vad Hajtás nem lett volna képes úgy körbezárni minket.

Lehet, hogy egy kicsit abba kellene hagynunk az önmarcangolást.

Ethan erről hosszan elgondolkozott, majd eleresztett egy mély sóhajt.

– Ez logikus lenne – értett egyet. – De könnyebb mondani, mint megtenni. Én megengedtem magamnak egy gyengére sikerült nevetést.

– Nekem mondd?

Ethan végre közelebb csusszant a kanapén, majd átölelt, és magához húzott. Én lehunytam a szemem, és beszívtam az illatát. Pár percre belevesztem az ölelésének érzéki élvezetébe. A bennem lángoló fájdalom és harag elhalt, és valami homályosan békére emlékeztető dolgot hagyott maga után. Tudtam, hogy ez rövid életű lesz, de azért kiélveztem. Ethan a fejem tetejéhez dörzsölte az arcát.

– Biztos vagy benne, hogy nem vagy a barátnőm? – kérdezte gyengéden. Ettől a kérdéstől kellemes bizsergés támadt a gyomromban, ugyanakkor elhussant a belső békém is. Kitoltam magam Ethan karjaiból, hogy az arcába tudjak nézni.

– Én nem vagyok túl jó barátnő-alapanyag manapság – válaszoltam. Ethan rám mosolygott. Melegség volt a mosolyában, de nem ugyanaz a melegség, mint mielőtt

elrabolta a Rémkirály. A mosolya valahogy öregebbé és szomorúbbá vált.

Ethan kisimított egy tincset az arcomból.

– Azt majd én eldöntöm. És azt mondanám, egyelőre megteszi, amit nyújtani tudsz. Összeszorult a torkom a vágyakozástól.

– Most ezt mondod, de legyünk realisták. Én soha nem fogok tudni, mindent megtenni veled. Hacsak nem bújok ágyba előtte Arawnnal, ami pedig nem fog megtörténni.

– Nem, nem fog – helyeselt Ethan összeszorított fogakkal.

– Szerinted meddig tudsz te együtt maradni egy lánnyal, aki nem fekszik le veled?

Ethan a legmakacsabb arckifejezését öltötte magára.

– A szex nem minden.

Őszintén hittem abban, hogy ezt komolyan gondolja. És abban is, hogy idővel frusztrálni fogja a dolog, és meggondolja magát. Azt már bebizonyította, hogy nem hajlandó várni rám, már akkor, amikor a Rémkirály egyezsége még nem lógott ott a fejem felett. Mindegy, hányszor bizonygatja Ethan, hogy Tiff semmit nem jelentett neki, soha nem fogom elfelejteni, milyen nyíltan erotikusan táncoltak együtt Kimber buliján. Ethan alig pár nappal azelőtt volt együtt velem, és úgy viselkedett,

mintha én lennék az élete szerelme, de ez nem akadályozta meg abban, hogy táncoljon a lánnyal. Az ilyen viselkedés nem olyan srácrá vall, aki megelégszik egy szexmentességre ítélt kapcsolattal. Ha hagyom, hogy még jobban belezúgjak, mint eddig, akkor össze fogja törni a szívem. Ethan a két tenyerébe vette az arcomat.

- Ne írd le engem. Kérlek.
- Nem írlak le. Én csak...
- Akkor mondd azt, hogy adsz nekem egy esélyt. Adj egy esélyt, hogy bebizonyítsam, te sokkal fontosabb vagy számomra a szexnél. Inkább lennék veled szex nélkül, mint az összes lánnyal, akivel előttem voltam, a szexszel együtt.

A szavai tökéletesek voltak, de, én mélyen realista vagyok.

Nem akartam azzal áztatni magam, hogy hosszú távon is van esélyünk Ethannel. Bármit is mond most, tudtam, hogy nem leszek neki örökre elég az adott körülményeket tekintve. Rengeteg jövőbeli fájdalmat megspórolhatnék magamnak, ha lenne bátorságom ezt most a szemébe mondani. Csak annyit kellene tennem, hogy figyelmen kívül hagyom a vágyakozást, amit Ethan kavart fel bennem. Nem volna szabad arra figyelmem, ahogy a pillantásába beledobog a szívem és felforrósodik a bőröm. Figyelmen kívül kell hagynom a részegítő

érzést, hogy egy olyan srác akar engem, akiről úgy gondoltam, jóval komolyabb súlycsoport nálam. Ezt nem tudtam megtenni. Nincs az a józan ész vagy akaraterő, ami elég lenne hozzá, hogy nemet mondjak Ethannek. Lehet, hogy nem lehet örökre az enyém. De egyelőre az enyém lehet, és ennek elégnek kell lennie.

Anélkül hogy szavakkal válaszoltam volna neki, visszabújtam Ethan karjába, és felfelé fordítottam az arcom, az övé irányába. Ethan válla elernyedett megkönnyebbülésében, a szeméből pedig érzelmek szikráztak. Lehajtotta a fejét az enyémhez, és amikor találkozott az ajkunk, minden aggodalmam és fenntartásom beleolvadt a háttérbe, ahol figyelmen kívül hagyhattam őket. Megfogadtam, hogy a legtöbbet kihozom abból az időből, ami jut nekünk, és azt mondtam magamnak, hogy az elkerülhetetlen szívfájdalom nem fog annyira fájni, mert fel vagyok rá készülve.

Lehet, hogy mégsem vagyok annyira realista, mint gondoltam.

Jegyzet

[←1]

Utalás a *Little Miss Sunshine* című amerikai filmre, amelyet magyarul *A család kicsi kincse* címmel játszottak a mozik. (2006, rendezte: Jonathan Dayton és Valerie Faris.)

Tartalomjegyzék

Címoldal	
Első fejezet	
Második fejezet	
Harmadik fejezet	
Negyedik fejezet	
Ötödik fejezet	
Hatodik fejezet	
Hetedik fejezet	
Nyolcadik fejezet	
Kilencedik fejezet	
Tizedik fejezet	
Tizenegyedik fejezet	
Tizenkettedik fejezet	
Tizenharmadik fejezet	
Tízennegyedik fejezet	
Tizenötödik fejezet	
Tizenhatodik fejezet	
Tizenhetedik fejezet	
Tizennyolcadik fejezet	
Tizenkilencedik fejezet	
Husztodik fejezet	
Huszzonegyedik fejezet	
Huszonkettedik fejezet	
Huszonharmadik fejezet	
Huszonnegyedik fejezet	
Huszonötödik fejezet	
Huszonhatodik fejezet	

Huszonhetedik fejezet
Huszonnyolcadik fejezet
Jegyzet